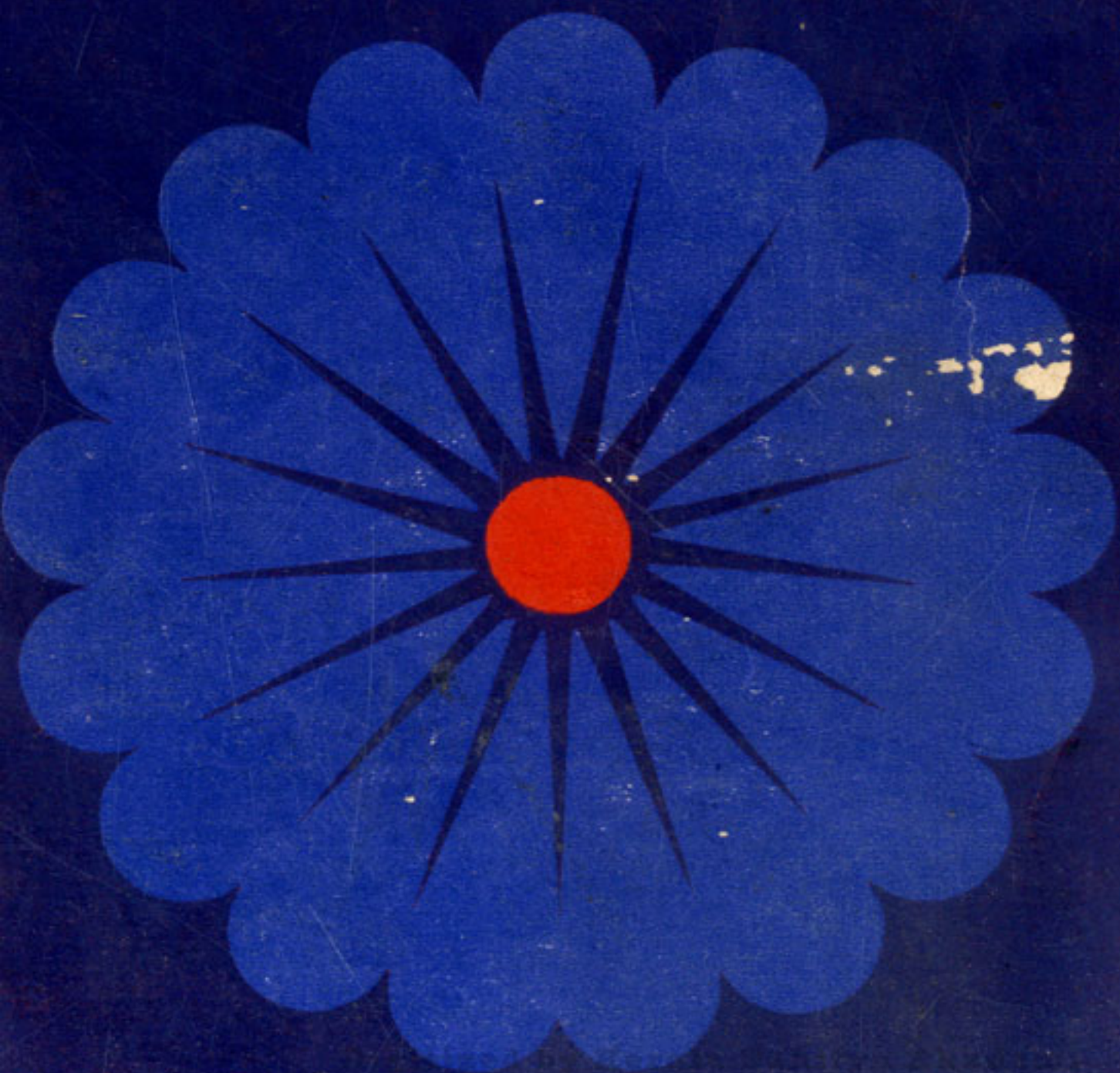

വിചിന്തനങ്ങൾ

ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ

വിചിന്തനങ്ങൾ

(Malayalam)

VICHINTANAMGAL

Essays

By Dr. K. BHASKARAN NAIR

First Published June 1974

Reprinted May 1976

Printed at :

S B Press, Trivandrum

Price Rs 5.50

Copyright :

Reserved by the Author

Published by :

Sahithya Bhooshanam Press &

Book Depot, Trivandrum

വിചിന്തനങ്ങൾ

ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ

തിരുവനന്തപുരം

1976

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഇതരകൃതികൾ

- 1 പ്രാണിലോകം (1934)
- 2 ആധുനിക ശാസ്ത്രം (1942)
- 3 പരിണാമം (1945)
- 4 കലയും കാലവും (1946)
- 5 ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗതി (1946)
- 6 പ്രകൃതി പാഠങ്ങൾ—ഒന്നാം ഭാഗം (1950)
- 7 ധന്യവാദം (1951)
- 8 ശാസ്ത്രപാഠാവലി (1954)
- 9 ഏതു മാർഗ്ഗം? (1954)
- 10 പുതുമയുടെ ലോകം (1956)
- 11 സംസ്കാരലോചനം (1958)
- 12 ദൈവനീതിയ്ക്കു ഭാഷിണ്യമില്ല (1959)
- 13 താരാപഥം (1960)
- 14 ഔഫ് വീഡർസെഹൻ (1965)
- 15 നൂറൊട്ടു രത്നങ്ങൾ (തർജ്ജമ) (1967)
- 16 ചിന്താതീർത്ഥം (1969)
- 17 ഉപഹാരം (1970)
- 18 ശാസ്ത്രദീപിക (1970)
- 19 പ്രകൃതിപാഠങ്ങൾ—രണ്ടാം ഭാഗം (1971)
- 20 പുണ്യഭൂമി (1971)
- 21 മാനത്തുകണ്ണി (1971)
- 22 ജീവശാസ്ത്രവും ഗോളവിദ്യയും (1972)
- 23 ജനം ജനം (1974)
- 24 പ്രേമത്തിന്റെ നറുപെളിച്ചം (തർജ്ജമ) (1974)

ഉള്ളടക്കം

മത്സ്യഗന്ധം	1
പരമാൺഭഞ്ജനം	13
ജന്തുശാസ്ത്രത്തിന്റെ സംഭാവന	23
ശാസ്ത്രയുഗം	32
ജനപ്പെരുപ്പം	41
ശിശുഹത്യ, യൂറോപ്പിൽ	54
ഭാവി അപകടത്തിൽ	62
ഹിററുലറുടെ ഭരണകൂടത്തിൽ	79
മതവും ശാസ്ത്രവും	105
ധ്യാനത്തെപ്പറ്റി ഒരു ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണം	115
ശാസ്ത്രയുഗമാണ്: പക്ഷേ അതുകൂടാതെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല	123
വ്യാസന്റെ സന്ദേശം	136
ചിലന്തിവല	146
രണ്ടു കൃഷിക്കാർ	154
പാട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞതു്	165
നഗരങ്ങളുടെ ഭാവി	172
പ്രയത്നിച്ചു പഠിക്കുക	179

പ്രസ്താവന

ശാസ്ത്രം, സംസ്കാരം, സാമൂഹികപ്രശ്നങ്ങൾ, തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് കഴിഞ്ഞ മൂന്നുനാലു വർഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് എഴുതിയ പതിനേഴ് ഉപന്യാസങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഇന്നത്തെ ലോകജീവിതത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന പ്രയാസങ്ങളിൽ ചിലതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ പല ഉപന്യാസങ്ങളിലും കാണാവുന്നതാണ്. ഈ വ്യാകുലതകൾ നൂറു ശതമാനവും സാമ്പത്തികമാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. സത്യത്തിൽ സാംസ്കാരികമായ ഒരു പ്രതിസന്ധിയെയാണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. അടിസ്ഥാനപരമായ ഈ വസ്തുതയിലേക്ക് വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ നയിക്കുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥം ഉപകരിക്കുമെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനാകും.

എല്ലാ വിഷയങ്ങളും സാധാരണ വായനക്കാർക്ക് മനസ്സിലാക്കത്തക്ക രീതിയിൽ ലളിതമായി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ യഥാശക്തി യതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സഹൃദയലോകം സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുമൊരാകട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം

കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

7 ജൂൺ 1974

മത്സ്യഗന്ധം

പണ്ടൊരു നമ്പൂരിപ്പാട് പതിവായി അയൽപക്കത്തു കാരുന് മീൻചുട്ടുന്ന സമയത്തു് ഊണുകഴിക്കേണ്ടിവന്നതു മുഖം അതൊരു ശീലമായിത്തീർന്നു എന്നും, അവസാനം മത്സ്യത്തിന്റെ മണമില്ലെങ്കിൽ ചോറ് ഇറങ്ങുകയില്ല എന്ന ഗതികേടുണ്ടായി എന്നും ഒരു കഥയുണ്ടു്. ചിലർ ഈ കഥയ്ക്കു് ഒരു അനുബന്ധം കൂടി പറയും. നമ്പൂരിയുടെ ഗതികേടു മനസ്സിലാക്കിയ അയൽപക്കത്തുകാരൻ കരേനാൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മണത്തിനുവേണ്ടി താൻ ചുട്ട മീനിന്റെ വില ചോദിച്ചുവത്രെ. നമ്പൂരി കരെ നാണയങ്ങരട്ടെത്തു് കിലുകിക്കേൾപ്പിച്ചു. “മീനിന്റെ മണത്തിനു് പണത്തിന്റെ കിലുക്കും മതി വില” എന്നു പറഞ്ഞു് അയൽപക്കത്തുകാരനെ മടക്കി അയച്ചു എന്നാണു് ഈ അനുബന്ധം.

മത്സ്യത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ഗന്ധത്തെയും അതു ഗ്രഹിപ്പാവാൻ മനുഷ്യന്റെ മുക്കിനുള്ള ശക്തിയെയും കുറിച്ച് ഇതുപോലെ വേറെയും കഥകളുണ്ടു്, പക്ഷേ സാധുവായ മത്സ്യത്തിന്റെ പ്രാണശക്തിയെപ്പറ്റി ആരും കഥകൾ പറയാറില്ല. അതിനു് ഗന്ധം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടോ എന്നുപോലും പലരും സംശയിച്ചു

റാം. വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ജന്തു എങ്ങനെയാണ് മണമറിയുക? അതിനു മൂലമേന്മ?

ഉണ്ടു്. മൽസ്യത്തിനു് മൂലമേന്മു്. തലയുടെ മുൻപിലെ അറ്റത്തുതന്നെയാണ്. പക്ഷേ അതിൽ വായുവല്ല വെള്ളമാണ് കയറുന്നതു്. മനുഷ്യന്റെ മൂക്കിൽ കയറുന്ന വായു തൊണ്ടവഴി നെഞ്ചിനകത്തുള്ള ശ്വാസകോശങ്ങളിലേക്കു് പോകും. മൽസ്യത്തിനു് ശ്വാസകോശങ്ങളില്ല. അതുകൊണ്ടു് മൂക്കിൽ നിന്നു് പിന്നോട്ടു് വഴിയില്ല. അതിനകത്തു കയറുന്ന വെള്ളം വീണ്ടും വെളിയിലേക്കുതന്നെ പോകണം. വെറും സഞ്ചിപോലുള്ള ഈ ജലനാസികയുടെ ഗന്ധഗ്രാഹണശക്തി അത്യുതകരമാണ്. അതിന്റെ കഥകൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അല്ലാപ്പനായി മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളൂ.

സത്യത്തിൽ മൂക്കിന്റെയും നാക്കിന്റെയും ബോധഗ്രാഹണശക്തികൾക്കു് വളരെ സാദൃശ്യമുണ്ടു്. രണ്ടും രാസവസ്തുക്കളെ തിരിച്ചറിയുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങളാണ്. മനുഷ്യന്റെയും കരയ്ക്കു ജീവിക്കുന്ന മറ്റു ജന്തുക്കളുടെയും കാര്യത്തിൽ വായുവിലൂടെ വ്യാപിച്ചുവരുന്ന വസ്തുക്കളെയാണ് ഗന്ധബോധത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതു്. വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞ് നാക്കിനെ സ്പർശിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ സ്വാദു ജനിപ്പിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും ഈ രണ്ടു ബോധങ്ങളും കൂടിക്കൂഴത്തരീതിയിലാണ് നാം അറിയുന്നതു്. മൂലം അടച്ചു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഉള്ളി തിന്നാൽ മറ്റു് എന്തിന്റെയോ സ്വാദു തോന്നും.

മൽസ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മണവും രുചിയും ഭിന്നമായ ഇന്ദ്രിയബോധങ്ങളായിട്ടാണോ അനുഭവപ്പെടുന്നതു് എന്നു പറയുവാൻ വിഷമമാണ്. ഈ പ്രയാസം ഒഴിവാ

പാന്നതിനുവേണ്ടി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഗന്ധമെന്നും സ്വാദെ
ന്നുമുള്ള വിവേചനം ഉപേക്ഷിച്ച് രണ്ടിനേയും ഉൾപ്പെടു
ത്തുന്ന രാസബോധം (chemical sense) എന്ന വാക്ക് ഉപ
യോഗിക്കുന്നു. മൽസ്യത്തിനു മുക്കിനകത്തും നാവിനേയും
മാത്രമല്ല ഈ ഇന്ദ്രിയം ഉള്ളതു്. അതിന്റെ തൊവിപ്പു
റത്തു മുഴുവനും അതു് വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ രാസ
ബോധേന്ദ്രിയത്തിന്റെ സംവേദനശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള
കഥകൾ ഏറാവും അത്ഭുതകരങ്ങളാണു്. ആദ്യം പാഞ്ഞ
നമ്പൂരിയുടെ ദുഗ്ഗിലം പോലെയുള്ള കെട്ടുകഥകളല്ല; ശാ
സ്ത്രീയ പരീക്ഷണങ്ങൾ കൊണ്ടു് തെളിയിച്ചിട്ടുള്ള പര
മാത്മ വസ്തുതകൾ.

അമേരിക്കയുടെയും യൂറോപ്പിന്റെയും പ്രാന്തസമുദ്ര
ങ്ങളിൽ സാമൺ (Salmon) എന്നൊരു ജാതി മൽസ്യമുണ്ടു്.
വളരെ രുചിയുള്ളതാണു്. ധാരാളം കിട്ടുകയും ചെയ്യും.
വലിയ മൽസ്യമാണു്. അപൂർവ്വം ചിലതിനു് നാൽപ്പതും
അൻപതും റാത്തൽ ഭാരം കാണും. സാധാരണയായി ഏക
ദേശം ഇരുപതു റാത്തൽ. ഇതു് മുട്ടയിൽ നിന്നു് വിരി
ഞ്ഞിറങ്ങുന്നതു് നദികളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനങ്ങളിലാണു്.
അവിടെനിന്നു് പതുക്കെപ്പതുക്കെ താഴോട്ടുവന്നു് ഒന്നരണ്ടു
കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ സമുദ്രത്തിലിറങ്ങും. പിന്നെ അവിടെ
ലാണു് ആരേഴുകൊല്ലം ജീവിക്കുന്നതു്. അപ്പോഴേക്കു്
വളർച്ച പുത്തിയാകും. പ്രത്യുൽപാദനത്തിനുള്ള സമയം
വരുമ്പോൾ ഈ മൽസ്യം വീണ്ടും നദികളിൽ പ്രവേശി
ക്കുന്നു. പിന്നെ ഒഴുക്കിനെതിരെയുള്ള ഒരു പരക്കം പാച്ചി
ലാണു്. പ്രതിബന്ധങ്ങളെയെല്ലാം ചാടിക്കടന്നു്, ബഹു
ദൂരം സഞ്ചരിച്ചു്, അതു് നദിയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തു് എ
ത്തുന്നു. അവിടെ സൗകര്യമുള്ള സ്ഥാനം കണ്ടുപിടിച്ച്
മുട്ടയിടും. ഈ ജീവിതലക്ഷ്യം സാധിക്കുന്നതോടെ അതു

ചത്തുപോകുന്നു. നദിയിൽ കയറിയാൽ പിന്നെ ആഹാരം കഴിക്കുകയില്ലെന്നാണ് പറയുന്നത്. ഇക്കാരണത്താൽ യാത്ര അവസാനിക്കുമ്പോഴേക്കു അതിന്റെ ശരീരം വളരെയധികം മെലിയും. ചിറകുകൾ കീറിപ്പറിഞ്ഞ്, ചെതുമ്പലുകൾ കൊഴിഞ്ഞ് തീരെ അവശമായ നിലയിലാണ് അത് ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നത്. സാമാന്യം വലിയ മുട്ടയാണ്. കാലിഞ്ച് വ്യാസം കാണം. നദിയുടെ അടിത്തട്ടിൽ ഒരു കഴിയുണ്ടാക്കി മുട്ടയെല്ലാം നിക്ഷേപിച്ചു മുടി വയ്ക്കുകയാണ് പതിവ്.

ഈ മൽസ്യത്തിന്റെ ജീവിതകഥയിലുള്ള ഏറ്റവും രസകരമായ വസ്തുത, അത് ആദ്യം മുട്ടയിൽ നിന്ന് വിരിഞ്ഞിറങ്ങിയ അതേ സ്ഥാനത്തു തന്നെയാണ് ഏഴെട്ടു വർഷത്തിനുശേഷം, മുട്ടയിടുന്നതിനുവേണ്ടി വന്നെത്തുന്നത് എന്നുള്ളതാണ്. എത്രയോ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കൊപ്പം തെളിയിക്കപ്പെട്ട സംഗതിയാണിത്. ജനിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ ആ സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി ലഭിച്ച രാസബോധം ഓർമ്മയിൽ വച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ മൽസ്യം ദീർഘയാത്ര ചെയ്ത് അവിടെ എത്തുന്നത് എന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് നദീതടത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗങ്ങളും ഏറെക്കുറെ തുല്യമാണ്. പക്ഷേ മൽസ്യങ്ങൾക്ക് അങ്ങനെയല്ലെന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവയ്ക്ക് ജനനസ്ഥലത്തു നിന്ന് ഒഴുകിവരുന്ന നദീജലത്തിന്റെ സവിശേഷതയെ ഏതോ രസതന്ത്രലക്ഷണം തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിവുണ്ട്.

ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കുക! ആയിരവും രണ്ടായിരവും മൈൽ അകലെവെച്ചാണ് ഇതറിയുന്നത്. ഈ ലക്ഷണം എന്താണെന്ന് ഊഹിക്കുവാൻ പോലും നമുക്ക് സാധിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ മൽസ്യത്തിന് ഇക്കാര്യത്തിൽ സംഗയമൊന്നുമില്ല. അത് പ്രസ്തുത ലക്ഷണത്തെ രാസേന്ദ്രിയത്തി

ലൂടെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു, അതിനെ കൃത്യമായി പിൻതുടന്ന് ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നു. മനുഷ്യൻ ഭീമാകാരങ്ങളായ അണക്കെട്ടുകൾ നിർമ്മിച്ച് നദിയുടെ ഒഴുക്കിന് തടസ്സമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ അതിന് ഗതിമുട്ടിപ്പോകുന്നുള്ളൂ. അണക്കെട്ടുകൾമൂലം ഇങ്ങനെയൊരു ആപത്തുണ്ടെന്നും, അത് മത്സ്യസമ്പത്തിനെ നശിപ്പിക്കുമെന്നും മനസ്സിലായതിനെത്തുടർന്ന് ഈ പ്രതിബന്ധത്തെ മറികടക്കുവാൻ മൽസ്യങ്ങളെ സഹായിക്കുന്ന മാഗ്നസൗകര്യങ്ങൾ നദീതടപദ്ധതികളിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിവരുന്നുണ്ട്.

സാമൺ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടതും രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ട് മുട്ടയിടുന്നതുമായ ഒരു മത്സ്യത്തിന്റെ കഥ പറയാം. അതിനെ ഗവേഷണത്തിനുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ച ഒരു കൃത്രിമ ജലാശയത്തിലാണ് മുട്ടയിൽനിന്നു വിരിച്ചെടുത്തത്. ഒരു വർഷക്കാലം അവിടെ വളർത്തിയശേഷം ശരീരത്തിൽ അടയാളമിട്ട് അതിനെ അല്പം അകലെയുള്ള മറ്റൊരു പുഴയിൽ മോചിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ ഒരു വർഷംകൂടി കഴിഞ്ഞു, മുട്ടയിടുവാൻ സമയമായപ്പോൾ അത് പഴയ ജലാശയത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി. അവിടെ എത്തിച്ചേരുന്നതിന് അതു സഹിച്ച ക്ലേശങ്ങൾ എത്രയെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. കൃത്രിമ ജലാശയം കഴലുകൾവഴി ഒരു പുഴയോട് ബന്ധിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഈ പുഴയിലല്ല പ്രസ്തുത മത്സ്യത്തെ മോചിപ്പിച്ചത്. മത്സ്യം മറ്റേ പുഴവഴിയാണ് സമുദ്രത്തിൽ പോയതെങ്കിലും ഒരു വർഷത്തിനുശേഷം ജലാശയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പുഴയിലൂടെയാണ് മടക്കയാത്ര നടത്തിയത്. അങ്ങനെ നീന്തിവന്ന് ഒരു കലുങ്കിന്റെ അടിയിലുള്ള നീർച്ചാലിൽ കയറി. അവിടെയാണ് കൃത്രിമ ജലാശയത്തിൽനിന്ന് തുറന്നുവിടുന്ന ജലം ഒഴുകി വീണുകൊണ്ടിരുന്നത്. അവിടെനിന്ന്

നാലിഞ്ചുമാത്രം വ്യാസമുള്ള കുഴലിൽ കയറി. അതിന്റെ ഇടയ്ക്ക് തൊണ്ണൂറു ഡിഗ്രിയിലുള്ള ഒരു കൊടുവളുവുണ്ടായിരുന്നു. അവിടം ഞെരുങ്ങിക്കടന്ന് കമ്പിവലകൊണ്ടു മുടിയ ഒരു കുഴിയിലെത്തി. അതിൽ നിന്നു ചാടിയ ചാട്ടത്തിൽ മുടിയിളകി രക്ഷകിട്ടി. എന്നിട്ടും ജലാശയത്തിൽ എത്തിയില്ല. അതിന്റെ ഓവുചാലിനു ചുറ്റും കമ്പി വേലി കെട്ടിയിരുന്നു. സർവശക്തികളും പ്രയോഗിച്ചു വീണ്ടും നടത്തിയ ഒരു വലിയ ചാട്ടംകൊണ്ടാണ് അതിനെ മറികടന്നത്. അങ്ങനെ അതിസാഹസം. ചെയ്ത് ആ സാധുചര്യം ലക്ഷ്യത്തിലെത്തി. അത് ജലാശയത്തിൽ വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. പുഴയിൽനിന്ന് ജലാശയം വരെയുള്ള ദൂർഘടപൂർണ്ണമായ അതിന്റെ പ്രയാണ പരിപാടി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അവർക്ക് വളരെ സമയത്തെ ഗവേഷണം നടത്തേണ്ടിവന്നു.

ഈ മർദ്ദം എങ്ങനെയാണ് വഴിയറിഞ്ഞത്? കടലിൽനിന്ന് മുമ്പ് സഞ്ചരിക്കുകയെന്നല്ല, കാണുകപോലും ചെയ്യാത്ത പുഴയിലൂടെയാണ് അത് യാത്രയാരംഭിച്ചത്. ഭൂമിയുടെ വിശാലതമൂലം മനുഷ്യനുപോലും വഴി തെറ്റുന്ന കാലിഫോർണിയാ സംസ്ഥാനത്തെ ആയിരക്കണക്കിലുള്ള കലുങ്കുകളിൽ ഒരെണ്ണത്തിലാണ് കൃത്രിമ ജലാശയത്തിൽ നിന്നു വരുന്ന വെള്ളം ഒഴുകിവീണിരുന്നത്. ആ നീരാഴിക്ക് മർദ്ദം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അത്ഭുതമല്ലേ? ഇനി മറ്റൊരു ജാതി മർദ്ദത്തിന്റെ കരേളുടി അത്ഭുതകരമായ കഥ കേൾക്കുക.

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പാമ്പാണെന്നുതോന്നുന്ന കുരുട്ടുവിളാമ്പ് എന്ന മർദ്ദത്തെ പലരും കണ്ടിരിക്കും. കണ്ണില്ലാത്തത് എന്നാണ് അതിന്റെ പേരിലെ വിശേഷണപദ

ത്തിന്റെ അത്മമെങ്കിലും ഈ നിർവചനം ശരിയല്ല. വിളാങ്കിന് കണ്ണാടും, വളരെ ചെറുതാണെന്നുള്ളത്: വിളാങ്കുകളും സാമൺ മത്സ്യത്തെപ്പോലെ കടലിലും പുഴകളിലുമായിട്ടാണ് ആയുഷ്കാലം പൂർത്തിയാക്കുന്നത്. പക്ഷേ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. വിളാങ്ക് കടലിൽ മുട്ടയിടുന്നു. മുട്ട വിരിഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ സമുദ്രം നീന്തിക്കടന്ന് നദികളിൽ പ്രവേശിച്ച് വളരുന്നു. പ്രായപൂർത്തിയെത്തുമ്പോൾ അവ വീണ്ടും കടലിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി മുട്ടയിട്ടു മരിക്കുന്നു.

യൂറോപ്പിലെ നദികളിൽ കാണുന്ന ഒരുജാതി വിളാങ്കിന്റെ സമുദ്രയാത്ര വിസ്മയകരമാണ്. അറാബ്‌ലാൻറിക്ക് സമുദ്രത്തിൽ അമേരിക്കൻ തീരത്തുനിന്ന് അധികം ദൂരമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനത്തു് വളരെ ആഴത്തിലാണ് ഈ മൽസ്യങ്ങൾ മുട്ടയിടുന്നത്. ഇത് വളരെ നാളത്തെ പര്യവേഷണങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള അനുമാനമാണ്. ഈ ജീവി മുട്ടയിടുന്നത് ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. സമുദ്രത്തിന്റെ അഗാധമായ അടിത്തട്ടിൽ നടക്കുന്ന സംഭവമാണ്. മുട്ടവിരിഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ സമുദ്രത്തിന്റെ മുകൾത്തട്ടിലേക്ക് പൊങ്ങിവരുന്നു. കണ്ടാൽ വിളാങ്കാണെന്നു തോന്നുകയില്ല. വെളുത്തുപരന്നു മറുപറം കാണുന്ന കണ്ണാടിമഷണം പോലെയിരിക്കും. കണ്ണുമാത്രം കറുത്ത പൊട്ടുകുളായി കാണാം. ഈ വിളാങ്കിൻ കുഞ്ഞുങ്ങൾ കടലൊഴുക്കിൽ പെട്ട് പതുക്കെപ്പതുക്കെ യൂറോപ്പിന്റെ നേർക്ക് യാത്രചെയ്യുന്നു. അറാബ്‌ലാൻറിക്ക് സമുദ്രത്തിനു കറുകെ ഇങ്ങനെയൊരു വലിയ ജലപ്രവാഹമുണ്ടെന്ന് പലരും കേട്ടിരിക്കും. അതിനാണ് “ഗ്രഹ്‌സ്‌ട്രീം” എന്നു പറയുന്നത്. കടലൊഴുക്കിന്റെ സഹായമുണ്ടെങ്കിലും രണ്ടും മൂന്നും വർഷം കഴിഞ്ഞു വിളാങ്കിൻ കുഞ്ഞുങ്ങൾ യൂറോപ്യൻ ഭൂഖണ്ഡ

ത്തിന്റെ വടക്കൻ തീരത്തു് എത്തുകയുള്ളു, അപ്പോഴേക്കു് അവ ഒരു വിധം വളർന്നിരിപ്പും. എന്നാലും വിളാങ്കിന്റെ നീണ്ട ആകൃതിയോ കറുത്ത നിറമോ കാണുകയില്ല.

നദീമുഖങ്ങളിൽ എത്തിയാൽ, അതുവരെ കടലൊഴുക്കിനു് അനുകൂലമായി നീന്തിയിരുന്ന ഈ മീനുകളെ ഞങ്ങൾ ഒഴുക്കിനു് എതിരേ നീന്തുവാൻ തുടങ്ങും. പിന്നത്തെ വളർച്ച വളരെ വേഗത്തിലാണു്. പരന്നു് വീതിയുള്ള ആകൃതി മാറി ശരീരം ഉരുണ്ടുവരുന്നു, നിറവും മങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നു. ചില കാലങ്ങളിൽ ഇവയുടെ സംഖ്യാബാഹുല്യത്താൽ നദീജലത്തിന്നു തന്നെ നിറഭേദം വരും. ഇതിൽ ഭൂരിഭാഗവും മൃതിയടയുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവ നദിയുടെ ചേൽഭാഗങ്ങളിലെത്തി വളരെക്കാലംകൊണ്ടു് വലിയ വിളാങ്കുകളായിത്തീരും.

ജനിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു തന്നെ മരിക്കണമെന്നു് ഈ മത്സ്യങ്ങൾക്കു് നിർബന്ധമുള്ളതുപോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. അതിനുവേണ്ടി മൂവായിരവും നാലായിരവും മൈൽ യാത്രചെയ്യുവാൻ അവ സന്നദ്ധമാണു്. വിളാങ്കു് കഞ്ഞായിരിപ്പാമ്പോൾ നടുക്കടലിൽ നിന്നു് യൂറോപ്പിലേക്കു് യാത്ര ചെയ്യുന്നതു് കടലൊഴുക്കിന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണെന്നു പറയാമെങ്കിലും, അന്ത്യയാത്ര സ്വയം നടത്തുക തന്നെ വേണം. ഈ മത്സ്യം മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ മുട്ടയിടുവാൻ പററിയ ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നു് ഇനിയും വ്യക്തമായിട്ടില്ല. ഏതായാലും വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യനു പോലും ഭയാനകമായിത്തോന്നുന്ന ഈ സമുദ്രയാത്രയിൽ വിളാങ്കിന്റെ രാസേന്ദ്രിയങ്ങൾ അതിപ്രധാനമായ പങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് തീർച്ചയാണു്. പക്ഷേ ഗൾഫു് സ്ട്രീമിന്റെ സഹായമുണ്ടെങ്കിലും സമുദ്രത്തിലൂടെ മൂവാ

യിരും മൈൽ അകലെ നിന്ന് എന്തു രാസവസ്തുവാണു് വിളാങ്കിന്റെ തൊലിപ്പറത്തുള്ള ഇന്ദ്രിയത്തലപ്പുകൾക്കു് ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതെന്നു് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഏറ്റവും സമർത്ഥമായ ഉപകരണങ്ങൾ കൊണ്ടുപോലും അങ്ങനെയുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളൊന്നും കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. കടലിൽ കായം കല പുക എന്നു കേട്ടിട്ടില്ലെ? ശരാശരി രണ്ടരമൈൽ ആഴമുള്ള സമുദ്രത്തിലെ ജലരാശിയിൽ ഇത്ര കൃത്യമായി തിരിച്ചറിയത്തക്ക എന്തു പദാർത്ഥമാണുള്ളതു്? മണത്തറിയാനും രുചിച്ചറിയാനും സവിശേഷമായ ഏതെങ്കിലും പദാർത്ഥം വിളാങ്കിന്റെ ഇന്ദ്രിയത്തിൽ പറ്റിയേ പറ്റൂ.

ഏതായാലും രാസേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു് അത്ര സൂക്ഷ്മമായ പദാർത്ഥഗ്രഹണശക്തിയുണ്ടോ എന്നു് പരീക്ഷിക്കണമെന്നു് ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ നിശ്ചയിച്ചു. പോലീസ് നായ്ക്കുളുടെയും മറ്റും സമർത്ഥമായ പ്രവർത്തനത്തിൽ നിന്നു് ജന്തുക്കളുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു് അത്യുത്തമമായ വൈഭവമുണ്ടെന്നു് ഊഹിക്കുവാൻ കഴിയും. കുറും ചെയ്തവൻ പോയവഴിയെല്ലാം മണം പിടിച്ചാണല്ലോ അവ മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. എത്രയോ ആളുകളും മൃഗങ്ങളും സഞ്ചരിച്ചവഴിയേ ഓടിപ്പോയവന്റെ ശരീരഗന്ധം അവ തിരിച്ചറിയുന്നു. എന്നാലും കരുട്ടുവിളാങ്കെന്നു വിളിക്കുന്ന ഒരു മൽസ്യത്തിനു് അത്രയ്ക്കു കഴിവുണ്ടോ എന്നു സംശയം തോന്നി. അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പറഞ്ഞ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഒരു കൗശലം പ്രയോഗിച്ചു. അദ്ദേഹം വിളാങ്കുകളെ കള്ളുകടിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചു! ഏതു ജന്തുവിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇതു സാധ്യമാണു്. ചില പ്രത്യേക പദാർത്ഥങ്ങളുടെ നേർക്കു ഹിതകരമായ പ്രതികരണം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ അവയെ ശീലിപ്പിക്കാം. ശീലം മൂത്താൽ അതിസൂക്ഷ്മമായ അളവിൽ പോലും

പ്രസ്തുത പദാർത്ഥത്തെ അവ തിരിച്ചറിയും. ലഹരിപദാർത്ഥമായ ആൽക്കഹോൾ (അക്ം, ചാരായം) വെള്ളത്തിൽ കലരുന്ന ദ്രാവകമാണ്. ആദ്യം അതിൽ കുറേശ്ശെക്കുറേ ശ്ലേഷ്മയായി വെള്ളം ചേർത്തു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. വിളാങ്കകൾ ഒരു പ്രയാസവും ഉണ്ടായില്ല. വീര്യം കാണാത്ത ദ്രാവകത്തെയും അവ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

അതുകഴിഞ്ഞു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അമ്പലപ്പുഴക്ഷേത്രത്തിൽ പാലു കൊടുക്കുന്നവരുടെ വിദ്യയെടുത്തു. പാലിൽ വെള്ളം ചേർത്തിട്ടില്ലെന്ന് അവർ സത്യം ചെയ്യണം. അതു ചെയ്യാൻ അവർക്കു മടിയില്ല. എന്തെന്നാൽ പാലിൽവെള്ളം ചേർക്കുകയല്ല വെള്ളത്തിൽ പാലുചേർക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്! പിന്നെ സത്യം ചെയ്യാലേന്ത്? പാലിൽ വെള്ളം ചേർത്തിട്ടില്ല എന്നുള്ളതു് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽസത്യമല്ലെ? അതുപോലെ, ആദ്യം ഒരു വലിയ പാത്രം നിറയെ വെള്ളത്തിൽ ഒന്നു രണ്ടുതുളളി ദ്രാവകം ചേർത്തു പരീക്ഷിച്ചു. വിളാങ്കകൾ നിഷ്പ്രയാസം അതു തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ തനിക്കു് കൈവയ്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ ഏറ്റവും വലിയ പാത്രത്തിലെ വെള്ളത്തിൽ ചേർത്തു നേർപ്പിച്ചിട്ടും വിളാങ്കിനെ തോല്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം അറ്റകൈയ്യായി ഒരു പരീക്ഷണം നടത്തി. ജെർമ്മനിയുടെയും സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിന്റെയും അതിർത്തിയിൽ 'ലേക്ക് കോൺസ്റ്റൻസ്' എന്നൊരു ശുദ്ധജലതടാകമുണ്ട്. അവിടെ നിന്നാണ് സ്റ്റുട്ട്ഗാർട്ട് നഗരത്തിലേക്കു് കഴൽവെള്ളം കൊണ്ടുവരുന്നത്. ആൽപ്സ് പർവതത്തിലെ മഞ്ഞുരുകി വരുന്നവെള്ളമാണ്. തടാകത്തിന്റെ നീളം 40 മൈൽ. വിസ്താരം 208 ചതുരശ്രമൈൽ. ആഴം 98 അടിമുതൽ 827 അടിവരെ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നു. അവിടുത്തെ വെള്ളത്തിൽ പരീക്ഷണം നട

ത്തിയപ്പോൾ വിളാങ്കുൾ സവിശേഷമായ ഒരു പ്രതികരണവും കാണിച്ചില്ല. പിന്നെ അദ്ദേഹം പ്രസ്തുത തടാകത്തിൽ അര സ്പൂൺ ആൽക്കഹോൾ ഒഴിച്ചു. തടാകം ഇളകിമറിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണ്. ഇതിനുശേഷം വളരെ സമയം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും പരീക്ഷിച്ചു. വിളാങ്കിന്റെ വൈഭവത്തെപ്പറ്റി എന്താണ് പറയുക! തടാകത്തിലെ ജലഭാഗ്യത്തിനുള്ളായ മാറ്റം അത് തിരിച്ചറിഞ്ഞുവത്രെ! ഇതു കേട്ടാൽ ആരും വിശ്വസിക്കുകയില്ല. ഞാനും പരീക്ഷണം നേരിട്ടു കണ്ടു എഴുതുകയല്ല. ഒരു ശാസ്ത്രപ്രബന്ധത്തിൽ രേഖാമൂലമായികണ്ട പ്രസ്താവനയാണ് അടിസ്ഥാനം. ലോകത്തിന്റെ പലഭാഗത്തുനിന്നും വരുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ ഈ പരീക്ഷണം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതും കണ്ടു. അപ്പോൾ കുരുട്ടുവിളാങ്കിന്റെ കഥയാണെങ്കിലും വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

അര സ്പൂൺ ആൽക്കഹോൾ തടാകത്തിലെ ജലത്തിൽ സമമായി വിതരണം ചെയ്താൽ അതിൽനിന്നെടുത്ത ഒരു ലിറ്റർ വെള്ളത്തിൽ അതിന്റെ എത്ര അംശം വ്യാപിക്കുമെന്ന് കണക്കാക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഇങ്ങനെ നോക്കിയപ്പോൾ ആൽക്കഹോളിന്റെ ഏതാനും മോളികൾ മാത്രമേ വിളാങ്കിന്റെ രാസേന്ദ്രിയത്തിന് ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്ന് കാണുകയുണ്ടായി. ഒരു പദാർത്ഥത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഏറ്റവും ചെറിയ അംശമാണ് അതിന്റെ മോളികൾ. അതിനപ്പുറം അപഗ്രഥിച്ചാൽ അത് ആ പദാർത്ഥം അല്ലാതാകും. ചുരുക്കത്തിൽ ചുരുപാടും കാണുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായ അംശത്തെപ്പോലും തിരിച്ചറിയത്തക്ക വൈഭവവിശേഷമാണ് ജന്തുക്കളുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുള്ളത്.

മരൊരു നമ്പൂരിക്കുമകുടി പറഞ്ഞുകൊണ്ട്. ഈ ഉപ
 ന്യാസം ഉപസംഹരിക്കാം. ഭോജന പ്രിയനായ ഈ നമ്പൂ
 റി സ്വർണ്ണം പഴപ്രഥമൻ വിളമ്പിയപ്പോൾ അത് ആദ്യ
 മൊന്ന് തൊട്ട് നാവിന്മേൽ വച്ചിട്ട് “ഇതിനുപയോഗി
 ച്ച നേത്രപ്പഴം കൃഷിചെയ്തപ്പോൾ മീനമാസത്തിൽ ഒരു
 ദിവസം വൈകുന്നേരം വാഴ്ണ്ണം നനച്ചില്ല. അതിന്റെ
 കറവ് രുചിയിൽ അറിയാനുണ്ട്!” എന്നു പറഞ്ഞുവത്രെ.
 ഇത് തിന്നുവാൻ വേണ്ടി ജീവിക്കുന്നവരെ കളിയാക്കുന്ന
 ഫലിതമായിട്ടാണ് പറയാറുള്ളത്. പക്ഷേ ഇതും ഇതിന
 ച്ചുറവും തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയുന്ന ഇന്ദ്രിയ വിശേഷ
 ങ്കടം പ്രകൃതി ജന്തുകൾക്ക് നല്ലിയിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയേണ്ടി
 യിരിക്കുന്നു. മഹാബുദ്ധിമാനെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന മനു
 ഷ്യന്റെ രസതന്ത്രവിദ്യകൾക്ക് പ്രകൃതിയുടെ ഈ വൈഭ
 വങ്ങളെ സമീപിക്കുവാൻ പോലും സാധിച്ചിട്ടില്ല. കരു
 ത്തവിളാങ്കം സാമൺ മൽസ്യവും വഴി തെറ്റാതെ ലക്ഷ്യ
 സ്ഥാനത്തു് എത്തിച്ചേരുന്നതിൽ എന്താണ് അത്ഭുതം!

പരമാണ് ഭക്തജനം

ജഡവസ്തുവിന്റെ ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായ ഘടകം ഏതു എന്നുള്ള അന്വേഷണം ഇന്നും ഇന്നലെയും തുടങ്ങിയതല്ല. പ്രാചീനകാലത്തെ ഗ്രീക്കുകാരും ഭാരതീയരും ഇതേപ്പറ്റി ഗാഢമായി ചിന്തിക്കുകയും സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആറം എന്ന പദം തന്നെ ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽനിന്നു വന്നതാണ്. അതിന്റെ അർത്ഥം ഭാഗിക്കാൻകഴിയാത്തതു് (എ-ടോം) എന്നാണ്. ഈ സ്വഭാവമുള്ള അത്യന്ത സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ഘടകങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് എല്ലാ വസ്തുക്കളും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് അവർ അനുമാനിച്ചു. ആധുനികകാലത്തു് സയൻസിന്റെ പരീക്ഷണാത്മകമായ പരിശോധനയുടെ ഫലമായി ഈ സിദ്ധാന്തം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. രസതന്ത്രജ്ഞന്മാരാണ് ആദ്യം അതിനു് പുനഃ പ്രതിഷ്ഠ നൽകിയതു്. ഇങ്ങനെ നേടിയ പുതുതായ ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണത്തിൽ ഭൗതിക ലോകത്തിന്റെ ഘടനയെപ്പറ്റി വിശദമായ ഒരു ചിത്രം അവർ നൽകുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷേ ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഊർജ്ജതന്ത്രജ്ഞന്മാർ നടത്തിയ മറ്റു പരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ഈ ചിത്രം വീണ്ടും കലുഷവും സങ്കീർണ്ണവും ആയി

ത്തീൻ. രസതന്ത്രത്തിൽ വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്ന ആറാം നൂറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ, ഇലക്ട്രോൺ എന്നും പറയുന്ന കറുപ്പു കൂടി സൂക്ഷ്മമായ ഘടകങ്ങളായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണെന്ന് അവർ തെളിയിച്ചു. എന്നല്ല, ഒരു കാൽ ശതാബ്ദം കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ നൂറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ പറയുന്ന ഘടകത്തെത്തന്നെ വീണ്ടും വിഭജിക്കാമെന്നു കണ്ടു. അതിൽ നിന്ന് പ്രോട്ടോൺ എന്നും ന്യൂട്രോൺ എന്നും പറയുന്ന പരമാണുക്കളെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അങ്ങനെ ഭൗതിക വസ്തുവിന്റെ പ്രാഥമിക ഘടകങ്ങളെന്നു കരുതാവുന്ന മൂന്നു തരം പരമാണുക്കളെ കണ്ടുപിടിച്ചു— ഇലക്ട്രോൺ, പ്രോട്ടോൺ, ന്യൂട്രോൺ.

കുറെക്കാലത്തേക്ക് ഇവയാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലകളെന്ന് എല്ലാവരും വിചാരിച്ചെങ്കിലും ഇവയും അവിഭാജ്യങ്ങളാണെന്നു പറയുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നാണ് ഇപ്പോൾ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഈ പരമാണുക്കളെയും ഭാഗിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു കാണുന്നു. ഇതിനു വേണ്ടി പരമാണുക്കളെത്തന്നെ വേഗം കൂട്ടി വെടിയുണ്ടകൾ പോലെ മറ്റുപരമാണുക്കളുടെ നേർക്ക് പാലിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അത്യൽക്കടമായ ആയം നൽകിയാൽ ഈ ആഘാതംമൂലം കൂട്ടിമുട്ടുന്ന പരമാണുക്കൾ ചരിയുന്നതിനു മാത്രം. ഒരു കളിപ്പന്ത് മറ്റൊന്നിൽ ചെന്നിടിച്ചാൽ അവ രണ്ടു വഴിക്ക് തെറിച്ച് മാറുമെങ്കിലും പന്തുകളായിത്തന്നെ ശേഷിക്കും. നേരെമറിച്ച് വേഗത്തിൽ ഓടുന്ന ഒരു കാറാണ് മറ്റൊരു കാറിന്മേൽ ചെന്ന് ഇടിക്കുന്നതെങ്കിൽ, പ്രസ്തുത വാഹനങ്ങളുടെ ഭാഗങ്ങളും, അവയുടെ അകത്തിരിക്കുന്ന ആളുകളും തെറിച്ച് പോകുന്നതു കാണാം. അത്യധികമായ വേഗത്തിലാണെങ്കിൽ വാഹനങ്ങൾ മാത്രമല്ല മനുഷ്യശരീരങ്ങളും പല ഭാഗങ്ങളായി ഭേദിച്ചുപോകും.

പരമാണുക്കളുടെ മേൽ ഈ പരീക്ഷണം നടത്തുവാൻ ഭീമാകാരങ്ങളായ ഉപകരണങ്ങൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്ക് “പാർട്ടിക്കിം ആക്സലറേറ്റർ” എന്ന പേർ പറയുന്നു. പരമാണുക്കൾക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിച്ച് ഗതിവേഗവും ത്വാരാ ഊർജ്ജവും കൈവരുത്തുന്ന യന്ത്രങ്ങളാണിവ. ഇവ മുഖ്യമായി രണ്ടുജാതിയുണ്ട്. ഒന്ന് പരമാണുക്കളെ, അസ്രം പറയുന്നതുപോലെ നേർവരയിൽ ഓടിച്ച് ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ ജാതിയിൽപ്പെട്ട ഏറ്റവും വലിയ പരീക്ഷണോപകരണം അമേരിക്കയിൽ സ്റ്റാൻഫോർഡ് സർവകലാശാലയിലാണ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിന്റെ കഴലിനു രണ്ടു മൈൽ നീളമുണ്ട്. മറ്റേ ജാതി യന്ത്രത്തിന്റെ കഴൽ വൃത്താകാരമാണ്. അതിൽ കറങ്ങിക്കറങ്ങിയാണ് പരമാണുക്കൾക്ക് ഊർജ്ജം ലഭിക്കുന്നത്. രണ്ടുതരം യന്ത്രങ്ങളിലും വായുവെല്ലാം വലിച്ചെടുത്ത് കഴലിനെ ശുദ്ധശൂന്യമാക്കണം. ശക്തിയേറിയ കാന്തമണ്ഡലങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചാണ് പരമാണുക്കളെ ഉദ്ദിഷ്ടരീതിയിൽ നയിക്കുന്നത്. ഹൈഡ്രജൻ വാതകത്തിന്റെ ആറ്റത്തിൽനിന്ന് ഇലക്ട്രോൺ തെറിപ്പിച്ചുകളയുമ്പോൾ ശേഷിക്കുന്ന പ്രോട്ടോൺ പരമാണുവിനെ വെടിയുണ്ടയായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

1967 ഒടുവിൽ റഷ്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സെർപ്പുഖോവ് എന്ന സ്ഥലത്ത് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത ഭീമാകാരമായ ഉപകരണമാണ് ഇപ്പോൾ ഉപയോഗത്തിലുള്ളതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും ശക്തികൂടിയ ആക്സലറേറ്റർ. അതിനുള്ളിൽ പ്രോട്ടോൺ പരമാണുക്കൾക്ക് 76 ബിലിയൻ ഇലക്ട്രോൺ വോൾട്ടുവരെ ഊർജ്ജം നൽകുവാൻ സാധിക്കും. (ഒരു ബിലിയൻ = 1000 മിലിയൻ = 100 കോടി = 10,000 ലക്ഷം. ഒരു ഇലക്ട്രോൺ പരമാണുവിന് ഒരു വോൾട്ട് വിദ്യു

ചൂഷിതയേൽക്കുമ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന ഊർജ്ജമാണ് ഒരു ഇലക്ട്രോൺ വോൾട്ട് എന്ന അളവ്.) എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അമേരിക്കയിൽ ചിക്കാഗോ നഗരത്തിന് മൂപ്പതു മൈൽ പടിഞ്ഞാറു മാറി, ബറോവിയ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഇതിനേക്കാൾ ശക്തികൂടിയ ഒരു ഉപകരണത്തിന്റെ പണി പൂർത്തിയായിരിപ്പുന്നു. അതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിന് മൂന്നു വർഷത്തെ അദ്ധ്വാനവും 250 മില്യൻ ഡോളറും (187 കോടി രൂപ) വേണ്ടിവന്നു. 6800 ഏക്കർ വിസ്താരമുള്ള ഒരു സമതലത്തിലാണ് അതു് സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ വൃത്താകാരമായ കഴലിന് നാലു മൈൽ നീളവും, വൃത്തത്തിന് ഒന്നേക്കാൽ മൈൽ വ്യാസവുമുണ്ടു്. 20 അടി ഘനത്തിൽ മണ്ണിട്ടുകൂടിയ ഒരു കോൺക്രീറ്റ് തുരങ്കത്തിനകത്താണ് കഴൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. തുരങ്കത്തിൽ മനുഷ്യർക്കു നടക്കത്തക്ക സ്ഥലമുണ്ടു്. യന്ത്രം പ്രവർത്തിപ്പാൻപോൾ അത്യധികമായ ചൂടുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു് അതിനെ തണുപ്പിക്കുവാൻ മിനിട്ടുതോറും 1400 ഗ്യാലൻ വെള്ളം ആവശ്യമുണ്ടു്.

ഈ ഉപകരണത്തിൽ പ്രോട്ടോൺ പരമാണുക്കൾപ്പോൾ 500 ബില്യൻ ഇലക്ട്രോൺ വോൾട്ട് (ബി ഇ വോ) ഊർജ്ജം നൽകി ലക്ഷ്യവേധം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്. ഇത്ര വലിയ ഊർജ്ജം ലഭിക്കുമ്പോൾ അവ ഏറെക്കുറെ പ്രകാശശക്തികളുടെ അത്രയും എത്തുന്ന ഗതിവേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുമെന്നാണ് കണക്കു്. പ്രകാശത്തിന്റെ ഗതിവേഗം സെക്കൻഡിൽ 1,86,000 മൈലാണ്. ഇതിന്റെ 99.9 ശതമാനം വരെ കിട്ടുമത്രേ. കറേക്കൂടി ധനവ്യയം ചെയ്തു്, കഴലിനെ ആവരണം ചെയ്യുന്ന അയസ്കാന്ത മണ്ഡലത്തിന്റെ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ 1000 ബി ഇ വോ എന്ന ഊർജ്ജപരിധി

യെ പ്രാപിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും ബറേവിയയിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രത്യാശിക്കുന്നു. അതിഭീമമായ ഈ ഗവേഷണയന്ത്രം അമേരിക്കയിലെ അറോമിക് എൻജി കമ്മീഷന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലാണ് നിർമ്മിച്ചത്. ഇത് ഉടനെതന്നെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാകും.

അതിനിടയ്ക്ക് പശ്ചിമയൂറോപ്പിലെ സമത്വനാരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അതുതകരമായ മറ്റൊരു ഉപായം കണ്ടു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ ഒരു രാജ്യത്തിനും തന്നിച്ച് ഇത്രവളരെ ചെലവുള്ള ഗവേഷണ സൗകര്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് പന്ത്രണ്ടുരാഷ്ട്രങ്ങൾ സഹകരിച്ച് സ്വീറ്റ്സർലണ്ടിൽ ജെനീവയ്ക്കടുത്ത് ഒരു ആക്സലറേറ്റർ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് സംവിധാനം ചെയ്തപ്പോൾ യന്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം അതിർത്തിയെ അതിലംഘിച്ച് ഫ്രാൻസിലേക്കു തള്ളിക്കിടക്കുമെന്ന് കാണുകയുണ്ടായി. എന്നുവരികിലും പ്ലാൻ മാറ്റിയില്ല. ഫ്രെഞ്ച് ഗവർണ്മെന്റിന് സന്തോഷമേ തോന്നിയുള്ളൂ. ഈ യന്ത്രത്തിൽ 28 ബി ഇ വോ ഊർജ്ജമാണ് ലഭിക്കുന്നത്. എങ്കിലും റഷ്യയിലെയും അമേരിക്കയിലെയും യന്ത്രങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഊർജ്ജമേറിയ പ്രോട്ടോണുകളെ നിശ്ചലമായ ശരവ്യങ്ങളിൽ പായിച്ചു പരീക്ഷണം നടത്തുന്നതിനുപകരം ഒരു പുതിയ വിദ്യയാണ് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രോട്ടോണുകളെ വൃത്താകാരമായ രണ്ടു കഴലുകളിലൂടെ പായിക്കുന്നു. ഒന്നിൽ പ്രദക്ഷിണമായും മററിൽ അപ്രദക്ഷിണമായും. എന്നിട്ട് ഈ പ്രോട്ടോൺധാരകളെ ഇടയ്ക്കുവെച്ച് കൂട്ടിക്കൂട്ടിക്കുന്നു. ഈ വിദ്യ അങ്ങേയറ്റം ഫലപ്രദമാണെന്ന് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ രഹസ്യം അല്പം സാങ്കേതികമാണ്. പ്രോട്ടോണുകൾ വെളിച്ചത്തിന്റെ വേഗത്തിൽ പാഞ്ഞുചെന്ന്

നിശ്ചലമായ ലക്ഷ്യത്തിൽ ഇടിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ ഒരു വലിയ പങ്ക് വ്യർത്ഥമായിപ്പോകുന്നു. ആപേക്ഷികത്വ (റിലേറ്റീവിറ്റി) സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ഇത്രയ്ക്കു ഗതിവേഗമുള്ള പരമാണുവിന്റെ പിണ്ഡം (Mass) വർദ്ധിക്കുകയും, അതിന്റെ ഊർജ്ജം എതിരിടുന്ന പരമാണുവിനെ തള്ളിമാറ്റുന്നതിന് വിനിയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് തമ്മിൽ ഇടിക്കുന്നതിന്റെ പൂർണ്ണഫലം കിട്ടുന്നില്ല. ഇക്കാരണത്താൽ, റഷ്യയിലെ സെർപ്പുഖോവ് യന്ത്രത്തിനു 76 ബി ഇ വോ ഊർജ്ജം നൽകുവാൻ കഴിവുണ്ടെങ്കിലും പരമാണുക്കൾ കൂട്ടിമുട്ടുമ്പോൾ പ്രയോജനത്തിൽ വരുന്നത് 12 ബി ഇ വോ മാത്രമാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. അമേരിക്കയിൽ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന പുതിയ യന്ത്രത്തിലും ഈ പ്രയാസം ഉണ്ടാകും. പക്ഷേ ജെനീവയിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ച വിദ്യകൊണ്ട് ഈ പ്രയാസത്തെ മറികടക്കാം. കൂട്ടിമുട്ടുന്ന രണ്ടു പരമാണുക്കളും തുല്യവേഗത്തിൽ പായുകയാണ്. ഓടുന്ന രണ്ടു കാറുകൾ തമ്മിൽ ഇടിക്കുന്നതുപോലെയാണിത്. “അണോരണീയാൻ” എന്നു പറയുന്നതുപോലെ എത്രയോ സൂക്ഷ്മമായ രണ്ടു പരമാണുക്കളെ കൃത്യമായി കൂട്ടിമുട്ടിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു കരുതി മുമ്പ് ആരും ഈ വിദ്യ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളത്. പക്ഷേ ഒരു വെടിയുണ്ടകൊണ്ട് മറ്റൊരു വെടിയുണ്ടയെ തകർക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള പ്രയോഗമല്ലിത്. ഒന്നും രണ്ടുമല്ല. ഏത്രയോ കോടി പ്രോട്ടോണുകളാണ് പരസ്പരാഭിമുഖമായി പായുന്നത്. അവയെ തെരക്കിപ്പായിക്കുന്നതിനും ഉപായങ്ങളുണ്ട്. ഇങ്ങനെയാകുമ്പോൾ ചിലതെങ്കിലും കൂട്ടിമുട്ടും. നോർവേക്കാരനായ ക്യെൽ ജോൺസെൻ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിയ ഈ പുതിയ പരീക്ഷ

ണം ഏറ്റവും വിജയപ്രദമാണെന്ന് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യന്ത്രത്തിന് 8 ബി ഇ പോ മാത്രമേ ശക്തിയുള്ളൂ എങ്കിലും 1500 ബി ഇ പോ ഊജം ജനിപ്പിക്കുന്ന യന്ത്രത്തിൽ നടത്തുന്ന പരീക്ഷണത്തിന്റെ ഫലമാണ് ഈ വിദ്യകൊണ്ട് അതിൽ കൈവരുന്നത്. ഇതൊരു മഹത്തുതമായി പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇത്തരം പട്ടകുറന് യന്ത്രങ്ങളിൽ പരീക്ഷണം നടത്തി എന്താണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് എന്നുകൂടി നോക്കാം. ഭൗതികവസ്തുവിന്റെ ഘടകങ്ങളായി മൂന്നു പരമാണുക്കളേ ഉള്ളൂ എന്ന ധാരണ ശരിയല്ല. ഭിന്നലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ നൂറോളം പരമാണുക്കൾ ഇന്ന് അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മുമ്പ് അഖണ്ഡമെന്നും അന്തിമഘടകമെന്നും കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന പരമാണുക്കളെയെല്ലാം ഭേദിക്കാമെന്ന് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പോയാൽ എവിടെയാണ് ഇതിന്റെ അവസാനം? എന്താണ് ഭൗതികവസ്തുവിന്റെ പരമസ്വരൂപം? ചെറുതിനും അതിരില്ലെ?

ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു സാധാരണ ഭാഷയിൽ സമാധാനം നൽകുവാൻ പ്രയാസമാണെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. നാം നിത്യവും കണ്ടു പരിചയിച്ചതും ഇന്ദ്രിയഗോചരവുമായ ലോകത്തിലെ കാഴ്ചകളെയും ക്രിയകളെയും വർണ്ണിക്കുവാൻ മാത്രമേ പ്രസ്തുത ഭാഷയ്ക്ക് കഴിവുള്ളൂ. പരമാണുക്കളുടെ ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഗണിതവിദ്യയുടെ ഭാഷകൊണ്ടുമാത്രം കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്നവയാണ്. വസ്തുക്കളുടെ സ്ഥാനം, ഗതിവേഗം, നിറം, പരിവർത്തനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾ അവിടെ അവ്യക്തങ്ങളും സംശയാസ്പദങ്ങളും ആയിത്തീരുന്നു. ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. രണ്ട് പരമാണുക്കൾ ആക്രമ

റോർ പരീക്ഷണത്തിൽ കൂട്ടിയിടിച്ചു ചിന്നഭിന്നമാകുന്ന പ്രതിഭാസം എടുക്കുക. ചിലപ്പോൾ ഈ സംഘട്ടനത്തിൽ നിന്ന് വളരെയധികം കഷണങ്ങൾ തെറിച്ചുവീഴുന്നതു കാണാം. പക്ഷേ ഈ കഷണങ്ങൾ കൂട്ടിയിടിച്ച പരമാണുക്കളെക്കാൾ ചെറുതായിരിക്കുകയില്ല. സംഘട്ടനത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചതായ ഊർജ്ജത്തിന്റെ അളവ് എത്രതന്നെ ആയാലും, അതിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന കഷണങ്ങൾ സ്ഥിര ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയവയാണെന്നും കാണുന്നു. ഇത്തരം സംഘട്ടനങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ യന്ത്രങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല പ്രകൃതിയിലും നടക്കാറുണ്ട്. ബാഹ്യാകാശത്തിൽ നിന്നു അപാരമായ ഊർജ്ജമുള്ള പരമാണുക്കൾ ഭൂമിയിൽ പതിക്കാറുണ്ടെന്ന് പലരും കേട്ടിരിക്കും. ഇതിനാണ് കോസ്മിക് റേഡിയേഷൻ എന്നു പറയുന്നത്. ഇവയ്ക്ക് ചിലപ്പോൾ യന്ത്രത്തിൽ കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ ആയിരം മടങ്ങ് ഊർജ്ജമുണ്ടാവും. അവയും കൂട്ടിമുട്ടാറുണ്ട്. ബലൂണുകളിൽ ഉപകരണങ്ങളായ് ഈ സംഘട്ടനങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കും. അങ്ങനെ പരിശോധിക്കുമ്പോഴും പരമാണുക്കളുടെ ഭേദനത്തിൽ നിന്ന് യന്ത്രപരീക്ഷണങ്ങളിൽ കണ്ട ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ കഷണങ്ങൾ തന്നെയാണ് ലഭിക്കുന്നത്.

ഈ അനുഭവങ്ങളെ മുൻനിർത്തി നോക്കുമ്പോൾ പരമാണുവിനെ ഭേദിച്ചു എന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ല. സത്യത്തിൽ, ആപേക്ഷികത്വസിദ്ധാന്തം പ്രവചിക്കുന്നതുപോലെ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന പരമാണുക്കളുടെ ഊർജ്ജം പുതിയ പരമാണുക്കളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു എന്നാണ് പറയേണ്ടത്. ഭൗതികവസ്തുവിനെ അനന്തമായി വിഭജിക്കാമെന്നും, അതിന് കൂടുതൽ കൂടുതൽ ചെറുതായി വരുന്ന ഘടകങ്ങളുണ്ടെന്നും, സാധാരണ ഭാഷയിലെ വിവരണങ്ങൾക്കനുസ-

രണമായി, സങ്കല്പിക്കുന്നത് നിരത്ഥകമാണ്. ഒരർത്ഥത്തിൽ, ഈ പരമാണുക്കളെ കളിപ്പത്തുകൾപോലെയും, വെടിയുണ്ടകൾപോലെയും ഉള്ള മുത്ത വസ്തുക്കളായി കരുതുന്നതുതന്നെ തെറ്റാണെന്ന് ഹൈസൻബർഗ് എന്ന ലോകപ്രസിദ്ധനായ ജെർമ്മൻ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറയുന്നു. പത്തും വെടിയുണ്ടയും നമുക്ക് തൊടുവാനും, എടുക്കുവാനും പിടിക്കുവാനും കഴിയുന്ന സാധനങ്ങളാണ്. പക്ഷേ പരമാണുക്കൾ പരീക്ഷണഫലങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി നാം രൂപവൽക്കരിക്കുന്ന സങ്കല്പങ്ങളോ ആശയങ്ങളോ മാത്രമാകുന്നു. ഗണിതവിദ്യകൊണ്ടു മാത്രമേ ഈ ആശയങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുവാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പ്രകൃതിയിൽ, നമുക്കു വെളിയിൽ, എന്തോ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അനുമാനിക്കാം. ആ സംഭവങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളും ഗണിതഭാഷയിൽ നിർവചിക്കാം. നിർവചനത്തെ ഏറ്റവും ലളിതമാക്കി, അതായത് നിരീക്ഷകന്റെ ‘‘കൈയിൽനിന്ന് ഇടുന്ന’’ സങ്കല്പങ്ങളെ ഏറ്റവും ചുരുക്കി, പ്രപഞ്ചഘടനയുടെ ഒരു വിശദചിത്രം നിർമ്മിക്കുവാനാണ് ഭൗതികശാസ്ത്രം യത്നിക്കുന്നത്.

ഇങ്ങനെയൊരു ചിത്രം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന്റെ അടുത്തേങ്ങും എത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിലും ഇവിടെ വിവരിച്ച പുതിയ ഉപകരണങ്ങളും, അവകൊണ്ടു നടത്തുന്ന പരീക്ഷണങ്ങളും മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ അതുഭൂതാവഹമായ ഈ അന്വേഷണത്തെ മുന്നോട്ടു കതിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയമാണ്. സ്ഥിരലക്ഷണങ്ങളെങ്കിലും എണ്ണത്തിൽ വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന പരമാണുക്കളുടെ പരസ്പരബന്ധങ്ങൾ ഇനിയും പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ആറ്റത്തിന്റെ ന്യൂക്ലിയസ്സിനകത്തു് അവയെ ഇണക്കി നിർത്തുന്ന ശക്തികളുടെ രഹസ്യവും വിശദീകരിക്കേണ്ടി

യിരിക്കുന്നു. ആപേക്ഷികത (Relativity) എന്നും ക്വാണ്ടം (Quantum) എന്നും ഉള്ള സംജ്ഞകൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ആശയസാമ്രാജ്യങ്ങളെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുക എന്ന ഭൗതിക പ്രയത്നവും ശേഷിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ സിദ്ധാന്തം ഊർജ്ജം വസ്തുവായും നേരെമറിച്ചും, മാറ്റമെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മറേത്ത് സ്ഥിരപിണ്ഡങ്ങളായ പരമാണുക്കളുടെ അസ്തിത്വത്തെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ഊർജ്ജ-വസ്തു പരിവർത്തനം അത് സങ്കല്പിക്കുന്നതേയില്ല. ആപേക്ഷികത, ക്വാണ്ടം സിദ്ധാന്തത്തിൽ തികച്ചും തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പരമിതികളെ വിഗണിച്ചു, നൂറു ശതമാനവും വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു പ്രപഞ്ചചിത്രം വരച്ചുകാണിക്കാമെന്ന സങ്കല്പത്തിന്മേൽ ഊർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരമാണുഭൗതികജനത്തിനുവേണ്ടി ഇപ്പോൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മഹായത്നം അത്യുഗ്രമായ ഈ തത്വജ്ഞാനപ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിന് വഴിതെളിക്കുമെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

ജന്തുശാസ്ത്രത്തിന്റെ സംഭാവന

ജന്തുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു ശാസ്ത്രമായിത്തീർന്നത് മൂന്നുവർഷത്തിന് ഇപ്പറമാണെങ്കിലും പ്രാചീനയുഗങ്ങളിൽ പോലും മനുഷ്യൻ അവയുടെ കാര്യത്തിൽ അത്യധികം തൽപ്പരനായിരുന്നു എന്നതിന് സംശയമില്ല. ഒരു വഴിക്കുനോക്കുമ്പോൾ തന്നെപ്പോലെയും, മറ്റൊരു വഴിക്കു തന്നെപ്പോലെ അല്ലാതെയും, കാണുന്ന ഈ സമസ്യകൾ മനുഷ്യനെ എന്നാണ് ആകർഷിക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ളത്? അവൻ കാട്ടിടകളിൽ വേട്ടയാടി നടന്ന കാലത്തു അവയെ ആശ്രയിച്ചു. ഭയപ്പെട്ടും ജീവിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ആദ്യമൊക്കെ കായ്കനികൾ ഭുജിച്ചാണ് അവൻ വിശപ്പടക്കിയിരുന്നതെങ്കിലും പിന്നെപ്പിന്നെ മറ്റു ജന്തുക്കളുടെ മാംസം തിന്നാതെ ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു വന്നു. ഭൂമിയിൽ കാടുകൾ കുറഞ്ഞു: മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു. ഈ പ്രയാസങ്ങൾ അധികമായപ്പോൾ മറ്റുമനുഷ്യരെ കൊന്നുതിന്നാനും അവൻ മടിച്ചില്ല. ഏതായാലും താൻ വേട്ടയാടുകയും തന്നെ വേട്ടയാടുകയും ചെയ്ത ജന്തുക്കളുടെ ലക്ഷണങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് തന്റെ നിലനില്പിന് തന്നെ അത്യാവശ്യമാണെന്നു് അവൻ മനസ്സിലാക്കി.

ചിത്രകലയുടെ ഏറ്റവും പഴക്കം കൂടിയ മാതൃകകളായി നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളത് ഫ്രാൻസിലും സ്പെയിനിലും ഉള്ള ചില ഗുഹകളുടെ ചുമരിലും മച്ചിലും പ്രാചീന മനുഷ്യൻ വരച്ചുവച്ച ചില ജന്തുരൂപങ്ങളാണ്. ഇവയ്ക്ക് 15,000 വർഷമെങ്കിലും പഴക്കമുണ്ടെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ചിലവ 30,000 വർഷം മുമ്പു വരച്ചവയാണത്രെ. പത്തും ഇരുപതും അടിവലുപ്പത്തിൽ വരച്ചിട്ടുള്ള ഈ വർണ്ണചിത്രങ്ങളുടെ കലാഭംഗിപോലെ തന്നെ ആകർഷകമാണ് അവയുടെ ശാസ്ത്രീയമായ സൂക്ഷ്മതയും. കാട്ടുകുതിരയെയും കാണ്ടാമൃഗത്തെയും കലമാനുകളെയും മാമത്തു് എന്നു പറയുന്ന പണ്ടത്തെ രോമാവൃതമായ ആനയെയും തോറപ്പന്നിയെയും മറ്റും എത്രയോ കാലം ക്ഷമയോടെ നോക്കിപ്പിരിച്ചു. അവയുടെ ആകൃതി മാത്രമല്ല സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കിയതിനുശേഷമാണ് പ്രസ്തുത ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചതു് എന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. ഇന്നത്തെ കുട്ടികളെ ജന്തുശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുവാൻ അവ മതിയാകും. ഗുഹയ്ക്കകത്തു് വളരെ നേരം മലർന്നുകിടന്നു് അവയെ നോക്കിയ ഒരു നിരീക്ഷകൻ ആ ജന്തുരൂപങ്ങൾ ശ്വാസോച്ഛാസം ചെയ്യുന്നതായി തനിക്കു തോന്നി എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഈ അത്ഭുത ചിത്രങ്ങൾ മതകർമ്മങ്ങൾക്കും വേട്ടയുടെ വിജയത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള ആരാധനയ്ക്കും വേണ്ടി നിർമ്മിച്ചവയാണെന്നു് ഊഹിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇങ്ങനെ ആദ്യമാദ്യം പേടിച്ചും ശങ്കിച്ചും അകന്നുനിന്നു് ആരംഭിച്ച ജന്തുനിരീക്ഷണം പതുക്കെപ്പതുക്കെ ഉപാസനയുടെയും പ്രകടമായ ആരാധനയുടെയും രൂപം കൈക്കൊള്ളുകയും, കാലക്രമേണ സ്നേഹഭാവത്തിലുള്ള സമീപനമായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയും ചെയ്തു എന്നു് കരുതേണ്ടി

യിരിക്കുന്നു. ഈ പരിവർത്തനമാണ് ജന്തുശാസ്ത്രത്തിന്റെ സുവർണ്ണകാലത്തെ കൈവരുത്തിയത്. മനുഷ്യൻ ജന്തുക്കളെ സ്നേഹിക്കുവാനും അവയുടെ പ്രതിസ്നേഹത്തെ വിലമതിക്കുവാനും പഠിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് വന്യമൃഗങ്ങളെ മെരുക്കിയെടുക്കുവാൻ അവൻ സാധിച്ചത്. ഇത്രമേൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു നേട്ടം മാനവചരിത്രത്തിൽ വേറെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. വെറും നിഷാദനായി അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു നടന്ന മനുഷ്യൻ തന്റെ വിവേകബുദ്ധിക്ക് അനുരൂപമായ സ്ഥിരതാമസവും സൈവരജീവിതവും സ്വീകരിക്കുവാൻ അത് സഹായിച്ചു. അവൻ കാട്ടുജന്തുക്കളെ തീറ്റിപ്പോറ്റുകയും സ്നേഹിച്ചു വളർത്തുകയും തന്റെ ജീവിതത്തിൽ പങ്കാളികളാക്കുകയും അങ്ങനെ അതിനുമുമ്പ് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ശാന്തിയും സുഖവും സംതൃപ്തിയും അനുഭവിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. തന്റെ അദ്ധ്വാനത്തെ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിന് അവയുടെ കായികശക്തിയും ഉപയോഗിക്കുവാൻ അവൻ പഠിച്ചു.

ഇന്ന് മൃഗങ്ങളുടെ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യന്റെ തന്നെയും പ്രയത്നമില്ലാതെ യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിക്കുന്ന നൂതന സംസ്കാരം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മനുഷ്യരാശിയിൽ ഭൂരിഭാഗവും അതിപ്രാചീന കാലത്തെ ആ കണ്ടുപിടിത്തത്തെ ആശ്രയിച്ചു തന്നെയാണ് ജീവിതം നയിക്കുന്നത്. പ്രകൃതി എത്രയോ യുഗങ്ങൾ കൊണ്ട് നിക്ഷേപിച്ച കൽക്കരിയും മണ്ണെണ്ണകളും കത്തിച്ചാണ് ഇന്നത്തെ യന്ത്രസംസ്കാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഈ ഇന്ധനവസ്തുക്കൾ അതിശീഘ്രം തീർന്നുപോവുകയാണെന്നും, അവ ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതി എന്താകുമെന്നും ലോകം ഭയപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇടക്കാലത്തു അണുശക്തി ഉപയോഗിച്ച് രക്ഷനേടാമെന്ന പ്രത്യാശ

ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അതുണ്ടാക്കുവാനുള്ള യുറേനിയവും ഒരു പ്രകൃതിനിക്ഷേപമാണെന്നും, അത് അക്ഷയമല്ലെന്നും ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. ഭൂമിയിലുള്ള എത്രയോ ജന്തുജാതികളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് താനെന്നു മനസ്സിലാക്കി, അവയ്ക്കും ജീവിക്കുവാൻ അവസരം നൽകി മിത്രഭാവത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയാൽ മനുഷ്യന് ഒരുപക്ഷേ ഈ ആപത്തിനെ അതിവർത്തിക്കുവാൻ സാധിച്ചേക്കാം.

ഏതായാലും പിൻക്കാലത്തു്, പ്രകൃതിയുമായി സഹകരിച്ചു ജീവിക്കുക എന്ന പ്രാചീനാദർശം പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കുക എന്ന അഹങ്കാരവും ദുരാഗ്രഹവുമായി രൂപാന്തരപ്പെടുവാനാണ് സംഗതിയായതു്. ദൈവം മനുഷ്യനു് സമുദ്രത്തിലെ മത്സ്യങ്ങളുടെയും ആകാശത്തിലെ പക്ഷികളുടെയും മൃഗജാതികളുടെയും ഭൂമിയിലെ സകല വിഭവങ്ങളുടെയും മേൽ അധീശത്വം നൽകിയിരിക്കുകയാണ് എന്ന വിശ്വാസം പരന്നു. മനുഷ്യൻ തന്നെ മാത്രം സ്നേഹിക്കുകയും ജന്തുലോകത്തെ ആത്മാവില്ലാത്ത തിര്യക്കുകളായി വീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. പൗരസ്ത്യദേശത്തു്, വിശേഷിച്ചും ഭാരതത്തിൽ, മാത്രമാണ് ഇതിനു് വിപരീതമായ ഒരു തത്വജ്ഞാനം ഉണ്ടായതു്. കന്നുകാലികളെ ഭൗതിക സമ്പത്തായി കരുതുകയും, ഇന്നു കച്ചവടച്ചരക്കുകൾ വിൽക്കുന്നതുപോലെ കൈമാറുകയും, ചെയ്ത ആര്യന്മാരുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നമായി, അവയെയും സമസൃഷ്ടങ്ങളായി വീക്ഷിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കുവാനും ബുദ്ധഗവാൻ ഉപദേശിച്ചു. സർവഭൂതഹിതേരതമായ ഈ ജീവിതവീക്ഷണത്തിന്റെ പ്രചോദനം മൂലമാണ് അശോക ചക്രവർത്തി നാടുനീളെ മൃഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആതുരശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചതു്. അവയുടെ മാത്രമല്ല വൃക്ഷലതാദികളുടെപോലും രോഗനിർണ്ണയവും ചികിത്സാവിധി

കളും വർണ്ണിക്കുന്ന എത്രയോ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും അന്നുണ്ടായി. ഇതിനു തുല്യമായ ഒരു പാരമ്പര്യവും അക്കാലത്തു് അന്യസംസ്കാരങ്ങളിൽ ഉദയം ചെയ്തതായി നാം കാണുന്നില്ല. യൂറോപ്പിലാണെങ്കിൽ ആയിരം വർഷക്കാലം നീണ്ടുനിന്ന ഒരു അന്ധകാരയുഗമാണു് പിൻക്കാലത്തു് നിലവിൽ വന്നതു്.

ഇതിനുശേഷം പാശ്ചാത്യദേശത്തു് ഹറു വിജ്ഞാനങ്ങളോടൊപ്പം ജന്തുശാസ്ത്രത്തിനും ഒരു ഉത്തേജനമുണ്ടായി. കടലിനപ്പറ്റമുള്ള വിദൂരരാജ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും അവിടെയുള്ള പലതരം ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങളെ നേരിൽ കാണുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി അന്നത്തെ മനുഷ്യർക്കു് പ്രകൃതിയുടെ സൃഷ്ടിവൈചിത്ര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ കൗതുകം ജനിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണു് ജന്തുശാസ്ത്രത്തിലെ ആധുനികദശ ആരംഭിച്ചതു്. ജീവികൾ പല പല ജാതികളായി കാണപ്പെടുന്നെങ്കിലും ഒരേ ചൈതന്യം തന്നെയാണു് അവയിലെല്ലാം കടികൊള്ളുന്നതെന്നും, വലിയ മൃഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ല, ഏറ്റവും ചെറിയ ജീവികളെക്കുറിച്ചുപോലും വളരെ കാര്യങ്ങൾ അറിയാനുണ്ടെന്നും ഉള്ള ബോധോദയം പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിലും നിലവിൽ വന്നു. ഇതിന്റെ പ്രചോദനത്താൽ ജന്തുശാസ്ത്രത്തിനുണ്ടായ വികാസം അതുഭൂതകരമാണു്. ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവുമായ ശരീരലക്ഷണങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ജന്തുജാതികളെ തരം തിരിക്കുന്നതിനും, ഭിന്നജാതികൾക്കു് തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുമുള്ള യത്നമാണു് ആദ്യം നടന്നതു്. ചെറിയ വസ്തുക്കളെ വലുതാക്കി കാണിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മദർശിനി എന്ന ഉപകരണവും ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സീമകളെ വളരെയധികം വിപുലമാക്കി. ഇങ്ങനെ നടത്തിയ ഗവേഷണ

ത്തിന്റെ ഫലമായി ഇതുവരെ പത്തുലക്ഷത്തോളം ഭിന്നരൂപങ്ങളായ ജന്തുജാതികളെ വേർതിരിച്ച് അറിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനും പുറമേ അനേകം ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങൾ അസ്സുവംശമായിട്ടുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അവയുടെ എണ്ണം ഏകദേശം 90,000 വരും. ഇങ്ങനെ ലഭിച്ച പുതിയ അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അതിവിചിത്രമായ ഈ ജന്തുലോകം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്ന ജിജ്ഞാസയും ആരംഭിച്ചു. ഈ അന്വേഷണമാണ് ആധുനിക ജന്തുശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ഉൾക്കാഴ്ചയ്ക്കു വഴിതെളിച്ചത്. ജീവൻ ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ഉണ്ടായ ഒരു പ്രതിഭാസമല്ലെന്നും, അതിന്ന് ഭൂമിയിൽ അനേകം കോടി വർഷത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നും, ഇക്കാലമെല്ലാം അതു തുടരെയുള്ള മാറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയമായിരുന്നു എന്നും ഉള്ള ഉപദർശനമാണിത്. ഇതാണ് ജീവപരിണാമം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന അടിസ്ഥാനതത്വം. അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മനുഷ്യൻ മറ്റു ജന്തുജാതികളെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയോ ഒടുവിൽ ഉണ്ടായ ഒരു ഇരുകാലി മൃഗമാണ്. ഈ ഉപദർശനം പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രപഞ്ചവീക്ഷണത്തെത്തന്നെ മാറ്റുകയുണ്ടായി.

എന്നിട്ടും പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കണമെന്നുള്ള ആ പഴയ ദുരാഗ്രഹം ആധുനിക മനുഷ്യൻ കൈവെടിഞ്ഞില്ല. ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം പറയാം. അമേരിക്കയിൽ കടിയേറിയ യൂറോപ്യൻ ജനങ്ങൾ വടക്കേ അമേരിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന “ചുവന്ന ഇന്ത്യന്മാരെ” മാത്രമല്ല അവരുടെ ഉപജീവനത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും മതാചാരങ്ങൾക്കുമെല്ലാം അവലംബമായിരുന്ന കാട്ടുപോത്തിനേയും വംശവിമോദം വരുത്തി നശിപ്പിച്ച കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. 1872-നും 1874-നും ഇടയ്ക്ക്. ശക്തിയേറിയ

ഈ ജന്തുജാതിയിൽ പെട്ട 37 ലക്ഷം ഉരുക്കളെ കൊന്നൊടുക്കിയതായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഒന്നര ലക്ഷം എണ്ണത്തെ ‘‘ഇന്ത്യന്മാർ’’തന്നെ ആഹാരത്തിനും തോലിനും വേണ്ടി, എത്രയോ നൂററാണ്ടുകളായി ചെയ്തുവന്നതുപോലെ, വേട്ടയാടികൊന്നതാണ്. അതിൽ ആ ജന്തുവർഗ്ഗത്തെ നാമാവശേഷമാക്കണമെന്നോ, അതിന്റെ ‘‘ശല്യ’’ത്തിൽനിന്നും ഭൂമുഖത്തെ രക്ഷിക്കണമെന്നോ ഉള്ള സങ്കല്പം പോലും ഇല്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ ബാക്കിയുള്ള മുപ്പത്തിയഞ്ചരലക്ഷവും വെള്ളക്കാരന്റെ വെടിയുണ്ടയ്ക്ക് ഇരയായി നശിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. പുതിയ ലോകത്തിൽ തന്റെ അധീശത്വം പൂർണ്ണമാക്കുവാൻവേണ്ടി ചെയ്ത മഹാപാപമാണ്. പക്ഷേ, അതിന്റെ ഫലമായി ഇന്നിപ്പോൾ മനുഷ്യൻ എന്ന ജന്തുജാതിതന്നെ ഭൂമിക്ക് ഭാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ദ്രോഹത്തിൽനിന്നും മനോഹരമായ ഭൂവനഗോളത്തെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്തെന്നാണ് ഇപ്പോൾ ആലോചന തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്.

ആദ്യം ജന്തുക്കളിൽ നടത്തിയ ഗവേഷണവും പരീക്ഷണവും കൊണ്ടു് കണ്ടുപിടിച്ച വസ്തുതകളാണ് പിന്നീടു് മനുഷ്യന്റെ കാര്യത്തിലും ബാധകമാണെന്ന് വൈദ്യശാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കിയത്. സ്രീപുരുഷ ബന്ധത്തിന്റെയും പ്രത്യുല്പാദനത്തിന്റെയും ഗർഭജീവിതത്തിന്റെയും ജീവപാരമ്പര്യത്തിന്റെയും തത്വങ്ങൾ ഇങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കിയവയാകുന്നു. മനുഷ്യജീവിതത്തിന് ആപത്തുണ്ടാകുന്ന പല രോഗങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളും നിവാരണ മാർഗ്ഗങ്ങളും ജന്തുശാസ്ത്രഗവേഷണത്തിലൂടെയാണ് കണ്ടുപിടിച്ചത്. ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽ ഒരു മഹാശാപമായി അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്ന മലമ്പനിയുടെ കാര്യംതന്നെ നോക്കുക. ഈ പകർച്ചവ്യാധിയുടെ കാരണം ഒരു സൂ

ക്ഷുജീവിയാണെന്നും, അത് രോഗിയിൽ നിന്ന് രോഗ മില്ലാത്തവനിലേക്ക് പകരുന്നത് കൊതുകിന്റെ ശരീരത്തിലൂടെ കടന്നു വന്നിട്ടാണെന്നും, ഒരു പ്രത്യേകജാതി കൊതുകിനെ നശിപ്പിച്ചാൽ മലമ്പനിയെ നിയന്ത്രിക്കാമെന്നും ഉള്ള കണ്ടുപിടിത്തം ലോകക്ഷേമത്തെ എന്തുമാത്രം സഹായിച്ചു എന്നും വർണ്ണിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇതിനകംതന്നെ മലമ്പനി പല രാജ്യങ്ങളിലും നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ ജന്മപാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ച് ജന്തുക്കളിലും ചെടികളിലും അണുജീവികളിലും ആധുനികകാലത്തു നടത്തപ്പെട്ട ഗവേഷണങ്ങൾ പീറ്ററിയിലെ ഉണ്ടാകുന്ന അനേകം വൈകല്യങ്ങളുടെ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അവയെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനുമുള്ള വഴി തുറന്നിരിക്കുന്നു.

ജന്തുശാസ്ത്രത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഉപദർശനവും ഇന്നത്തെ ലോകത്തിനു അത്യധികം അർത്ഥവത്തായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇത് ജന്തുക്കളുടെ പ്രത്യുല്പാദനത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. എല്ലാ ജന്തുക്കളും അപാരമായ തോതിൽ സന്താനങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണ് കാണുന്നത്. ഇത് സത്യത്തിൽ ആപത്തുനിറഞ്ഞ ലോകജീവിതത്തിൽ എണ്ണത്തിന്റെ മിടുക്കുകൊണ്ട് വംശത്തെ നിലനിർത്തുവാൻ ഉള്ള ഒരു ഉപാധമാണ്. ചില ജന്തുക്കൾ ഓരോന്നും ലക്ഷക്കണക്കിലാണ് മുട്ടയിടുന്നത്. പക്ഷേ അതിൽ ഒന്നുപോലും വിരിഞ്ഞ്, ആപത്തുകളെ അതിജീവിച്ച്, പുതിയ വ്യക്തിയായി തീരുവാൻ ശക്തമായില്ലെന്നുവരും. എന്നാലും ഒരു മഹാസമുദ്രത്തിൽ ഏതെങ്കിലും എവിടെയെങ്കിലും ഒരു സന്താനം പ്രായപൂർത്തിയെ പ്രാപിക്കുവാൻ ഇടയായാൽ ആ വംശം നിലനില്പുവാൻ അതു മതിയാകും. ഇ

ങ്ങനെ വർദ്ധിച്ചതോതിൽ പ്രത്യുല്പാദനം നടന്നെങ്കിലും മിക്ക ജന്തുജാതികളിലും വൃക്ഷികളുടെ എണ്ണത്തിന് എത്രകാലം കഴിഞ്ഞാലും വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും കാണാത്തതിന്റെ രഹസ്യം ഇതാകുന്നു. ദുർമ്മരണങ്ങളും അകാലമരണങ്ങളും മൂലം അധികമായി ഉണ്ടാകുന്ന സന്താനങ്ങളെല്ലാം നശിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്. ക്രൂരമായ രീതിയിലാണെങ്കിലും പ്രകൃതിയിൽ താനെയുണ്ടാകുന്ന ഈ സംഖ്യാനിയന്ത്രണത്തെ തന്റെ ബുദ്ധി വൈഭവംകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ മറികടന്നു. സ്വന്തം സമൂഹത്തിലെ മരണനിരക്ക് കർശനമായി കുറയ്ക്കുവാൻ ആധുനികകാലത്തു അവൻ ശക്തനായി. ജനനനിരക്ക് പഴയതിൽനിന്ന് വലിയ കുറവൊന്നുമില്ലാതെ തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ഇന്ന് ലോകത്തിന്റെ ഭാവിക്ക് വലിയ ആപത്തായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ കാരണം. ജനനവും മരണവും തുല്യബലത്തിൽ നിന്നാൽ മാത്രമേ ജീവിതത്തിന് സുസ്ഥിതിയുള്ളൂ എന്ന ജന്തുശാസ്ത്രത്തലം മനസ്സിലാക്കി, മരണത്തെ നിയന്ത്രിച്ചതുപോലെ ജനനത്തെയും നിയന്ത്രിച്ചാൽ ഈ ആപത്തിൽനിന്ന് മനുഷ്യവർഗത്തിന് രക്ഷനേടാം. അതല്ലെങ്കിൽ പ്രകൃതിയുടെ നിർദ്വയമായ പ്രതിവിധികൾ വീണ്ടും നിലവിൽ വരും.

ശാസ്ത്രയുഗം

ഇംഗ്ലീഷിലെ സയൻസ് എന്ന വാക്കിനു തുല്യമായിട്ടാണ് മലയാളത്തിൽ നാം ശാസ്ത്രം എന്നു പറയുന്നത്. ജീവനുള്ളതും ജീവനില്ലാത്തതുമായ വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടു നിർമ്മിതമായി നമുക്കു ചുറ്റും കാണുന്ന ലോകത്തെക്കുറിച്ചു നിരീക്ഷണങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തി യുക്തി ഉപയോഗിച്ചു നേടുന്ന അറിവ് എന്നാണു ഈ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഈ നിർവചനത്തെക്കുറിച്ചു സംശയമൊന്നും ഇല്ലെങ്കിലും, ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പ്രകാരം സയൻസ് എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം അല്പം സങ്കുചിതമാണെന്നു മറ്റു ഭാഷക്കാർ ആക്ഷേപമുണ്ട്. ജെർമ്മൻ, ഫ്രീഞ്ച്, റഷ്യൻ, ഇറ്റാലിയൻ തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പദങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ അർത്ഥവ്യാപ്തിയും, തന്മൂലം ഇന്നത്തെ ചുറ്റുപാടുകളിൽ ഔചിത്യവും ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നു. അവിടെ സയൻസ് എന്നതിനു തുല്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾക്കു വിജ്ഞാനം എന്ന വിശാലമായ വിവക്ഷയാണ് കൈവന്നിട്ടുള്ളത്. ഗവേഷണംകൊണ്ടു നേടുന്ന ഏതു അറിവും പ്രസ്തുത രാജ്യക്കാർ സയൻസിന്റെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. യുക്തിപൂർവ്വമായ അന്വേഷണത്തിലൂടെ ചരിത്ര

വസ്തുതകൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന പണ്ഡിതനെ അവർ ശാസ്ത്രജ്ഞനായി കരുതുകയും അങ്ങനെ വിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചരിത്രം മാത്രമല്ല, നിയമം, പുരാവസ്തുഗവേഷണം, പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രകാശനം, നിഘണ്ടുനിർമ്മാണം, ഭാഷാപഠനം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെല്ലാം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിധിയിലാണ് അവർ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത്.

പക്ഷേ വിശാലമായ ഈ അർത്ഥത്തിലല്ല നാം ജീവിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തെ ശാസ്ത്രയുഗം എന്നു വിളിക്കുന്നത്; ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുണ്ടായ അത്ഭുതകരമായ വികാസത്തെയും അവയ്ക്കു കൈവന്നിരിക്കുന്ന അഭൂതപൂർവ്വമായ പ്രാധാന്യത്തെയും മുൻനിർത്തിയാണ്. ഊർജ്ജതന്ത്രം, രസതന്ത്രം, ജീവശാസ്ത്രം, വൈദ്യം, കൃഷിശാസ്ത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ ജീവിതത്തെ അടിമുടി മാറ്റിയിരിക്കുന്ന കാലമാണിത്. ഇവയിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടുന്നതുകൊണ്ട് മാനസികമായ സംതുപ്പി മാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ എങ്കിൽ ഈ വിഷയങ്ങൾക്ക് ഇത്ര വലിയ പ്രാധാന്യം കൈവരികയില്ലായിരുന്നു. അവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് ഉപയോഗിച്ചു ദൈനംദിനജീവിതത്തെ ഹിതകരമായ രീതിയിൽ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ള കണ്ടുപിടിത്തമാണ് ശാസ്ത്രയുഗത്തെ നിലവിൽ വരുത്തിയത്. ഇന്നു നാം എവിടെ നോക്കിയാലും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സൃഷ്ടികൾ കാണാം. വൈദ്യുതദീപങ്ങൾ, തീവണ്ടികൾ, മോട്ടോർകാറുകൾ, ആകാശ വിമാനങ്ങൾ, ടെലഫോൺ, കമ്പിത്തപാൽ, കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി, റേഡിയോ, ടെലിവിഷൻ എന്നു തുടങ്ങി എന്തെല്ലാം പുതുമകളാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞാണത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്! ഇവയ്ക്കുപുറമെ നാം നേരിട്ട് അറിയുന്നില്ലെങ്കിലും, ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഉപയോഗിച്ചു നിർമ്മിച്ച എത്രയോ വസ്തുക്കൾ നമ്മുടെ ജീവിത

ത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന നൈലോൺ, ടെറിലിൻ തുടങ്ങിയ തുണിത്തരങ്ങളുടെ കാര്യംതന്നെ നോക്കുക. ചെടികളിൽ വിളയുന്ന നാരുകൾകൊണ്ടല്ല ഇവ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. രസതന്ത്രശാലകളിൽ നിർമ്മിച്ച കൃത്രിമ നൂലുകൾകൊണ്ടാണ്. അതുപോലെ പുതിയ പുതിയ ഔഷധങ്ങൾ, ലോഹക്കൂട്ടുകൾ, പ്ലാസ്റ്റിക്കുകൾ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി സാധനങ്ങൾ ശാസ്ത്രം മനുഷ്യന്റെ നിത്യോപയോഗത്തിന് നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഉപയോഗിച്ച് ഇങ്ങിനെ പ്രായോഗികഫലങ്ങൾ കൈവരുത്തുന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയ്ക്ക് നോളജി എന്നു പറയുന്നു. പ്രാചീനയുഗങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ അഗ്നിയുടെ ഉപയോഗം കണ്ടുപിടിച്ചതും, ചില പ്രത്യേകതരം ചെടികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വളർത്തി കൃഷി തുടങ്ങിയതും, കാട്ടുജന്തുക്കളെ മെരുക്കിയെടുത്തു സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന് ഉപയോഗിച്ചതും, ധാതുവസ്തുക്കളിൽനിന്നു ചെമ്പും ഇരുമ്പും വേർതിരിച്ചെടുത്തതും, എല്ലാം ടെക് നോളജി തന്നെയാണ്. എന്നു വരികിലും കഴിഞ്ഞ മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടിനിടയ്ക്കാണ് ഈ യത്നം സംഘടിതവും വ്യവസ്ഥാപിതവും ആയിത്തീർന്നത്. പണ്ടൊക്കെ യാദൃച്ഛികമായി ഉണ്ടാകുന്ന കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളായിരുന്നു ഇത്തരം പുരോഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഇന്ന് അങ്ങനെയല്ല. ആവശ്യങ്ങളെന്തെന്നു മുൻകൂട്ടിക്കണ്ട് അതു കൈവരുത്തുന്നതിന് ബോധപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായം. ഇതിനു ഭൗതികവസ്തുക്കളെയും പ്രകൃതിശക്തികളെയും കുറിച്ച് കൂലങ്കഷമായ പഠനം ആവശ്യമാകുന്നു. സത്യമാലോചിച്ചാൽ ഇല്ലാത്തതൊന്നും ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഉള്ളതിനെത്തന്നെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും

വേർതിരിച്ചെടുക്കുകയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും മാത്രമേ ചെയ്യാൻ കഴിയൂ. പക്ഷേ ഈ വിദ്യകൊണ്ടു നേടാവുന്ന ഫലങ്ങൾക്ക് അറുതിയില്ല.

കൃഷിയുടെ കാര്യംതന്നെ എടുക്കാം. നെല്ലും ഗോതമ്പും ചോളവും പയറും കരിമ്പും പരുത്തിയും എല്ലാം മനുഷ്യന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഭൂമുഖത്തു വളർന്നിരുന്ന ചെടികളാണ്. പക്ഷേ ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ള ഏതോ പ്രാചീന മനുഷ്യൻ അവയിൽ ഓരോന്നിനേയും മറ്റു ചെടികളിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു വളർത്തുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം യദൃച്ഛയാ മനസ്സിലാക്കി. അതോടൊപ്പം കൃഷിയും ആരംഭിച്ചു. കാട്ടുമൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടി കായ്കനികൾ ഭുജിച്ചു അലഞ്ഞുനടന്ന മനുഷ്യൻ ഈ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു സ്ഥലത്തു സ്ഥിരമായി താമസവും തുടങ്ങി. അതിപ്രാചീനകാലത്തുണ്ടായ ഈ കണ്ടുപിടിത്തത്തിന്റെ പരിപാടികൾ നമുക്ക് ഊഹിക്കുവാനേ കഴിവുള്ളൂ. ഏതായാലും അതു മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തെ അടിമുടി മാറ്റുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. ഈ വിദ്യയിൽ കാണുന്ന പുതുമ ചെടിയിലോ, അതിന്റെ ഫലത്തിലോ അല്ല; അതിനെ വളർത്തിയ രീതിയിൽ മാത്രമാണ്.

ശാസ്ത്രയുഗത്തിന്റെ പ്രതീകം എന്നു പറയാവുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ കഥ നോക്കുക. അതു മനുഷ്യൻ പുത്തനായി സൃഷ്ടിച്ചതല്ല; പ്രകൃതിയിലുള്ള ഒരു ശക്തിവിശേഷമാണ്. മനുഷ്യനും, മൃഗവും, ജീവൻതന്നെയും ഭൂമുഖത്തു ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഈ ഗോളത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മിന്നൽപിണുക്കൾ വീശിയിരുന്നു. ഈ ശക്തിയുടെ രഹസ്യമെന്തെന്ന് അറിയുന്നതിനുവേണ്ടി പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി ക്ഷമപൂർവ്വം പഠിച്ചതിന്റെ ഫലമായി

മൈക്കേൽ ഫാരഡേ എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും പ്രവർത്തനരീതികളും അലൂമിനാക്സൈഡ് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു പ്രസംഗത്തിനിടയ്ക്കു തന്റെ പരീക്ഷണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചപ്പോൾ, സദസ്സിലിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീ, “എന്താണ് ഇതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം?” എന്നു ചോദിച്ചുവത്രേ. “പിറന്നുവീണ ഒരു കുഞ്ഞിനെക്കൊണ്ട് എന്താണമ്മേ പ്രയോജനം?” എന്നായിരുന്നു ഫാരഡേയുടെ മറുപടി! 140 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു നടന്ന ഒരു സംഭവമാണിത്. അന്ന് ആ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ പരീക്ഷണത്തിൽ പിറന്ന ആ ചെറിയ ആശയം ഇന്നിതാ മനുഷ്യരാശിയുടെ പ്രാണനായ വൈദ്യുതവ്യവസായമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഫാരഡേ വിദ്യുച്ഛക്തി നൂതനമായി സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറയുന്നത് അബദ്ധമാണ്. പ്രകൃതിയിൽ അന്തർലീനമായ ആ ശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനരഹസ്യങ്ങളിൽ ചിലത് അദ്ദേഹം ശാസ്ത്രീയഗവേഷണത്തിലൂടെ മനസ്സിലാക്കിയെന്നും, അങ്ങനെ കിട്ടിയ അറിവു ലോകത്തിനു പിൽക്കാലത്തു അത്യധികം പ്രയോജനകരമായിത്തീർന്നു എന്നും ഉള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. ഫാരഡേ യാദൃച്ഛികമായി അതിൽ ചെന്നു മുട്ടുകയല്ല ചെയ്തത്. പ്രകൃതിശക്തികളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ബോധപൂർവ്വം നടത്തിയ പഠനങ്ങളുടെയും പരീക്ഷണങ്ങളുടെയും ഫലമായി അദ്ദേഹം നേടിയ അറിവാണിത്. അതിനെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനും എത്രയോ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അക്ഷീപ്തപരിശ്രമം ആവശ്യമായി വന്നു. ഈ യത്നം ഇന്നും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭരതത്തിൽ പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഘടനയിലേയ്ക്കും ആറ്റത്തിന്റെ അന്തർമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കും കടന്നുചെല്ലുവാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ

പ്രേരിപ്പിച്ചത് അത്യന്തതകരമായ ഈ ശക്തിവിശേഷത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള ജിജ്ഞാസയാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുവർഷം 1564-ൽ ജനിച്ചു 1642-ൽ മരിച്ച ഗലീലിയോ ഗലീലീ എന്ന ഇറ്റാലിയൻ ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായി കരുതുന്നതെങ്കിലും, പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണ് ശാസ്ത്രം ലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ കാര്യമായി ആകർഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. അതിന്റെ കാരണം ആയിടയ്ക്കു അതിൽനിന്നു ജനിച്ച ടെക്നോളജിയുടെ സഹായത്താൽ വ്യവസായത്തിനുണ്ടായ അഭൂതപൂർവ്വമായ അഭിവൃദ്ധിയാണ്. ഇതിനാണ് വ്യവസായ വിപ്ലവം എന്നു പറയുന്നത്. വെള്ളം തിളപ്പിച്ചു ആവിയുണ്ടാക്കി ആവിയുടെ ഞെരുക്കംകൊണ്ടു യന്ത്രങ്ങൾ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാമെന്നും വൻ തോതിലുള്ള വ്യവസായശാലകൾ നടത്താമെന്നും കണ്ടപ്പോൾ അതുവരെ മനുഷ്യന്റെയും മൃഗത്തിന്റെയും കായികശക്തിയെമാത്രം ആശ്രയിച്ച നിർവ്വഹിച്ചിരുന്ന നിർമ്മാണക്രിയകൾ എന്തെന്നില്ലാതെ വികസിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. തുണിയുണ്ടാക്കുന്നതിനാണ് ഈ വിദ്യ ആദ്യം പ്രയോഗിച്ചത്. കൈകൊണ്ടു നൂല്ക്കുന്ന നൂലുകൾകൊണ്ടു കൈത്തറിയിൽ നെയ്ത വസ്ത്രങ്ങൾക്കു പകരം ടെങ്ക്നിക്കുകളുള്ള പഞ്ഞി അതിശീഘ്രം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഭിമാകാരങ്ങളായ ഫാക്ടറികളിൽ നിർമ്മിക്കുന്ന മിൽത്തുണികൾ നിലവിൽവന്നു. ഈ വിദ്യ ആദ്യം നടപ്പാക്കിയ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അസൂയാവഹമായ ഐശ്വര്യമുണ്ടായി. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിൽ സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുകയില്ല എന്ന സ്ഥിതി വിശേഷവും സംജാതമായി.

ഇതു കണ്ടപ്പോഴാണ് ശാസ്ത്രം വ്യക്തികൾക്കു മാത്രം

മല്ല രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ജീവിതോത്കണ്ഠ കൈവരുത്തുവാൻ സമർത്ഥമാണെന്നും, അതിനെ ആശ്രയിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നും പാശ്ചാത്യദേശക്കാർക്കു ബോധ്യമായത്. അതിനുശേഷം മാത്രമേ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടിയിൽ സ്ഥാനം ലഭിച്ചുള്ളൂ. പരിത്രവും തത്ത്വജ്ഞാനവും പ്രാചീനവും നവീനവുമായ ഭാഷകളും സാഹിത്യങ്ങളും പഠിക്കുന്നതുമാത്രമാണ് മാനുഷമായ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന അഭിപ്രായഗതി മാറുവാൻ ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം വേണ്ടി വന്നു. ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ കൊല്ലപ്പണിയും ആശാരിപ്പണിയും നീറുവിദ്യകളും വാറുവ്യവസായവും പോലെ അഭിജാത്യത്തിനു യോജിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളായിട്ടാണ് കരുതപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽപ്പോലും ഈ നിലയ്ക്കു മാറ്റം വന്നിട്ടു മുന്നോ നാലോ തലമുറകളേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഇന്നിപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ നേരെ മറിഞ്ഞു വന്നിരിക്കുകയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും സർവകലാശാലകളുടെയും അന്തസ്സും യശസ്സും ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിലുള്ള പരിശീലനത്തിന്റെയും ഗവേഷണത്തിന്റെയും മേന്മയിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. പത്തൻപതുവർഷമായി ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെല്ലാതെ മരൊന്നും പഠിക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ കിട്ടുകയില്ലെന്ന ദുഃസ്ഥിതിയും വന്നുകൂടി.

രണ്ടു ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളുടെയും അവയിൽനിന്നു പഠിച്ച പാഠങ്ങളുടെയും ഫലമായി, മാത്സര്യകല്പഷമായ ഈ ലോകത്തിൽ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പുതന്നെ ശാസ്ത്രത്തെയും ടെക്നോളജിയെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് എല്ലാ രാജ്യക്കാർക്കും ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ ജയം നേടുന്നതിനു മാത്രമല്ല, എന്തെന്നില്ലാത്ത

മട്ടിൽ എണ്ണ പെരുകുന്ന ജനങ്ങൾക്കു തൊഴിൽ നൽകുന്നതിനും ഇതാണ് ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം. “വ്യവസായവൽക്കരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ നശിക്കുക” എന്ന മുദ്രാവാക്യം സമസ്തലോകവും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യമൊക്കെ ശാസ്ത്രീയഗവേഷണം വിദ്യാഭ്യാസയന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നും സർവ്വകലാശാലകളാണ് അതു നടത്തേണ്ടതെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ വളരെ വേഗം അതു മാറിപ്പോയി. വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങൾതന്നെ വൻതോതിൽ ഗവേഷണയത്നം തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ടു മാത്രമേ തങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ ഫലങ്ങൾ വേണ്ടത്രവേഗത്തിൽ കൈവരുത്താൻ കഴിയൂ. എന്നാണ് അവർ കണ്ടു. ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. 1969-ൽ അമേരിക്കയിലെ ഡുപോണ്ട് കമ്പനി 169 കോടി രൂപയാണ് ഗവേഷണത്തിനുവേണ്ടി ചെലവാക്കിയത്. ആ വർഷത്തിൽ കേരളസംസ്ഥാനഗവൺമെന്റിന്റെ ആകെ വരുമാനം 131 കോടി രൂപയായിരുന്നു എന്നുകൂടി പറഞ്ഞാലേ ഈ സംഖ്യയുടെ വലിപ്പം മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ. വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഈ യത്നത്തിനു പുറമേ, പശ്ചിമ ജെമ്മിനിയെയും റഷ്യയെയും പോലെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ പൊതുമുതൽ ചെലവുചെയ്ത ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണത്തിനു മാത്രമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള വൻപിച്ച സംഘടനകളുണ്ട്. ആ രാജ്യങ്ങളിലെ രീതിയനുസരിച്ച ചരിത്രഗവേഷണവും ഭാഷാനിരീക്ഷണവുമെല്ലാം ഇവയുടെ ചുമതലയിൽ പെടുമെങ്കിലും ഈ സംഘടനകളുടെ മുഖ്യമായ യത്നം ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളിൽത്തന്നെയാണ്.

ഇങ്ങനെ ശാസ്ത്രത്തെ സർവാഭിഷ്ടസാധകമായ ഉപാധിയായി അവരോധിച്ച ഈ ചരിത്രദശയ്ക്കു ശാസ്ത്രയുഗം എന്ന പേരു കിട്ടിയതിൽ അതുതമില്ല. പക്ഷേ ചരി

രൂപതയിൽ അടിക്കടി കാണുന്നതുപോലെ, ഇടുങ്ങിയ
 ഒരു ഒരു മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള ഈ തള്ളിക്കയറ്റത്തിനും
 ഒരു തിരിച്ചടി അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഇ
 പ്പോൾ തോന്നുന്നത്. വൈദ്യശാസ്ത്രം പോലെ ഏറ്റവും
 നിർദ്ദോഷമെന്നു കരുതിയിരുന്ന പുരോഗതിക്കുപോലും
 ഭയാനകമായ ഒരു മറുവശമുണ്ടെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
 അതാണല്ലോ ഭൂമിയിൽ താങ്ങുവാൻ കഴിയാത്ത ജനപ്പെരുപ്പ
 ത്തിനു വഴിതെളിച്ചത്. അതുപോലെ പുതിയ പുതിയ
 ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ആരംഭിച്ച വ്യവ
 സായങ്ങളുടെ വികാസം ഭൂമുഖത്തെ വിഷഭൂഷിതമാക്കി.
 ശുദ്ധജലമോ ശുദ്ധവായുവോ ലഭ്യമല്ലെന്നുള്ള പ്രതിസ
 ന്ധിയിൽ മനുഷ്യരാശിയെ കൊണ്ടെത്തിച്ചിരിക്കുന്നു.
 അന്തരീക്ഷത്തിൽ പ്രാണവായുവിന്റെ അനുപാതം കുറ
 ഞ്ഞുവരുകയാണെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണക്കാക്കുന്നു.
 മഹാസമുദ്രങ്ങളുടെ മധ്യഭാഗങ്ങളെന്നപോലെ, ജപ്പാനിൽ
 അമ്മമാരുടെ മുലപ്പാലുപോലും മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ച
 വ്യവസായ വിഷങ്ങളിൽ നിന്നു മുക്തമല്ലെന്നു കണ്ടിരി
 ക്കുന്നു. ജാജ്ജല്യമാനമായ ആധുനിക സംസ്കാരത്തോ
 ടൊപ്പം ഈ മഹാദുഃഖങ്ങളും ശാസ്ത്രയുഗത്തിന്റെ സംഭാവ
 നയാകുന്നു.

ജനപ്പെരുപ്പം

കണ്യാശ്രമത്തിൽ നിന്ന് ശകുന്തളയേയും കൊണ്ട് ദുഃഷ്ഠന്മാരാജധാനിയിലെത്തിയ ശാർങ്ഗരവൻ പറഞ്ഞു: തമാപീഠം, ശശപൽ പരിചിത വിവികേതന മനസാ ജനാകീർണ്ണം മന്യേ ഹതവഹപരീതം ഗൃഹമിവ.

(എന്നും ഏകാന്തതയിലിരുന്നു ശീലിച്ച മനസ്സിന് ആരും തിങ്ങിയ ഈ സ്ഥലം തീ പിടിച്ച പൂർ പോലെ തോന്നുന്നു.)

ഈ അനുഭവം ഇന്നു രാജധാനികളിലും മഹാനഗരങ്ങളിലും മാത്രമല്ല ഭൂമുഖത്തു് എവിടെയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ജനപ്പെരുപ്പം അത്രയ്ക്കു് ഭയങ്കരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ നൂറുകൊല്ലത്തിനിടയ്ക്കു് ആധുനികശാസ്ത്രം രോഗനിവാരണത്തിനും പൊതുജനാരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനും വേണ്ടി ചെയ്ത മഹായത്നത്തിന്റെ ഫലമാണിതു്. ഇതു് ആരും പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ലെന്നു പറയുന്നതു് ശരിയാവുകയില്ല. എന്നാലും അതു് ഇത്രവേഗം ലോകത്തിനു് ഒരു ഭയങ്കരപ്രശ്നമായിത്തീരമെന്നു് വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പോലും സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മരണ നിയന്ത്രണം എന്നു നിർവചിക്കാവുന്ന ആരോഗ്യരക്ഷാ പരിപാടികളോടൊപ്പം തന്നെ ജനന നിയന്ത്രണം

ത്തിനുള്ള യത്നവും തുടങ്ങാതിരുന്നത്. ഈ അടുത്ത കാലത്തു മാത്രമേ ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗൗരവം ലോകം മനസ്സിലാക്കിയുള്ളൂ. അതു് എവിടെവരെ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതിനു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം കാണിക്കാം.

ഊജ്ജതന്ത്ര (ഫിസിക്സ്)ത്തിൽ ലോകപ്രസിദ്ധി നേടിയ ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് സർ ജോർജ്ജ് തോംസൺ. 1937-ൽ അദ്ദേഹത്തിനു് നോബൽ സമ്മാനം നൽകപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവായ സർ ജെ. ജെ. തോംസൺ. മുസ് (1906ൽ) പ്രസ്തുത സമ്മാനം നേടുകയുണ്ടായി. ഈ പ്രസിദ്ധ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ 1970 ഡിസംബർ മാസത്തിൽ പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ വൈദ്യവിദ്യയുടെ ആരാധകന്മരോടു് ഒരു അഭ്യർത്ഥന ചെയ്തു. മനുഷ്യായുസ്സിനെ ഒരു പ്രയോജനവുമില്ലാതെ നീട്ടികൊണ്ടു പോകുന്ന യത്നത്തിൽ നിന്നു അവർ സദയം പിൻതിരിയണം എന്നാണ് അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചതു്. ജീവിതം കൊണ്ടു് തനിക്കും, താൻമൂലം ജീവിതത്തിനും, ഒന്നും നേടുവാനില്ലെന്നു് ബോദ്ധ്യം വന്ന മനുഷ്യനെ മരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കണം. അയാളുടെ ജീവിതത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന ശ്രമം വൈദ്യവിദ്യയുടെ സാമർത്ഥ്യത്തിന്റെ തെളിവായി കരുതാമെങ്കിലും, വാസ്തവത്തിൽ ഭൂമിയിൽ ദുരിതഭാരം നിലനിർത്തുവാൻ മാത്രമേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ.

തോംസൺ തന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ ചെയ്ത ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ശാസ്ത്രത്തിനു നൽകിയ സംഭാവനകളേക്കാൾ എത്രയോ വിലയേറിയ സേവനമാണു ഈ പ്രസ്താവനയിലൂടെ മനുഷ്യരാശിക്കു് ചെയ്തതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എല്ലാ രക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങളും അടഞ്ഞു അങ്ങേയറ്റം പററിയ രോഗ മൂർച്ഛയിൽ, ശമിപ്പി

കുമാരൻ കഴിയാത്ത മഹാവേദനകളെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രോഗിയുടെ ജീവഹാനി വരുത്തുവാൻ ഭീഷഗ്വരന്മാർക്ക് വൈദ്യശാസ്ത്രം അനുവാദം നൽകുന്നുണ്ടെന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ അററുകെയായ ഈപ്രയോഗം ആരും ചെയ്യാറില്ല. മറ്റു വല്ലവരും നോക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു കൈയൊഴിക്കുകയാണ് പതിവ്. ഈ ഉപായം സർവ്വസാധാരണമായി സ്വീകരിക്കണമെന്നല്ല തോംസൺ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം; സർവ്വശക്തികളും ക്ഷയിച്ച്, തന്നത്താൻ ജീവിതകൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാതെ തൊണ്ണൂറും കഴിഞ്ഞ വൃദ്ധന് പനി പിടിക്കുമ്പോൾ പെനിസിലിൻ കുത്തിവയ്ക്കുകയും വിദേശത്തുനിന്ന് വിമാനമാർഗ്ഗം പുതിയ മരുന്നുകൾ വരുത്തി ചികിത്സിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം കൈവെടിയണം എന്നാണ്.

അല്പകാലം മുമ്പ് ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലെ ഡോക്ടറായ ക്രിസ്ത്യൻ ബെർനാർഡ്, ബ്ലൈഫ് ബെർഗ് എന്ന രോഗിയുടെ ശരീരത്തിൽ സമർത്ഥമായ ശസ്ത്രക്രിയകൊണ്ട് മറ്റൊരാളുടെ ഹൃദയം വെച്ചുപിടിപ്പിച്ച്, ആ മനുഷ്യനെ സുനിശ്ചിതമായിക്കരുതിയിരുന്ന മരണത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ശസ്ത്രക്രിയ വിജയിക്കുകയും ബെർനാർഡ് ലോകപ്രശസ്തനാവുകയും ചെയ്തെങ്കിലും, ബ്ലൈഫ് ബെർഗ് അതിനുശേഷം ഏതാനും മാസം ജീവിച്ചത് മരണത്തിലും കഷ്ടമായനിലയിലായിരുന്നു എന്ന് പിൽക്കാലത്തു വെളിപ്പെടുകയുണ്ടായി.

താനാണ് രോഗിയെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതെന്ന് വിവരമുള്ള ഒരു ഭീഷഗ്വരനും അഭിമാനിക്കാറില്ല. ആ വൈദവം പ്രകൃതിക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിരോധ ക്രിയകളേയും ഉപശമനോപായങ്ങളേയും പ്ര

ചോദിപ്പിക്കുകയും കൂടുതൽ ശക്തിമത്താക്കുകയും അങ്ങനെ തന്നത്താൻ സുഖം പ്രാപിക്കുവാൻ രോഗിയെ സഹായിക്കുകയുമാണ് വൈദ്യവിദ്യ വാസ്തവത്തിൽ ചെയ്യുന്നത്. പ്രകൃതിയുടെ സർവ്വസാധാരണമായ നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമായി അന്ത്യദശയെ പ്രാപിക്കുന്ന ശരീരത്തെ കൃത്രിമവിദ്യകൾകൊണ്ട് വീണ്ടും പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഭൂതദയയല്ല; ക്രൂരതയാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ ബന്ധുചിത്രാദികളുടേയും രോഗിയുടെ തന്നെയും അഭിലാഷങ്ങൾ മാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ പോരാ. സമൂഹത്തിന്റെ ബാധ്യതകളും പരിഗണിക്കണം.

ഈ നിലയിലാണ് ലോകം ഇന്ന് എത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യന്റെയും ജീവിതം അയാളുടെ മാത്രം ചുമതലയും ബാധ്യതയും മാത്രമാണെന്നും മറ്റാർക്കും അതിൽ കാര്യമില്ലെന്നും കരുതുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നവാദഗതി ബലപ്പെട്ടു വരികയാണ്. ഇത് സ്വകാര്യ ജീവിതത്തിന്മേലുള്ള കൈയ്യേറ്റമാണെന്നും പ്രതിഷേധാർഹമാണെന്നും, ലോകാരംഭം മുതൽക്ക് ശ്രേഷ്ഠവും പാവനവുമായി കരുതി വരുന്ന മൂല്യങ്ങളുടെയും ആദർശങ്ങളുടെയും ഭഞ്ജനമാണെന്നും, ശക്തിമത്തായ എതിർവാദമുണ്ടാകാം. അത് ന്യായവുമാണ്. എന്നാലും, പരിമിത വിഭവമായ ഈ ഭൂവന ഗോളത്തിൽ, ഓരോ മനുഷ്യനും അപരിമിതമായ തോതിൽ അനന്തരാവകാശികളെ ജനിപ്പിച്ചാൽ മറ്റുള്ളവർക്ക് പരാതിപ്പെടുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. അവരുടെ പ്രതിഷേധത്തിലും ന്യായമുണ്ട്. സമീപഭാവയിൽ ഇതൊരു സാർവ്വലൗകികപ്രശ്നമാകുമെന്നുള്ളത് തീർച്ചയാണ്. രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വിദേശ കാര്യവിചാരങ്ങളിലും നയതന്ത്രപരിപാടികളിലും ഈ വിഷയത്തിന് മുൻഗണനയും പ്രാധാന്യവും ലഭിക്കുമെന്നും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ “ഭൂമിഭാരം” എന്ന് പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്ന അത്യാപത്തു് ഉണ്ടായിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, ഇന്നത്തെ തോതിലുള്ള ജനപ്പെരുപ്പത്തിനാണോ പണ്ടുള്ളവർ ആ പേരു് നൽകിയതെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമുണ്ടു്. ഏതായാലും ഇന്നു് ലോകത്തിനു് നേരിടേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രയാസം അതാണു്. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം പെരുകുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭയംശങ്കകൾ സാർവത്രികമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ച് കാര്യമായ ശാസ്ത്രീയപഠനങ്ങളൊന്നും ഒരു രാജ്യത്തും നടന്നിട്ടില്ല എന്ന പരമാർത്ഥം അധികമാളുകൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. കൃത്യമായ കണക്കുകളുകളും വകുപ്പിരിച്ചുള്ള അപഗ്രഥനങ്ങളും, ഭാവിയിലേക്കുള്ള അഭിക്ഷേപങ്ങളും എല്ലാമുണ്ടു്. ഒരർത്ഥത്തിൽ സംഖ്യാശാസ്ത്രം എന്ന ഗണിത വിഷയം തന്നെ ഇക്കാര്യത്തിനുവേണ്ടി വികസിപ്പിച്ചെടുത്തതാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ് ; പക്ഷേ കണക്കും അനുഭവവും രണ്ടും രണ്ടാണു്. വെറും എണ്ണത്തിന്റെകാര്യം ആലോചിച്ചാൽപോലും ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാകും. ആയിരമോ, പതിനായിരമോ, ലക്ഷമോ വരെയുള്ള സംഖ്യകളുടെ വലിപ്പത്തെപ്പറ്റി നമ്മുടെ മനസ്സിനു് ഏതാണു് ഒരു പിടികിട്ടും. അതിനു് അപ്പുറം കടന്നാൽ പിന്നെ പത്തുലക്ഷവും നൂറുലക്ഷവും ആയിരം കോടിയും എല്ലാം വെറും പേരുകൾ എന്നല്ലാതെ വിവക്ഷിതത്തിന്റെ അനുഭൂതിയൊന്നും ജനിപ്പിക്കുന്നില്ല. മഹായോഗങ്ങളിലും ഉത്സവങ്ങളിലും മറ്റും പങ്കെടുക്കുന്ന പുരുഷാരത്തെപ്പറ്റി പത്രലേഖകന്മാർ എഴുതുന്ന റിപ്പോർട്ടുകളിൽ കാണുന്ന കണക്കുകൾ ഏറിയകൂറും യാഥാർത്ഥ്യത്തോടു് ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത വാക്പ്രയോഗമാണു്.

മനുഷ്യരുടെ ഇടയ്ക്കു് പരീക്ഷണങ്ങളും ഗവേഷണങ്ങളും

ഴം നടത്തുന്നത് പ്രയാസമാണെന്ന് സമ്മതിക്കാം. പക്ഷേ ജന്തുക്കളുടെ കാര്യത്തിൽപോലും ജനപ്പെരുപ്പം വരുത്തുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് വലിയ വിവരമില്ല എന്നുകാണുന്നത് അത്ഭുതമായിരിക്കുന്നു. ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. നോർവേ, സ്വീഡൻ എന്നീ സ്കാൻഡിനേവിയൻ രാജ്യങ്ങളിൽ എലിയുടെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ലെമ്മിങ്ങ് എന്നൊരു ജന്തുവുണ്ട്. ഉയർന്ന പീഠഭൂമികളിലാണ് അത് സാധാരണ കാണപ്പെടുന്നത്. നാലുകൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ ഈ ജന്തുജാതിയുടെ ജനസംഖ്യ എന്തെന്നില്ലാതെ വർദ്ധിക്കുകയും പർവതപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരു മഹാസൈന്യം പോലെ അവ സമതലങ്ങളിലേക്ക് നീങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. യാത്രാമധ്യേകണ്ടുമുട്ടുന്ന കൃഷിയെല്ലാം അവ തിന്നു നശിപ്പിക്കും. വഴിയരികിലുള്ള തടസ്സങ്ങളെയെല്ലാം കൂസലില്ലാതെ തരണം ചെയ്യും. പുഴകളും തടാകങ്ങളുമെല്ലാം നീന്തിക്കടക്കും. ഈ സാഹസയാത്രയിലുണ്ടാകുന്ന ആപത്തുകൾക്ക് കണക്കില്ല. കോടിക്കണക്കിലാണ് അവ ചാകുന്നത്. ഈ മഹാപ്രസ്ഥാനം ഒടുവിൽ സമുദ്രതീരത്ത് എത്തുകയും ബാക്കിയുള്ള വൃക്തികളെല്ലാം (അതും കോടിക്കണക്കിലുണ്ടാവും) കടലിൽ ചാടി ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എത്രയോ നൂറ്റാണ്ടുകളായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രതിഭാസമാണിത്. എന്നാലും അതിന്റെ കാരണമെന്തെന്ന് ഇനിയും വ്യക്തമായിട്ടില്ല. ഭൂമിയിലെ ജീവിതത്തിൽ വെറുപ്പുതോന്നി ഈ സാധുജീവികൾ കൂട്ടത്തോടെ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയാണെന്ന് കവികളും സാധാരണ ജനങ്ങളും പറയാറുണ്ട്. അവയുടെ ശത്രുക്കളായ ഹിംസ്രജന്തുക്കൾ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ലെമ്മിങ്ക് കൂട്ടത്തോടെ കടിപുറപ്പെട്ടു പോകുന്നതെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഈ വ്യാഖ്യാ

നം ശരിയല്ലെന്നു മറ്റു ചിലർ വാദിക്കുന്നു. അവയുടെ എണ്ണം പെരുകുന്നതുകൊണ്ടാണ് ശത്രു ജന്തുക്കൾ വർദ്ധിക്കുന്നതെന്ന് എതിരഭിപ്രായക്കാരായ ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അടുത്ത കാലത്തു മാത്രമാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ ജന്തുക്കളിലെങ്കിലും പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയത്. അണുജീവികളായ ബാക്ടീരിയങ്ങളിലും ഈച്ച മുതലായ പ്രാണികളിലും ജീവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് പ്രിയങ്കരങ്ങളായ വെള്ളെലികളിലും മറ്റും ഇന്ന് ധാരാളം പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി വരുന്നുണ്ട്. അതു കൂടാതെ പ്രകൃതിയിൽ തന്നെയും ചിലപ്പോഴൊക്കെ അസാധാരണമായ നിരീക്ഷണസൗകര്യങ്ങൾ ലഭിക്കാറുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി അമേരിക്കയിൽ കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് 150 ഏക്കർ മാത്രം വിസ്താരമുള്ള ഒരു ദ്വീപിൽ ഒരു ജോടി മാനുകളെ കടത്തിവിടുകയുണ്ടായി. ആ വർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട മൃഗങ്ങളോ അവയുടെ ശത്രുക്കളോ അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നതു കൊണ്ട് അവ അതിശീഘ്രം പെറുപെരുകി. പക്ഷെ മാനുകളുടെ എണ്ണം ഏക്കറിന് ഒന്ന് എന്ന കണക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവയിൽ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും അവയുടെ മരണനിരക്ക് ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തുവത്രെ. ഇങ്ങനെ ആപത്തിൽപെട്ട ജന്തുക്കളെപ്പറ്റി നടത്തിയ വിസ്തരിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ നിന്ന്, ഞെരുങ്ങിപ്പാർക്കുന്നതുകൊണ്ടും അതി കഠിനമായ ജീവിതക്ലേശം കൊണ്ടും മനുഷ്യരുടെ ഇടയ്ക്ക് ചിലപ്പോഴൊക്കെ കാണാറുള്ള രോഗം തന്നെയാണ് മാനുകളെയും ബാധിച്ചതെന്ന് തെളിയുകയുണ്ടായി. ഹൃദയത്തിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങളെയും നാഡീപടലത്തിന്റെ സുഖപ്രവർത്തനത്തെയും

തലോറാ ശരീരമാകുന്ന യന്ത്രവിശേഷത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമതയേയും അവതാളത്തിലാക്കുന്ന സംഘർഷരോഗമാണിത്. തിങ്ങിത്തെരുങ്ങി ജീവിച്ചാൽ ഒരു പരിധി കഴിയുമ്പോൾ എല്ലാ വ്യക്തികളിലും അതു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

ജന്തുലോകത്തിൽ നിന്ന് വേറെയും വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രമാതീതമായി എണ്ണം പെരുകുകയും ഇട തിങ്ങിപ്പാർക്കുവാൻ നിർബന്ധിതമാവുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ പല ജന്തുക്കളും സന്താനങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുകയും അന്യോന്യം കൊന്നുതിന്നുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. മത്സ്യം, ചിലന്തി, ഞണ്ട്, എലിവഗ്ഗ്ങ്ങൾ, സിംഹം എന്നിവയിലെല്ലാം ഈ സ്വഭാവം കാണുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഇടയ്ക്കും നരഭേജികളായ പ്രാചീനവഗ്ഗ്ങ്ങളുണ്ടെന്ന് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പരിഷ്കൃതമനുഷ്യന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദുഃസ്വഭാവമായ യുദ്ധാസക്തിയുടെ രഹസ്യവും ഇതുതന്നെയാണെന്ന് വാദിക്കുന്ന ചിന്തകന്മാരുണ്ട്. ശത്രുവിനെ തിന്നാൻ വേണ്ടി കൊല്ലുകയല്ലെങ്കിലും, അവൻ തിന്നുന്ന വിഭവങ്ങൾ തിന്നാൻവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന കൊലയാണിത്. അതും ഒരു തരം സംഘർഷത്തിന്റെ ഫലമാണ്. നരഭേജിവഗ്ഗ്ങ്ങളുടെ ഹിംസാസക്തി ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. യൂറോപ്യൻ ജനങ്ങൾ കയ്യേറുന്നതിനുമുമ്പ് മെക്സിക്കോ രാജ്യത്ത് ജീവിച്ചിരുന്ന ആസ്ടെക്ക വഗ്ഗ്ക്കാർ വൻതോതിൽ നരബലി നടത്തുകയും തൽഫലമായി കിട്ടുന്ന മനുഷ്യമാംസം ഭുജിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ അവർ അടുത്തു നിൽക്കുന്നവനെ പിടികൂടുകയല്ല ചെയ്തത്. അയൽ രാജ്യങ്ങളിൽ ആക്രമണം നടത്തി തടവുകാരാക്കുന്ന അന്യജനങ്ങളായിരുന്നു അവരുടെ ബലിമൃഗങ്ങൾ.

അല്ല, സ്ഥലത്ത് അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ ഇടതിങ്ങി

ജീവിക്കുമ്പോൾ എന്തു സംഭവിക്കും എന്നതിനെപ്പറ്റി ജന്തുക്കളിൽ നടത്തിയ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള അനുമാനം മാത്രമേ ശാസ്ത്രത്തിനു ലഭിച്ചുള്ളൂ. പല മഹാനഗരങ്ങളിലും കാണുന്ന ചേരികളിൽ സാധുജനങ്ങൾ അത്യന്തം ദയനീയമായ രീതിയിൽ ഞെങ്ങി ഞെരുങ്ങി ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. ബോംബെയിലും കൽക്കത്തയിലും മറ്റും ഒരു കൊച്ചു മുറിയിൽ പത്തും ഇരുപതും ആളുകൾ പാർക്കുന്നതായി കാണാം. ഇവർ ചിലപ്പോൾ ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത രണ്ടും മൂന്നും കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളായിരിക്കും. പക്ഷേ ഇവരുടെ സ്ഥിതിപോലും പരീക്ഷണശാലയിലെ ജന്തുക്കളുടെ ജീവിതത്തിനു തുല്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ അവർക്ക് പകൽ സമയത്തെങ്കിലും പുറത്തു കടന്ന് തെരുവിലും നാട്ടുവഴിയിലും ഇറങ്ങി നടക്കുവാൻ സാധിക്കും. അതും കൂടി മുട്ടിപ്പോയാൽ എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്. ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ പോക്കു കണ്ടാൽ അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥിതിവിശേഷവും ഭ്രമമെന്തു് പല ദിക്കിലും വന്നു കൂടാത്തതായില്ല, അങ്ങനെയൊന്നും സംഭവിച്ചാൽ മനുഷ്യശരീരം കൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യൻ മരിച്ചുവീഴുമെന്ന് ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനിടയ്ക്ക് ഹിറ്റ്ലർ നടത്തിയ ക്രൂരതകളെപ്പറ്റി പിൻക്കാലത്തു് ലഭിച്ച വിവരങ്ങൾ ഇങ്ങനെ വിചാരിക്കുവാൻ വഴിനൽകുന്നുണ്ട്. യഹൂദന്മാരേയും തന്റെ ഭരണത്തെ എതിർത്തവരേയും കൊന്നൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്ഥാപിച്ച കോൺസെൻട്രേഷൻക്യാമ്പുകളിൽ അകപ്പെട്ട ഭാഗ്യഹീനരായ മനുഷ്യരെല്ലാം വിഷവാതകം ശ്വസിച്ചല്ല മരിച്ചതെന്നു കാണുന്നു. ഏതു സമയവും അന്യരുമായി മുട്ടി മുട്ടി ഞെങ്ങി ഞെരുങ്ങി കഴിയേണ്ടിവന്നതുമൂലമുള്ള ഭയാനകമായ ക്ലേശത്തിന്റെ ഫലമായി ധാരാളമാളുകൾ താനെ മരിക്ക

കയ്യുണ്ടായി. അവർ അനുഭവിച്ച ശാരീരികവും മാനസികവുമായ മഹാദുഃഖത്തെപ്പറ്റി നമുക്ക് ഊഹിക്കാൻ പോലും സാധ്യമല്ല. ഇന്ന് പല ദിക്കിലും കോഴിയെ വളർത്തുന്നത് ഈ രീതിയിലാണ്. മുട്ടയുണ്ടാക്കുവാനുള്ള എളുപ്പവിദ്യയാണിത്. വലിയ ആദായം കിട്ടുന്ന വ്യവസായമാണെന്നും പറയുന്നു. ആ ജന്തുക്കൾക്ക് ദീർഘദൃഷ്ടിയുണ്ടെങ്കിൽ മനുഷ്യനും ഇതുപോലെയുള്ള സ്ഥിതിയിലേക്കാണ് അതിശീഘ്രം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് കാണുന്നുണ്ടായിരിക്കണം!

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഏറ്റവും ലളിതമായ കാരണങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാകുന്നവയാണ്. ഈ വസ്തുത ആർക്കും മനസ്സിലാകുന്നതാണെങ്കിലും ലളിതമായ കാരണത്തെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കഴിവുകേട് മൂലം അതു നിർമ്മിക്കുന്ന പ്രയാസം നീങ്ങുന്നില്ല. എന്നല്ല, അടിക്കടി വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങളാണല്ലോ അവാദികാലം തൊട്ട് എല്ലാവരുടേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചരിത്രവും സംസ്കാരവും രാഷ്ട്രതന്ത്രവും യുദ്ധവും എല്ലാം അവയിൽ നിന്ന് ജനിക്കുന്നതാണെന്നു പറയുന്നു. ആകട്ടെ, ഈ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ എവിടെ നിന്നാണ് ജനിക്കുന്നത്? സത്യത്തിൽ അവ മനുഷ്യനിൽ അന്തർലീനമായ ലോഭമോഹങ്ങളുടെ—കാഞ്ചന തൃഷ്ണയുടെ—ഉൽപ്പന്നങ്ങളാകുന്നു. ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ആജ്ജിക്കുവാനും ആരുടെ കഴുത്തറുത്തെങ്കിലും സ്വാർത്ഥം നേടുവാനും വേണ്ടിയുള്ള ദുരാഗ്രഹത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ. ഈ ദുരാഗ്രഹം വ്യക്തിയിൽ നിന്ന് കുടുംബത്തിലേക്കും, കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് സമുദായത്തിലേക്കും, സമുദായത്തിൽ നിന്ന് രാഷ്ട്രത്തിലേക്കും രാഷ്ട്രസമൂഹങ്ങളിലേക്കും പടർന്ന് പിടിക്കുന്നു. പോക്ക

ററടിക്കാരൻ മുതൽ കള്ളക്കടത്തുകാരനായ കോടീശ്വരൻ വരെയും, അരയടി ഇറക്കിക്കെട്ടിയ വേലിയുടെ കാര്യത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന അതിർത്തിത്തർക്കം മുതൽ ആററംബോംബുകൾ വർഷിക്കുന്ന ആഗോളയുദ്ധം വരെയും അതിന്റെ അതിപ്രസരം കാണാം. അത്ഥലോഭവും സ്വാത്ഥചിന്തയും പരിത്യജിക്കണമെന്ന ഉപദേശം ഈശാവാസ്യോപനിഷത്തിന്റെ കാലം മുതൽക്കെങ്കിലും കേട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. വ്യാസനും ബുദ്ധനും സോക്രട്ടീസും ക്രിസ്തുവും നബിയും, ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽപോലും ഗാന്ധിയും, എന്നുവേണ്ട എല്ലാലോകചാര്യന്മാരും അത് ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും അത് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ അന്തർലീനമാകയാൽ അതിനെ ജയിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് ലോകോൽക്കർഷത്തിന് വേണ്ടി അതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക മാത്രമേ കരണീയമായിട്ടുള്ളൂ എന്നും ലോകം കരുതി. ആ ഉദാസീന മനോഭാവത്തിന് ഇന്നിതാ ഉലച്ചിൽ തട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിലെ വിഭവങ്ങൾ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും തുല്യമായി അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നും, ഏതു തത്ത്വസംഹിതയുടെ പേരിലായാലും ആ അവകാശത്തെ നിഷേധിച്ചാൽ ലോകത്തെ നശിപ്പിക്കുമെന്നും ഉള്ള മുറവിളി എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ പേരിൽ അങ്കക്കലികൊണ്ട് അതിഭയങ്കരമായ കലാപങ്ങളും നടക്കുന്നു. ജനപ്പെരുപ്പം ഈ പ്രവണതയെ കൊടുമ്പിരിയ്ക്കിക്കൊള്ളിക്കുമെന്നുള്ളത് തീർച്ചയാണ്.

ജനസംഖ്യാ പ്രശ്നത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇതു പോലെയുള്ള ഒരു യുക്തിവിചാരം സാധ്യമാണ്. സത്യമാലോചിച്ചാൽ കാമവികാരമാണ് അതിന്റെ മൂലകാരണമെന്നു കാണാം. അതില്ലെങ്കിൽ ഉയർന്ന ജന്തുക്കളുടെ കാര്യത്തിലെങ്കിലും പ്രത്യുൽപ്പാദന കർമ്മത്തിന് പ്രേര

ണയില്ല. അതും “പ്രാണികലത്തിൽ പ്രകൃതിജഭാവ”
മാണ്. എന്നല്ല, അത് ജീവിതത്തിന് മാധുര്യവും പ്രസാ
ദവും നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനെ കീഴടക്കണമെന്നും,
കുറഞ്ഞപക്ഷം നിയന്ത്രിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്നും
ഉള്ള ഉപദേശവും ചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽക്കു കേ
ട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. പക്ഷേ നടപ്പില്ലാത്ത കാര്യമെന്നു പറഞ്ഞ്
ഈ ഉപദേശത്തെയും ലോകം വിഗണിച്ചു. സംയമന
മെന്നും ആത്മനിയന്ത്രണമെന്നും പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യർ
പുച്ഛരസത്തിൽ ചിരിക്കുമെന്നുള്ള നില പോലും വന്നിരി
ക്കുന്നു. എന്നല്ല, കലയുടെ പേരിലും വിനോദത്തിന്റെ
പേരിലും വ്യവസായത്തിന്റെ പേരിലും ഈ മൃഗീയ
വാസനയുടെ മുതലെടുക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. അങ്ങനെ
ലളിതമായ ഈ കാരണത്തിൽ നിന്ന് ആറംബോംബി
നേയും ഹൈഡ്രജൻ ബോംബിനേയുംകാൾ ഭയോനകമായ
ജനപ്പെരുപ്പബോംബും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ വഴി
ത്തിരിയിൽ തീ പിടിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്.
ഇതു കണ്ടിട്ടാണ് പുച്ഛിച്ചു നിന്നവർപോലും, ജന്മവാസ
നയെ ജയിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ പ്രയോ
ഗമാഗ്ങ്ത്തിൽ നിരോധം സ്ഥാപിച്ചെങ്കിലും ലോകത്തെ
സമ്പൂർണ്ണ വിനാശത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം
തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ലോകവ്യാപകമായിസമാരംഭിച്ചി
രിക്കുന്ന ഈ മഹോദ്യമം വിജയിക്കുമാറാകട്ടെ എന്നു
പ്രാർത്ഥിക്കാം. ഇന്നത്തെ നിലയിൽ അതു മാത്രമേ പ്ര
ത്യാശയ്ക്കു വക തരുന്നുള്ളൂ.

ഈ വിചിന്തനത്തിന്റെ അർത്ഥസൂചനയും അത്യ
ന്തം ലളിതമാകുന്നു. മനുഷ്യൻ ജന്തുലോകത്തിൽ നിന്ന്
ഉൽഭവിച്ചവനാണ്; സംശയമില്ല. പക്ഷേ അവൻ സ്വവ
ഗ്ങ്ത്തിന്റെ ഭാഗധേയനിയന്ത്രണം പ്രകൃതിക്കു വിടാതെ

സ്വയം ഏറ്റെടുത്ത നിമിഷം മുതൽക്കു് ജന്മവാസനകളെ ജയിക്കേണ്ടതു് അനുപേക്ഷണീയമായിത്തീർന്നു. ഇതു പ്രായോഗികമോ അപ്രായോഗികമോ എന്നതല്ല, ഈ വസ്തുതയെ അംഗീകരിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നതാണു് ഈ ചരിത്ര സന്ധിയിൽ മനുഷ്യരാശിയുടെ മുഖിലുള്ള ചോദ്യം. ക്രമകാഞ്ചന ത്യാഗം എന്ന ആദർശത്തിനു് ഇത്രത്തോളം അർത്ഥവും പ്രസക്തിയുമുള്ള ഒരു കാലം ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ശിശുഹൃദ്യ, യൂറോപ്പിൽ

രാമാവനവും മഹാഭാരതവും സ്രീജന്മത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഇതിഹാസങ്ങളാണെന്ന് പറയാറുണ്ട്. ആദ്യത്തേത് ഭാര്യയായ സ്രീയെക്കുറിച്ചും രണ്ടാമത്തേത് മാതാവായ സ്രീയെക്കുറിച്ചും. ഒന്ന് സീതയുടെയും മററത് കന്തിയുടെയും കഥയാണെന്ന് ചുരുക്കം. ഈരണ്ടു പുരാണകഥകളിലും പെറ്റ കഞ്ഞിനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന പ്രമേയം അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജനകമഹാരാജാവിന് ഉഴുവുചാലിൽ നിന്നുകിട്ടിയ കട്ടിയാണ് സീത. അവളെ പ്രസവിച്ച മാത്രയിൽതന്നെ മാതാവ് ഉപേക്ഷിച്ചതാണെന്ന് സ്പഷ്ടം. ഇന്നും ബീഹാർ സംസ്ഥാനത്തിലെ പർവതപ്രദേശങ്ങളിൽ പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളെ ഇങ്ങനെ മാതാപിതാക്കന്മാർ തന്നെ കാട്ടിൽ കളയാറുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. മരണത്തിന്റെ വക്ത്രത്തിൽ നിന്ന് ജനകൻ രക്ഷിച്ച ഈ പെൺകുട്ടിയുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളാണ് വാല്മീകി വർണ്ണിക്കുന്നത്. അവളുടെ അമ്മയെപ്പറ്റി നാം ഒന്നും അറിയുന്നില്ല. നിഷ്കരുണയായ ആ മാതാവിനെ ആദികവി തന്റെ കലയുടെ യവനികയ്ക്കു പിന്നിൽ മറച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

വിവാഹത്തിനു മുമ്പ് മാതാവായിത്തീർന്ന കന്തിയുടെ ദുരിതാനുഭവങ്ങളാണ് വ്യാസൻ വർണ്ണിക്കുന്നത്.

കന്യകയായിരുന്നപ്പോൾ ആദിത്യനുമായുണ്ടായ വേഷ്യയിൽനിന്നു ജനിച്ച പൊന്നോമനക്കുഞ്ഞിനെ ആ പെറമ്മ ഒരു പെട്ടിയിൽവെച്ച് പുഴയിലൊഴുക്കി. ദൈവഗത്യാ രക്ഷപ്പെട്ട ആ ആൺകുഞ്ഞാണ് വീരോത്തംസമായ കണ്ണൻ. മനുഷ്യാചിതമല്ലാത്ത പ്രവൃത്തിയാണ് കന്തി ചെയ്തത്.

രജയാന്മകം കനിഞ്ഞു തൻ

പ്രജയെപ്പോറ്റു മുറുമ്പു പോലുമേ

എന്ന പ്രകൃതി ധർമ്മത്തെ ലംഘിച്ചതിന് അവളെ കാവ്യനീതിയുടെ മുമ്പിൽ നിർത്തി ശിക്ഷിക്കുവാനല്ലെ വ്യാസൻ മഹാഭാരതം എഴുതിയതെന്നു കൂടി സംശയിക്കണം.

ഇങ്ങനെ ഇന്ത്യയിൽ രണ്ടു ഇതിഹാസകാവ്യങ്ങൾക്ക് വിഷയമായ ഈ ഘോരകൃത്യം—അപത്യനിരാസം—യൂറോപ്പിൽ പതിനെട്ടാം പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ സർവസാധാരണമായിരുന്നു എന്നു വ്യാപ്തം. ലാൻഗർ എന്ന പണ്ഡിതൻ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശാസ്ത്രീയ മാസികയിൽ പ്രമാണ സഹിതം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. 1750 മുതൽ നൂറുവർഷത്തിനിടയ്ക്ക് യൂറോപ്പിലെ ജനസംഖ്യ ഏകദേശം ഇരട്ടിക്കുകയുണ്ടായി. 1400 ലക്ഷത്തിൽ നിന്ന് 2650 ലക്ഷമായി അതു വർദ്ധിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് തോമസ് മാർത്തസ് ജീവിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹം തന്റെ വിശുതമായ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ ആപത്തിനെക്കുറിച്ച് ലോകത്തിന് താക്കീതു നൽകി. അതിനു മുമ്പുതന്നെ സന്താന ഭാരത്തിന്റെ മഹാഭൂരിതത്തെക്കുറിച്ച് പശ്ചിമയൂറോപ്പിലെ ജനങ്ങൾ പരിഭ്രാന്തരായിത്തീർന്നിരുന്നു എന്നും ആപത്തിൽ നിന്നുള്ള പോംവഴിയായി വൻതോതിലുള്ള ശിശുഹത്യയ്ക്ക് അവർ സന്നദ്ധരായി എന്നും ലാൻഗർ മേല്പറഞ്ഞ പ്രബന്ധത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. പ്രസക്തഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

“പ്രേരോയും അറിസ്റ്റോട്ടിലും മറ്റു പ്രാചീന ചിന്തകന്മാരും ഗർഭച്ഛിദ്രവും ശിശുഹത്യയും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമുദായത്തിൽ നിന്ന് അംഗഭംഗവും രോഗവും ഉള്ള ശിശുക്കളെ നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനും, ജനസംഖ്യയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും അവർ ശിശുഹത്യ ശുപാർശ ചെയ്തു. പിറവിയിൽത്തന്നെ ശിശുക്കളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ആധുനിക കാലത്തുപോലും പല സമുദായങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളത് പ്രസിദ്ധമാണ്. പക്ഷേ പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിൽ ശിശുഹത്യയുടെ നിലനില്പ് എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയാണ് പൊതുവെ അത്രവളരെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തത്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 1878-ൽ പോലും ആകെയുള്ള ദർശനങ്ങളിൽ ആറുശതമാനത്തോളം ശിശുഹത്യകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നവയായിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു.

“ശിശുഹത്യയ്ക്കുള്ള എഴുപ്തമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ജിൻ (ഒരു തരം ചാരായം), മയക്കുമരുന്നുകൾ എന്നിവ കൊടുക്കുന്ന ഉപായം ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. പട്ടിണിക്കിടുകയും കഴുത്തു ഞെരിച്ചു ശ്വാസം മുട്ടിക്കുകയും സാധാരണമായിരുന്നു. മുടി ചീകുന്ന ബ്രഷ് കൊണ്ട് തലയോടുപൊട്ടിച്ചുകൊന്ന ശിശുക്കളുടെ കഥയും അജ്ഞാതമല്ല. വളരെ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു എഴുപ്തവിദ്യ മാതാപിതാക്കളുടെ കൂടെ കട്ടിലിൻ കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ പുറത്തുകിടന്ന് അതിനെ ഞെരുക്കിക്കൊല്ലുക എന്നതായിരുന്നു. മറ്റൊരുവിദ്യയാണ് അപത്യ നിരാസം. ഇങ്ങനെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ശിശുക്കൾ തണുപ്പുതട്ടി മരവിച്ചും പട്ടിണിമൂലവും ക്ഷണേന മരിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്.”

പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ലണ്ടനിലെയും മറ്റു വലിയ പട്ടണങ്ങളിലെയും തെരുവുകളിലും ചാണകക്കുന

കളിലും മനുഷ്യശിശുക്കളുടെ മൃതദേഹങ്ങൾ കാണുന്നത് അസാധാരണമല്ലായിരുന്നു. 1756-ൽ തോമസ് കൊറാം എന്നൊരു മുൻനാവികോദ്യോഗസ്ഥൻ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ശിശുക്കളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു ആശുപത്രി തുടങ്ങി. അവിടെ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന മണികെട്ടിയ ഒരു കുട്ടയിൽ കുട്ടികളെ നിക്ഷേപിച്ചിട്ട് അമ്മമാർക്ക് കടന്നു കളയുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആശുപത്രി തുടങ്ങി നാലുകൊല്ലത്തിനിടക്ക് പതിനയ്യായിരം ശിശുക്കളെ അവിടെ സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി എന്ന് കണക്കുണ്ട്. ഇത്ര വളരെ കഞ്ഞുങ്ങൾക്കു മൂലപ്പാലുകൊടുക്കാൻ സ്രീകളില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ശിശുക്കൾ ആയിരക്കണക്കിൽ മരിച്ചു. ആകെ വന്നതിൽ 4,400 എണ്ണം മാത്രമേ കൗമാരപ്രായത്തിൽ എത്തിയുള്ളൂ. ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റിന് ഇതുമൂലം അഞ്ചുലക്ഷം പവൻ ചെലവുണ്ടാവുകയും അത് ദുർവഹമെന്ന് കാണുകയാൽ രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ശിശുക്കളെ സ്വീകരിക്കുന്ന പരിപാടി ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ലണ്ടൻ നഗരത്തിൽ അതിനുശേഷവും ശിശുക്കളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ കാര്യം വലിയ കഷ്ടമായി. അവിടെ ഇടവകക്കാർ ഏർപ്പെടുത്തിയ “വർക്ക് ഹൗസ്” എന്ന സ്ഥാപനങ്ങളാണ് ശിശുക്കളെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ വരുന്ന ശിശുക്കളിൽ നൂറുകൾ നൂറും മരിക്കുകയായിരുന്നുവത്രെ പതിവ്. “ശിശുക്കളുടെ കശാപ്പുശാലകൾ” എന്ന് അവയ്ക്ക് പേരും കിട്ടി. അവിടെ ശമ്പളക്കാരായ പരിചാരികമാരാണ് കുട്ടികളെ നോക്കിവന്നത്. ഈ സ്രീകൾ എല്ലാവരാരും വെറുക്കപ്പെടുകയും കൊലയാളികളെന്നും കശാപ്പുകാരികളെന്നും വിളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കൈയ്യിൽ കിട്ടിയ ഒരു

ശിശുവിനെയും തങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയെ അതിജീവിക്കുവാൻ അവർ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല!

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ശിശുഹത്യ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പിന്നെയും വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. പൊതുജനങ്ങളുടെ സഹതാപം മുഴുവനും ഹതഭാഗ്യരായ അമ്മമാരുടെ നേർക്കായിരുന്നു. അവരിൽ അധികവും വലിയ വീടുകളിലെ വേലക്കാരികളും, ജീവിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് വേശ്യാവൃത്തിക്കു വശംവദരായ തൊഴിലാളി സ്ത്രീകളും ആയിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു. 1861-71 കാലത്തെ ലണ്ടൻ പത്രങ്ങളിൽ നിന്ന് അന്നു നിലവിലിരുന്ന വൻതോതിലുള്ള ശിശുഹത്യയെക്കുറിച്ച് ആരെയും ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ ലഭ്യമാണ്. ചത്ത പട്ടിയെയും പൂച്ചയെയുംകാൾ കൂടുതലായ പ്രാധാന്യമൊന്നും ശിശുക്കളുടെ മൃതദേഹങ്ങൾക്ക് പോലീസുകാർ കൽപിച്ചിരുന്നില്ല. ശിശുഹത്യ “ഒരു ദേശീയ പ്രസ്ഥാനമായിത്തീരുകയാണെന്നുള്ളതിന് സംശയമേയില്ല” എന്നാണ് 23-6-1863 ലെ മോർണിങ് സ്റ്റാർ എന്ന പത്രം എഴുതിയത്.

അത് വ്യവസായങ്ങൾ പുഷ്പിപ്രാപിച്ചു തുടങ്ങിയ കാലമായിരുന്നു. തൊഴിലാളി സ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൂലിവാങ്ങുന്ന പരിചാരികമാരെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ട് ജോലിക്കു പോവുകയും, അക്കൂട്ടർ മയക്കുമരുന്നുകൊടുത്ത് കുട്ടികളെ ഉറക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. പക്ഷേ, ആ ഉറക്കത്തിൽ നിന്ന് കുഞ്ഞുങ്ങൾ പിന്നെ ഉണരുക പതിവില്ലായിരുന്നു. ഈ പ്രയോഗത്തിന് കറുപ്പും മധുരപദാർത്ഥങ്ങളും ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ഒരു ഔഷധം വളരെയധികം പ്രചാരം നേടി. ലണ്ടനിൽ മാത്രം ഇത് ആഴ്ചയിൽ പത്തു ഗ്യാലൻ വീതം വിൽക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി കണക്കുണ്ട്. പത്തു ഗ്യാലൻ

12,000 ശിശുക്കളെ കൊല്ലുവാൻ മതിയാകും. ഫ്രാൻസി
ലും, ജെർമ്മനിയിലും, റഷ്യയിലും എല്ലാം അക്കാലത്തു്
ഇതേ അളവിലും, ചിലപ്പോൾ കൂടുതലായും, ശിശുഹത്യ
നടന്നു വന്നു. പാരിസ്സിലെ ശിശുക്കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഏൽപി
ക്കുവാൻ പുറം ദിക്കുകളിൽ നിന്നു് കട്ടികളെ കൊണ്ടുപോ
കുന്നത് നിത്യത്തൊഴിലാക്കിയിരുന്ന പല സ്രീകളുടെ
യും കഥകൾ പ്രസിദ്ധമാണു്. ഇങ്ങനെ കൊണ്ടുപോയ
‘‘ഉരു’’കളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ജീവനോടെയല്ല ലക്ഷ്യ
സ്ഥാനത്തു് എത്തിയതു്. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാ
നദശയിലും, 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭകാലത്തും
ശിശുഹത്യ വളരെ അധികം വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. ഫ്രാൻ
സിലെ ശിശുഹത്യകളുടെ കണക്കു നോക്കുക: 1784—
40,000, 1822 -1,38,000.

ഇതേപ്പറ്റി സമകാലീന സാഹിത്യത്തിലും പത്രങ്ങ
ളിലും ധാരാളമായ പരാമർശങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണു്.
എമിലി ബ്രോണ്ടി (1818-1848) എഴുതിയ ‘‘വതറിങ്
ഹൈറൂസ്’’ എന്ന വിശുത നോവലിലെ കഥാനാ
യകനായ ഹീത്ത്ക്ലിഫ് ഇങ്ങനെ വഴിയിൽ നിന്നു കി
ട്ടിയ കട്ടിയാണു്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ആദ്യം വായിച്ചപ്പോൾ
ഇതു് അവിശ്വസനീയമായി തോന്നിയതോർക്കുന്നു. ആ
ധുനിക പരിഷ്കാരത്തിന്റെ—മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളുടെ
—പുണ്യഭൂമിയായ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു മനുഷ്യശിശുവിനെ
വഴിയിൽ കളയുകയോ? പക്ഷേ എമിലി ബ്രോണ്ടി ഒരു
സാധാരണ സംഭവം പോലെയാണു് അക്കഥ വിവരിച്ചി
രിക്കുന്നത്. ഏതായാലും പില്ക്കാലത്തു് ഇത്തരം ക്രൂരത
യുടെ കഥകളെല്ലാം വിസ്മൃതമായി. പാശ്ചാത്യസംസ്
കാരം മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ പവിത്രതയെ അങ്ങേയ
റ്റം മാനിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയായി വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവാ

നും തുടങ്ങി. ഇന്ന് ശിശുഹൃത്യയെന്നല്ല, അയൽപക്കത്തെ കുട്ടികളെ അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അടിക്കുന്നതു പോലും അവിടെയുള്ളവർ സഹിക്കുകയില്ല. അതേക്കുറിച്ച് പരാതിപ്പെടുവാൻ ഏതു പൗരനും അവകാശമുണ്ട്. ജന്തുക്കളുടെ നേർക്കുള്ള ക്രൂരതയെപ്പോലും തടയുന്നതിന് ലോകപ്രസിദ്ധമായ സംഘടനകളും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു,

പൗരസ്ത്യ ജനങ്ങളെ മനുഷ്യത്വം പഠിപ്പിച്ചു പരിഷ്കരിച്ചു എന്ന ബഹുമതി ചരിത്രകാരന്മാർ പാശ്ചാത്യ രാജ്യക്കാർക്ക് നൽകാറുണ്ട്. അവരുടെ ലോകപര്യടനങ്ങളുടെയും സാമ്രാജ്യ സ്ഥാപനത്തിന്റെയും കോളണി ഭരണത്തിന്റെയും ഗുണവശം ഇതാണെന്നാണ് അവരും, ചിലപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരും, പറയുന്നത്. ഇന്ത്യയിലാണെങ്കിൽ എത്രയോ നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്ന കിരാതത്വങ്ങളിൽ നിന്ന് നമ്മെ ഉദ്ധരിച്ചത് അവരാണെന്ന് നാം ഐക്യകണ്ഠേന വാഴ്ത്തുന്നു. ഇരുണ്ട യുഗങ്ങൾക്കു ശേഷം അവരുടെ രാജ്യത്ത് മാനുഷികമൂല്യങ്ങൾ തഴച്ചുവളരുകയായിരുന്നു എന്നും നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇന്ത്യാവൈസ്റോയി ആയിരുന്ന ബെൻറിക്ക് പ്രഭു വിധവകളുടെ ഉടന്തി ചാട്ടം നിരോധിച്ചത് അദ്ദേഹം ജനിച്ചു വളർന്ന സംസ്കാരത്തിന്റെ മഹിമയെയാണ് തെളിയിക്കുന്നതെന്ന് ഞങ്ങൾ സ്തുതവിദ്യാത്മികളായിരുന്നപ്പോൾ പഠിച്ചതോർക്കുന്നു. 1829-ലാണ് ആ നിരോധനം ഉണ്ടായത്. അന്ന് ഇന്ത്യയിൽ വിധവകൾ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ ചിതയിൽ ചാടി ആത്മാഹുതി ചെയ്തിരുന്നു എന്ന വസ്തുത ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ സങ്കടം തോന്നുന്നു. എന്നാലും, അടുത്തകാലത്ത് വിയറ്റ്നാം യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, അവിടുത്തെ ചില ബുദ്ധഭിക്ഷുക്കൾ ദേഹത്ത് പെട്രോളൊഴിച്ചു തീകൊളത്തി നടത്തിയ ആത്മാഹുതിയേക്കാൾ ഹീനമോ

നീചമോ, അപരിഷ്കൃതമോ ആയി ആ നടപടിയെ കരുതേണ്ടതില്ല. പക്ഷേ അക്കാലത്ത് യൂറോപ്പിൽ, വിശേഷിച്ചും ബെൻറിക്കിന്റെ ജന്മഭൂമിയായ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, നിലവിലിരുന്ന വന്തോതിലുള്ള ശിശുഹത്യയെപ്പറ്റി എന്തു വ്യാഖ്യാനമാണ് നൽകുക?

ഏകദേശം 1760 മുതൽക്ക് യൂറോപ്പിലുണ്ടായ ജനപ്പെരുപ്പം ആധുനിക ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വിപത്തായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് മാർത്തസ്സിനെ വെളറി പിടിപ്പിച്ചത്. യുദ്ധങ്ങളും ക്ഷാമങ്ങളും പകർച്ചവ്യാധികളുമെല്ലാം ജനസംഖ്യയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥമായ പങ്കുവഹിച്ചെങ്കിലും അതുകൊണ്ടും ഭയം നീങ്ങാൻ കയാൽ വന്തോതിലുള്ള അപത്യ നിരാസവും, ശിശുഹത്യയും, നിർബന്ധിത ബ്രഹ്മചര്യവും, അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി, മനുഷ്യത്വവും ഭൂതദയയും സന്താന വാത്സല്യവും വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ ഭീഷണി മറുകമ്പോൾ ജനങ്ങൾ എന്തൊക്കെ ചെയ്യുമെന്ന് പ്രവചിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഭാഗ്യവശാൽ അമേരിക്കയിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവന്ന ഉരുളക്കിഴങ്ങിന്റെയും ചോളത്തിന്റെയും വിപുലമായ കൃഷിയും ആ പുതിയ ഭൂഖണ്ഡത്തിലേക്കുണ്ടായ കൂട്ടത്തോടെയുള്ള കുടിയേറ്റവും, കൂടുതൽ ഭൂരിതങ്ങളിൽ നിന്ന് യൂറോപ്പിനെ രക്ഷിച്ചു. ഇപ്പറഞ്ഞ പുതുവിളകൾ ഭക്ഷ്യോൽപാദനത്തെ 25-30 ശതമാനം വർദ്ധിപ്പിച്ചു എന്നാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. ഏതായാലും നെപ്പോളിയന്റെ പടയോട്ടങ്ങൾക്കും അവസാനത്തെ പരാജയത്തിനും ശേഷം ഏറെക്കുറെ ശാന്തമായിത്തീർന്ന യൂറോപ്പിൽ ജനസംഖ്യ വീണ്ടും വർദ്ധിച്ചെങ്കിലും ഈ രക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങൾ ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനതന്നെ മാറ്റം വന്നതായി കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഭാവി അപകടത്തിൽ

1970 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ അമേരിക്കയിലെ കാലിഫോർണിയാ സംസ്ഥാനത്തു് ഒരു സംഘം വിദ്യാർത്ഥികൾ നടക്കിയതായ ഒരു പ്രകടനം നടത്തി. “മനുഷ്യന്റെ കൈയേറ്റങ്ങളിൽ നിന്നു് ഭൂമിയെ രക്ഷിക്കുക” എന്ന മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കി ആ രാജ്യത്താകെ ഒരാഴ്ചക്കാലത്തെ പ്രതിഷേധം ആചരിച്ചതിനിടക്കുണ്ടായ സംഭവമാണു്. സാൻജോസ് സ്റ്റേറ്റു കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ സംഘടിച്ച് 2500 ഡോളർ (18,000 രൂപ) വില കൊടുത്തു് ഒരു പുതിയ കാറു വാങ്ങി വലിയ ആഘോഷത്തോടെ കോളേജു് വളപ്പിൽ കഴിച്ചിട്ടു. മോട്ടാർകാറു് അമേരിക്കൻ സംസ്കാരത്തിന്റേയും വ്യവസായവൽക്കരണത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ആധുനിക വ്യവസ്ഥിതിയുടേയും പ്രതീകമാണെന്നു് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചെയ്ത പ്രവൃത്തിയാണിതു്. പക്ഷെ നീഗ്രോജാതിക്കാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ പ്രകടനത്തെ പിന്നോക്കു് ചെയ്തു. കാറു് വാങ്ങുന്നതെന്നു വേണ്ടി ചെലവാക്കിയ പണം സ്വവർഗക്കാരുടെ നരകതുല്യമായ താമസസ്ഥലങ്ങൾ നന്നാക്കുന്നതിന്നു ഉപയോഗിക്കുമായിരുന്നു എന്നാണു് അവർ വാദിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടു് ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. പ്രതിഷേധ പരിപാടി ഉദ്ദേശിച്ചതു പോലെ നടത്തപ്പെട്ടു.

പരിസര ഭൂഷണത്തെപ്പറ്റി ഇന്ന് പിൻകിട രാജ്യങ്ങളിലുള്ള അഭിപ്രായഗതി ഏകദേശം ഈ നീഗ്രോവിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വീകരിച്ചതു തന്നെയാണ്. 1972 ജൂൺ മാസത്തിൽ സ്റ്റോക്ക്ഹോമിൽ നടന്ന ഐക്യരാഷ്ട്രസമ്മേളനത്തിൽ വികസ്വര രാജ്യങ്ങളെല്ലാം ഏകസ്വരത്തിൽ അതു പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ‘‘പഞ്ചസാരപ്പാൽപ്പായസത്തിന്റെ കയ്പു അടിയനം ഇഷ്ടമാണെ’’ന്ന് പണ്ടൊരു അടിമക്കിടാത്തൻ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം തന്നെ! ശാസ്ത്രവിദ്യയുടെയും വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെയും ഗുണങ്ങളൊന്നും തങ്ങൾക്ക് ഇതുവരെ അനുഭവിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതു അല്ലാത്തതായി ലഭിച്ചേക്കുമെന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങിയ സന്ദർഭത്തിലാണ് വ്യവസായപരിഷ്കാരത്തിന് എതിരായുള്ള മുറവിളി ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിൽ സത്യമുണ്ടോ ആത്മാർത്ഥതയുണ്ടോ എന്നു പോലും പ്രസ്തുത രാജ്യങ്ങളിലെ സാമാന്യജനങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നുണ്ടാവണം.

വികസിത രാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥിതി ഇതിലും വിചിത്രമാണ്. അവിടത്തെ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതിയുടെ സൂത്രധാരന്മാരായ വ്യവസായ പ്രമുഖന്മാരും രാഷ്ട്രീയക്കാരും ആപത്തുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതിനുള്ള പോംവഴി പുരോഗതിയെ മുടക്കുകയല്ല. ശാസ്ത്രവിദ്യയിലൂടെത്തന്നെ അതിന്ന് പരിഹാരം കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കും-സാധിക്കണം. അതിലേക്കു വേണ്ടിയുള്ള തീവ്രയത്നവും അവർ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എല്ലാവരും ശപിക്കുന്ന കാരുകളുടെ കാര്യം തന്നെ എടുക്കാം. 975-നു മുമ്പു അവയിൽ നിന്നു വരുന്ന വിഷവാതകങ്ങളെ നിരോധനവസ്തുക്കളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി, പുറത്തു വിടുവാൻ കഴിവുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ വൻതോതിൽ നിർമ്മിക്കണ

മെന്നും, അവ ഘടിപ്പിക്കാത്ത പുതിയ കാറുകൾ വിൽക്കുവാൻ അനുവദിക്കുകയില്ലെന്നും അമേരിക്കൻ ഗവർണ്മേണ്ട് നിയമം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഉപകരണം നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ മർമ്മസ്ഥാനീയമായ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു പദാർത്ഥമുണ്ട്. അതാണ് സ്വർണ്ണത്തേക്കാൾ വില പിടിച്ച പ്ലാറ്റിനം എന്ന ലോഹം. അത് കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനുള്ള പിടിയും വലിയും തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. അതോടൊപ്പം തന്നെ ഇത്രയ്ക്ക് ധനവ്യയം ആവശ്യമില്ലാത്ത മറ്റു വസ്തുക്കൾ കണ്ടു പിടിക്കാനും തിരക്കു പിടിച്ച ഗവേഷണം നടക്കുന്നു. അനേകം ശതം ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അതിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കുകയാണ്. ഏതായാലും പ്ലാറ്റിനത്തിന്റേതാണ് അമേരിക്കൻ വ്യവസായ പ്രമുഖന്മാർ കണ്ണുവെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ലോഹത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലും സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലുമാണ് ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഫോഡ് മോട്ടോർ കമ്പനി ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഖനി ഉടമകളുമായി കരാറിൽ ഏർപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞുവത്രെ. മറ്റുള്ളവരുടെ നോട്ടം റഷ്യയിലേക്കാണ്. നിക്സൺന്റെ സന്ദർശനവും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണല്ലോ. ഏതായാലും ആണ്ടുതോറും 100 ലക്ഷം പുതിയ കാറുകൾ വിൽക്കണം എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ മാറ്റമൊന്നുമില്ല. വാഹനങ്ങൾക്ക് വില കൂടുമെന്നുള്ളത് തീർച്ചയാണ്. ഓരോന്നിലും 1/10 ഔൺസ് പ്ലാറ്റിനം നിക്ഷേപിക്കണം. എന്നാലും അക്കാരണത്താൽ വ്യവസായ പുരോഗതി മുടങ്ങുമെന്ന് ആരും ഭയപ്പെടുന്നില്ല. അതുപോയാൽ പിന്നെ അമേരിക്കയെവിടെ? അങ്ങനെ പരിസര ദുഷണത്തെ ചൊല്ലിയുള്ള മുറവിളിയും അഭിവൃദ്ധിയെ ത്വരിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമാണ് അവസാനം പ്രയോജനപ്പെടുവാൻ പോകുന്നത്.

അതിനിടയ്ക്ക് ലോകത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിചിന്തനങ്ങൾക്കും പ്രതിപാദനങ്ങൾക്കും മുൻച്ചെയ്യും ശക്തിയും കൂടി വരുന്നു. ജനപ്പെരുപ്പത്തെപ്പറ്റി കുറച്ചുകാലമായി നിലവിലുള്ള ഭീതിയാണ് ഇവയ്ക്ക് അടിയന്തരസ്വഭാവം നല്കിയിരുന്നത്. 1970-ലെ കണക്കനുസരിച്ച് ഭൂമിയിൽ 363 കോടി ജനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. മിനിട്ടുതോറും ലോകജനസംഖ്യ 138 വീതം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇങ്ങനെ വർദ്ധിച്ചാൽ നൂറുകൊല്ലത്തിനിടയ്ക്ക് ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഇരട്ടിക്കും. ഏ. ഡി. 2072-ൽ ലോകജനസംഖ്യ 2960 കോടി ആകുമെന്നർത്ഥം. ഇതു താങ്ങുവാൻ ഭൂമിക്കു കഴിയുമോ എന്നതാണ് ഇന്ന് പലരേയും വിഷമിപ്പിക്കുന്ന പ്രശ്നം. മൂവായിരം കോടിയൊന്നും ആകേണ്ട, ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമാകുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്ന 700 കോടി ജനങ്ങൾക്ക് കടിക്കാനുള്ള ശുദ്ധജലം പോലും ഭൂമിയിൽ ലഭിക്കുമോ എന്നു് ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ സംശയിക്കുന്നു. അതിനുശേഷമല്ലേ ആഹാരത്തിന്റെ കാര്യം വരുന്നുള്ളൂ! ഇപ്പോഴത്തെ ഹരിത വിപ്ലവം കണ്ട് വ്യോമോഹിച്ച പോകരുതെന്നും അതുമൂലം ജനപ്പെരുപ്പത്തിനു് കുറവുവരുത്തുവാൻ ഏതാനും വർഷത്തെ സാവകാശം കൂടി കിട്ടി എന്നു മാത്രമെ കരുതാവൂ, എന്നും ഈ വിപ്ലവത്തിന്റെ ജനയിതാവായ നോർമ്മൻ ബോർലാഗുതന്നെ താക്കീതു ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ ജനപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ വിപത്തു ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ളവർ ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രം നീങ്ങിപ്പോവുകയില്ല. ഇന്ന് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും അതിനുവേണ്ടി കാര്യമായ യത്നം നടക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ വ്യക്തിയും സ്വകാര്യ ജീവിതത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട നിയന്ത്രണ നടപടിയാകയാൽ സമൂഹത്തിന്റെ പ്രേരണയോ അനുശാസനമോ

നിയമ നിർമ്മാണമോ കൊണ്ടാണെന്നും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉദ്ദിഷ്ട ഫലങ്ങൾ ആശിക്കുന്ന സമയത്തു് കൈവരുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. ദുർമ്മരണങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് വൈദ്യശാസ്ത്രം വിജയപൂർവ്വം പരിശ്രമിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്തു തന്നെ ജനന നിയന്ത്രണത്തിനും യന്ത്രികരണത്തിൽ, കത്തിരിൽ വളം വെക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഇനത്തെ കടുംബാസൂത്രണ പരിപാടികളുടെ കഴിവുകേടു് അനുഭവപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ 50 വർഷത്തിനിപ്പുറമാണു് ഭയാനകമായ ജനസംഖ്യാസ്ഫോടനം തുടങ്ങിയതു്. അതിനു മുമ്പു്—അതായതു് 1921-ൽ ഈ രാജ്യത്തെ ജനനനിരക്കു് ആയിരത്തിനു് 49-ാം, മരണനിരക്കു് ആയിരത്തിനു് 48-ാം ആയിരുന്നു (പ്രതിവർഷം). പക്ഷേ അന്നു് മലബാറി, മസൂരി, വിഷുചിക, സന്നിപാതജപരം എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള സാംക്രമിക രോഗങ്ങളെല്ലാം ജനങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു നിത്യതാണ്ഡവം നടത്തിയിരുന്നു. അവയെ നിയന്ത്രിക്കുകയും നിരോധിക്കുകയും ഏറെക്കുറെ നിർമ്മാജ്ജനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് ജനസംഖ്യക്കു് 30 വർഷത്തെ ഈഴമിട്ടുള്ള ഇരട്ടപ്പെരുക്കം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു്. ഇന്നു് ജനനനിരക്കു് 39-ാം, മരണനിരക്കു് 14-ാം ആയിരിക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തം 50 വർഷം മുമ്പു് 1 (ഒന്നു്) ആയിരത്തിനേകിൽ ഇന്നു് 25 ആണു്. ഇങ്ങനെ തുറന്നു കിട്ടിയ വിടവിലൂടെയാണു് ജനസംഖ്യ കുതിച്ചു കയറുന്നതു്. ലോകത്തിൽ ആദ്യമായി കടുംബാസൂത്രണം ഒരു ദേശീയ നയമായി സ്വീകരിച്ച രാജ്യം ഇന്ത്യയാണു്. ഈ വസ്തുതയിലും അതിന്റെ ഫലമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിലും നമുക്കു തീർച്ചയായും അഭിമാനിക്കാമെന്നു്. ഈ യത്നം വേണ്ടിത്തോളം ഫലപ്രദമാകുന്നില്ല എന്നു് പറയാതെ തരമില്ല.

ഇന്ന് പ്രത്യുല്പാദനത്തിന്റെ പ്രായപരിധിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഭാരതീയരെ മുഴുവനും ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ മഹേന്ദ്രജാലം കൊണ്ട് വന്ധ്യരാക്കിയാലും ഈ പ്രശ്നം തീരുകയില്ല. നമ്മുടെ ജനസംഖ്യയിൽ 42 ശതമാനം ആളുകൾ പതിനഞ്ചുവയസ്സിൽ താഴെയുള്ളവരാണ്. ഈ മഹാവിഭാഗം മലവെള്ളം വരുന്നതുപോലെ പ്രായപൂർത്തിയെ പ്രാപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവർക്ക് ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പഴയ സ്ഥിതിവിശേഷം നിലവിൽ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കും. അവരെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ ഈ മഹാവിപത്തിനെക്കുറിച്ച് തീക്ഷ്ണമായ ബോധമുള്ളവരാക്കണം. അതുകൊണ്ട് മാത്രമേ വല്ല രക്ഷയുമുള്ളൂ.

മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലും ഇതുപോലെയുള്ള പ്രയാസങ്ങളുണ്ട്. ഏതായാലും ലോകം അണയുദ്ധത്തിൽ തകരുകയോ പ്രളയജലത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോവുകയോ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അടുത്ത ഏതാനും ദശകങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഇന്നുള്ളതിനേക്കാൾ എത്രയോ കൂടുതൽ മനുഷ്യരെ ഭൂമിക്ക് താങ്ങേണ്ടിവരും എന്നുള്ളത് നിശ്ചയമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരച്ഛനും അമ്മക്കും രണ്ടു കുട്ടികളെന്ന വ്യവസ്ഥിതി ക്രിസ്തുവർഷം 2000-ത്തിലെങ്കിലും ലോകമാകെ നിലവിൽ വന്നാലും അന്ന് ഭൂമിയിൽ 580 കോടി ജനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ബെർനാഡ് ബെറൽസൺ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കണക്കാക്കുന്നു. എന്നല്ല അതുകൊണ്ടും ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം വീണ്ടും വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ജനസംഖ്യയിൽ ഭിന്നപ്രായത്തിലുള്ളവരുടെ സവിശേഷമായ അനുപാതം മൂലം അങ്ങനെ സംഭവിക്കാനേ സാധ്യതയുള്ളൂ. മേൽപ്പറഞ്ഞ സന്താന വ്യവസ്ഥിതി പിന്നെയും ഒരു നൂറ് കൊല്ലം കൂടി തുടർന്നുപോയാൽ ജനസംഖ്യയുടെ വളർച്ച നിലയ്ക്കും. പക്ഷേ അപ്പോഴേക്കും അതിന്റെ വലിപ്പം

820 കോടിയാകും എന്നാണു് ബെറൾസൺ കണക്കാക്കുന്നതു്.

വളർച്ച അല്ലെങ്കിൽ അഭിവൃദ്ധി എന്ന ഈ പ്രതിഭാസം ഊന്നു് ഒരു ദുഃസ്വപ്നമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. പ്രത്യുല്പാദനം മൂലമാണു് ജന്തുസമൂഹങ്ങൾ വളരുന്നതു്. ഈ വൈഭവം അപാരമായ അളവിൽ എല്ലാ ജീവികൾക്കും നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞു് പെരുകിയാൽ അതിനെ നിയന്ത്രിക്കാനും പ്രകൃതിക്കു് ഉപായമുണ്ടു് — നിർദ്വയമായ സംഹാരം. പട്ടിണിയും രോഗവും പരസ്പരഹിംസയും മൂലം അധികമുള്ള ജന്തുസന്തതി ചത്തൊടുങ്ങുന്നു. ഈ നിയന്ത്രണത്തെ അതിലംഘിച്ചതാണു് മനുഷ്യ വർഗ്ഗത്തിനുണ്ടായ ആപത്തു്. പ്രത്യുൽപാദനത്തെ നേരിടുന്നതിനു് ഉൽപാദനം വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ മതിയെന്നു് പരിഷ്കൃതലോകം വിശ്വസിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം പെരുകുന്നതും, എല്ലാവർക്കും എല്ലാ സാധനങ്ങളും വേണ്ടുവോളം കിട്ടാനില്ല എന്നതും കണ്ടതുകൊണ്ടാണു് സാമ്പത്തികവികസനവും അതിനെ ത്വരിപ്പിക്കുവാനുള്ള വ്യവസായവൽക്കരണവും സംഘടിതമായ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളും എല്ലാം ഉണ്ടായതു്. ക്രമേണ, എല്ലാവർക്കും ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മുഖെനും ആരും ഉപയോഗിക്കുകയോ അറിയുകപോലുമോ ചെത്തിട്ടില്ലാത്ത സാധനങ്ങളുടെ ആവശ്യവും കൃത്രിമമായി സൃഷ്ടിക്കാമെന്നും, അതുവഴി അഭൂതപൂർവമായ അഭിവൃദ്ധി കൈവരുത്താമെന്നും ബോധ്യമായി. ഈ വിദ്യയുടെ മഹോത്സവമാണു് ആധുനികകാലത്തു് നടക്കുന്നതു്. അനുസ്യൂതമായ അഭിവൃദ്ധി, അനന്തമായ പുരോഗതി, അഭൂതപൂർവമായ ഉൽക്കർഷം, 'അഫ്ഓവേൻ' സൊസൈറ്റി', എന്നീ, മധുര സ്വപ്നങ്ങൾ മനുഷ്യരാശിയെ ആകമാനം വശീകരിച്ചു.

അമേരിക്കയും പശ്ചിമയൂറോപ്പും ജപ്പാനും റഷ്യയും മറ്റു രാജ്യക്കാർക്കു് മാതൃകകളായി. ഭൂമിയിൽ ആകെയുള്ള 370 കോടി ജനങ്ങളിൽ 270 കോടിയും (ഏഷ്യ, ആഫ്രിക്ക, തെക്കെ അമേരിക്ക) വികസിത രാജ്യങ്ങളിൽ പരമാനന്ദത്തിൽ കഴിയുന്ന 100 കോടിയെ നോക്കി കൊതിക്കുകയാണ്.

ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഭയാനകമായ മറുവശം തെളിഞ്ഞു് വന്നിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു മുഴുവനും ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകുന്ന അഭിവൃദ്ധി കൈവരുത്തുവാൻ ഭൂമിയിൽ വിഭവങ്ങളില്ല എന്ന വസ്തുത ഒരു ഞെട്ടലോടെ ലോകം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നല്ല, കടുംകൃഷിയും വ്യവസായവൽക്കരണവും സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ കുതിച്ചുകയറ്റവും നിർദ്ദോഷമായ അനുഗ്രഹങ്ങളല്ലെന്നും വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ അടുത്തകാലത്തു നടത്തിയ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ പര്യവേക്ഷണം 'ക്ലബ് ഓഫ് റോം' എന്ന സംഘടനയുടെ 'അഭിവൃദ്ധിക്കു് അതിരുകൾ' (Limits to Growth of the Club of Rome) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്, 1971 ജനുവരി. ലോകപ്രസിദ്ധരായ 70 വ്യവസായപ്രമുഖന്മാരും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധന്മാരും അർത്ഥശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ് ക്ലബിലെ അംഗങ്ങൾ. ഇറ്റലിയിലെ ഔറീലിയോ പെച്ചയി, ജപ്പാൻകാരനായ കൊഗോറോ ഉയേമുറ, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ അലക്സാണ്ടർ കിങ്ങ്, തുടങ്ങിയവർ അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1968-ലാണ് അതു് സ്ഥാപിച്ചതു്. മനുഷ്യരാശിയെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന ഗുരുതരമായ പ്രതിസന്ധിക്കു് സുഗ്രഹമായ രൂപം നൽകി ലോകത്തിനു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണം എന്നതായിരുന്നു അ

വരുടെ ലക്ഷ്യം. ജെർമ്മനിയിലെ ഫോൾക്സ് വാഗൺ ഫെറേണ്ടേഷനിൽ നിന്ന് അവർക്ക് രണ്ടര ലക്ഷം ഡോളർ ഗ്രാന്റ് കിട്ടി. അതുപയോഗിച്ചു അതിവിപുലമായ ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ ഗവേഷണത്തിന് അവർ ഏർപ്പാടുചെയ്തു. അമേരിക്കയിലെ മസാച്ചുസെറ്റ്സ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ടെക്നോളജി (എം.ഐ.ടി) എന്ന ലോകപ്രസിദ്ധമായ ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണകേന്ദ്രത്തിൽ ഡെന്നിസ് മെഡോസ് എന്ന വിദഗ്ദ്ധന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു സംഘം ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ് ഈ പഠനം നടത്തിയത്. ജനസംഖ്യ, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ, ആഹാരം, വ്യവസായോൽപാദനം, പരിസരദുഷണം എന്നീ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കണക്കുകളും മറ്റു വിവരങ്ങളും കമ്പ്യൂട്ടർ എന്ന് പറയുന്ന യന്ത്രമസ്തിഷ്കത്തിൽ കടത്തിവിട്ടു. ഇവയെല്ലാം അന്യോന്യബലങ്ങളാണ്. ആഹാരമില്ലെങ്കിൽ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുകയില്ല. കൃഷിക്കുപറ്റിയ ഭൂമിയെല്ലാം ഇപ്പോൾ തന്നെ ഉപയോഗത്തിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉഴവുയന്ത്രങ്ങളും രാസവളങ്ങളും പ്രാണിവിഷങ്ങളും വൻ തോതിൽ ഉപയോഗിച്ചു കടംകൃഷി ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഭക്ഷ്യവും വർദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇവയെല്ലാം വ്യവസായോൽപന്നങ്ങളുമാണ്. പക്ഷേ വ്യവസായോൽപാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് കൂടുതൽ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ വേണം, അവ ഇപ്പോൾതന്നെ കിട്ടാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, വ്യവസായോൽപാദനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിലെ മാലിന്യവും വർദ്ധിക്കും. പരിസരങ്ങൾ കൂടുതൽ ദുഷിക്കും. ഇവ ജനസംഖ്യയുടെയും ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടെയും വളർച്ചയെ അവതാളത്തിലാക്കുമെന്നും നിശ്ചയമാണ്.

പരിമിതവിഭവമായ ഈ ഭൂവനഗോളത്തിൽ എത്ര

കാലം ജനസംഖ്യയും വ്യവസായസമ്പത്തും വളരുമെന്നാണ് കമ്പ്യൂട്ടർ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. വ്യവസായവിഷയങ്ങളിലും പരിസര മാലിന്യങ്ങളിലും മനുഷ്യവർഗം മുങ്ങിച്ചാകുമെന്നാണ് മറുപില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നേരത്തെ പ്രവചിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ അതിവിപുലവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഈ കമ്പ്യൂട്ടർ ഗവേഷണത്തിൽ നിന്നുകിട്ടിയ ഉത്തരം മറൊന്നാണ് -- ഉപയോഗിക്കുതോറും വീണ്ടുകിട്ടാതെ അടിക്കടി തീർന്നു പോകുന്ന പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ വിശോഷണമാണ് ആധുനിക സംസ്കാരത്തെ എത്രയോ വേഗം നശിപ്പിക്കുവാൻ പോകുന്നതെന്ന്. ഈ മഹാവിപത്തു ഇനിയത്തെ 50 വർഷത്തിനിടയ്ക്ക് സംഭവിക്കുമെന്നാണ് പ്രവചനം. - ക്രിസ്തുവർഷം 2020 നോടടുത്തു. അന്നത്തെ ലോകസ്ഥിതിയും വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“പിററു്സ് ബർഗിലെ ഉരുക്കച്ചുളകൾ തണുത്തുകിടക്കുന്നു. ഡിട്രോയിറ്റിലെ നിരന്തരമായ മോട്ടോർ നിർമ്മാണഘോഷയാത്ര നിലച്ചുപോയി. ലോസ് ആഞ്ചലസ്സിൽ ഒരു മഹാമാരിയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട ഏതാനും എല്ലൻകോലന്മാർ അടുത്തുള്ള കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ കൈകൊണ്ട് കൊത്തിക്കിളിച്ച് തിന്നാനുള്ള വക വിളയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ലണ്ടനിലെ ആഫീസ്സുകൾ ഇരുട്ടിലാണ്ടിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ തുറമുഖങ്ങളിൽ ആളില്ല. യൂക്രെയിനിലെ വിശാലമായ വയലുകളിൽ ട്രാക്ടർ യന്ത്രങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ കിടക്കുന്നു. അവയെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ ഇന്ധനമില്ല. റൈൻ, നൈൽ, മഞ്ഞനദി എന്നിവയെല്ലാം വിഷദ്രവ്യങ്ങളും മാലിന്യങ്ങളും നിറഞ്ഞു് ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്നു.”

കമ്പ്യൂട്ടറിൽ നിന്നു കിട്ടിയ ഗ്രാഫുകളിൽ പ്രകൃതി

വിഭവങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ഗണിതരേഖ ക്രിസ്തുവർഷം 2020 ആകുമ്പോഴേക്കും തുടക്കമായി നിപതിക്കുന്നു. അതുവരെ ഉയർന്നുവന്നിരുന്ന വ്യവസായോൽപാദനം, ഭക്ഷ്യം എന്നിവയുടെ രേഖകളും തൽഫലമായി ക്ഷണേന താഴുന്നു. വ്യവസായശാലകളിൽ നിന്നു വരേണ്ട കൃഷിയായുധങ്ങളും കൃത്രിമവളങ്ങളും പ്രാണിവിഷങ്ങളും ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഭക്ഷ്യം കുറയുന്നത്. ജനസംഖ്യ അല്പകാലം കൂടി വർദ്ധിക്കും, ജീവചൈതന്യത്തിന്റെ സഹനശക്തി കൊണ്ടുമാത്രം! പക്ഷേ ആഹാരവും മരുന്നുകളും ഇല്ലാതെ മനുഷ്യജീവിതവും നിലനിർത്തുവാൻ സാധ്യമല്ലാതാകും. പരിഷ്കൃതജീവിതത്തിന്റെ വിഭൂതികളായ ഈ ഘടകങ്ങളെല്ലാം അന്യോന്യ ബലങ്ങളാണ്. അവയെ തിരിച്ചും മറിച്ചുമിട്ട് ഗവേഷകന്മാർ കമ്പ്യൂട്ടറിൽ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കി. ഭൂമിയിലെ വിഭവങ്ങൾ തീരുമ്പോൾ സമുദ്രത്തിനടിയിൽ നിന്ന് അവയെ കഴിച്ചെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞാലോ? പരിസരദുഷണത്തെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിന് പുതിയ സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ കണ്ടുപിടിച്ചാലോ? ജനനനിരക്ക് ഇന്നത്തേതിന്റെ നേർപകുതിയാക്കുവാൻ സാധിച്ചാൽ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതജീവിതം നിലനിൽക്കുമോ? ഇങ്ങനെയുള്ള സാങ്കല്പികമായ അനേകായിരം സമസ്യങ്ങൾ ഇട്ടുകൊടുത്തിട്ടും കമ്പ്യൂട്ടറിൽ നിന്നു പ്രത്യാശയുടെ കണികപോലും കാണിക്കുന്ന ഒരു ഉത്തരം കിട്ടിയില്ലത്രെ! അഭിവൃദ്ധിയേയും ഭൗതികോൽക്കർഷത്തേയും കൂടുതൽ കൂടുതൽ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന എല്ലാ ഗണിതക്രിയകളും വിനാശത്തിലാണ് കലാശിച്ചത്. ഒരു വഴിക്കും രക്ഷയില്ല. ലോകത്തെ ഭൂമിപ്പിക്കുന്ന ഈ അഭിവൃദ്ധി പ്രസ്ഥാനം നിലനിർത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഇന്നത്തെ കട്ടികൾ ഇതു് അനുഭവിക്കുവാൻ പോവുകയാണ്. 50 കൊ

ല്ലത്തെ സമയമേ വേണ്ടു. ഇപ്പോൾതന്നെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അസ്വസ്ഥതകൾ ഈ മഹാവിപത്തിന്റെ നാമ്പിയാണ്. അവ എന്തെന്നില്ലാതെ വർദ്ധിക്കുമെന്നും ദൈനംദിനജീവിതം കൊടുംപിരിയ്ക്കൊണ്ടു് ശാന്തിയും സമാധാനവും എന്നെന്നേക്കുമായി തിരോഭവിക്കുമെന്നും ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

‘ക്ലബ്ബ് ഓഫ് റോം’ എന്ന സംഘടനയിലെ അംഗങ്ങളെപ്പോലും ഈ പ്രവചനങ്ങൾ ഞെട്ടിപ്പിച്ചു. ‘ഏതു കാര്യത്തിനും ഒരു അതിരൂണ്ടു്. അതിനപ്പുറം പോകാമെന്നു് ആരും വ്യാമോഹിക്കരുതു്’ എന്നാണ് ഇതറിഞ്ഞപ്പോൾ യോയിച്ച കായ എന്ന ജാപ്പാനീസ് വിദഗ്ദ്ധൻ പറഞ്ഞതു്. പക്ഷേ മനുഷ്യവർഗം ഈ താക്കീതുകൾ ചെവിക്കൊള്ളുമോ? സംശയം തോന്നുന്നു. ഒരു കാലത്തു് ‘‘ത്യക്തേന ഭൂജീമാ’’ (ത്യാഗംകൊണ്ടു ജീവിക്കുക) എന്ന ആദർശം ചില കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നെങ്കിലും കേട്ടിരുന്നു. പക്ഷേ ഇന്നു് അതു് പറഞ്ഞാൽ ലോകം ചിരിക്കും. അതു വേണ്ട, മിതത്വം എന്ന ആദർശമെങ്കിലും സ്വീകരിക്കുമോ? അതിനും വഴി കാണുന്നില്ല. ‘അഭിവൃദ്ധിക്ക് അതിരുകൾ’ എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണം ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും വിശേഷിച്ചും അമേരിക്കയിൽ, ധാരാളമായ കളെ അത്യധികം കോപാകലരാക്കി. സ്റ്റോക്ക്ഹോം സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത ഒരു ജർമ്മൻ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ, ‘അതു രാഷ്ട്രീയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കാതെ വെറും ബാലിശമായ രീതിയിൽ ദന്തഗോപുരത്തിലിരിക്കുന്ന പുസ്തകപ്പഴക്കം നടത്തിയ നിരർത്ഥകമായ ഒരുഭ്യാസമാണു്. ഏതായാലും അവരുടെ നിഗമനങ്ങൾ ഞങ്ങളെ വഴിതെറ്റിക്കാൻ അനുവദിച്ചില്ല’ എന്നു് എഴുതിയിരുന്നതോർക്കുന്നു. ഉത്തരം മുട്ടുമ്പോൾ കടിക്കാൻ

ചെല്ലുന്ന സമ്പ്രദായമാണിത്. അഭിവൃദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരു നിയന്ത്രണത്തിനും ആരും തയ്യാറില്ല. ആപത്തുണ്ടെങ്കിൽ വരുന്നിടത്തുവെച്ച് കണ്ടുകൊള്ളാം എന്ന മനോഭാവമാണ് എവിടെയും കാണുന്നത്. ഗവർണ്മെണ്ടുകളും വ്യവസായ പ്രമുഖന്മാരും മാത്രമല്ല അവരെ സേവിച്ചും പ്രീണിപ്പിച്ചും കഴിയുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും മനുഷ്യരാശിയെ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന അത്യാപത്തിനെ ലഘൂകരിച്ചു കാണിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചുവരുന്നതായി ആക്ഷേപമുണ്ട്.

സത്യത്തിൽ കമ്പ്യൂട്ടറും ഗണിത വിദ്യയും ഒന്നുമില്ലാതെ, അദ്ധ്യാത്മസാധനയിലൂടെ നേടിയ ക്രാന്തദർശിത്വം കൊണ്ട് ലോകത്തിനു വരുവാൻ പോകുന്ന ഈ മഹാസങ്കടത്തെ മുൻകൂട്ടിക്കണ്ട മഹാത്മാക്കൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് നമുക്ക് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ആധുനികയുഗത്തിൽ മററാരേക്കും ഉപരിയായി അതു കണ്ട മഹാപുരുഷനാണ് ഗാന്ധിജി. ഇന്ന് അഭിവൃദ്ധിയുടെ അനിഷ്ടഫലങ്ങളെന്നും യന്ത്രങ്ങളോടും വ്യവസായങ്ങളോടും ഉള്ള അടിമത്തമെന്നും, ഐശ്വര്യത്തിന്റെ മാലിന്യങ്ങളെന്നും, പരിഷ്കാരം സൃഷ്ടിച്ച പരിസരദുഷണമെന്നും, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ പുരോഗമനവാദികൾപോലും മുറവിളി കൂട്ടുന്ന ദോഷങ്ങൾ അർദ്ധനഗ്നനായ ആ അതൃപ്ത മനുഷ്യൻ അൻപതുകൊല്ലം മുമ്പ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ആപത്തുകളല്ലാതെ മറെറന്താണ്? ആ ദോഷങ്ങളില്ലാത്ത ജീവിതത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുക മാത്രമല്ല, അതു പ്രായോഗികമായി അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ പരിഗ്രഹതൃപ്തിയുടെ പാരവശ്യംപൂണ്ട ലോകമുണ്ടോ അതൊക്കെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു? അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസ്തന്ദ്രമായ നേതൃത്വത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ ഭാരതീയർപോലും ആ ഉപദർശന

ങ്ങൾക്കും ഉപദേശങ്ങൾക്കും ഒരു വിലയും കൽപിച്ചില്ല. ഇന്നിപ്പോൾ, 'പറയുമ്പോൾ അറിയാത്തവൻ ചൊറിയുമ്പോൾ അറിയും' എന്ന നിലയിൽ ലോകം എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ ദൃഷ്ടാന്തം പറയട്ടെ. കപ്പലും ചവറും കൂട്ടിയിട്ട് തീവെയ്ക്കരുതെന്നും, കഴിച്ചമുടി വളമാക്കണമെന്നും സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത സാമ്രാജ്യത്തോടു് സമരം ചെയ്തതിനിടയ്ക്കും, ആ മഹാപുരുഷൻ ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ വ്യവസായശാലകളിൽ സുന്ദരമായ വളം നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളപ്പോൾ എന്തിനീ വളക്കൂഴി തോണ്ടുന്നു എന്നായിരുന്നു ആ ഉപദേശത്തോടു് എല്ലാവർക്കുമുണ്ടായ പ്രതികരണം. പക്ഷേ കപ്പക്കൂനകൾക്കു തീയിടുന്നത് ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിനു ആപത്താണെന്നും അവയെ കമ്പോസ്റ്റ് ആക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്നും പശ്ചിമജെർമ്മൻ ഗവർണ്മെണ്ടു് ഈയിടെ നിശ്ചയിച്ചതായി കാണുന്നു. നൈട്രജൻ വളങ്ങൾ കൃത്രിമമായി നിർമ്മിക്കാനുള്ള ഉപായം കണ്ടുപിടിച്ചു് 1918-ൽ രസതന്ത്രത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം വാങ്ങിയ ഫ്റിറ്റ്സ് ഹാബറുടെ ജന്മഭൂമിയാണ് ജെർമ്മനി എന്നോർക്കണം. ജീവികൾക്കു ആവശ്യമുള്ള നൈട്രേറ്റ് എന്ന ഈ പദാർത്ഥം പയറുവസ്തുത്തിൽ പെട്ട ചെടികളുടെ വേരുകളിൽ കാണുന്ന മുഴകളിൽ ജീവിക്കുന്ന ബാക്ടീരിയങ്ങളാണ് പ്രകൃതിയിൽ നിർമ്മിക്കുന്നത്. ജന്തുക്കളുടെയും സസ്യങ്ങളുടെയും മൃതദേഹങ്ങൾ മണ്ണിൽ അഴുകി ചേരുമ്പോൾ അതു വീണ്ടും ലഭ്യമാകുന്നു. രാസവളങ്ങൾ മേൽപറഞ്ഞ ബാക്ടീരിയങ്ങളെയാണ് ആദ്യം നശിപ്പിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ വ്യവസായശാലയില്ലെങ്കിൽ നൈട്രേറ്റുമില്ല എന്നാകും. കമ്പോസ്റ്റ് ഉണ്ടാക്കിയാൽ അതിലുള്ള നൈട്രേറ്റുകളിലും വീണ്ടും ലഭിക്കും. നൈട്രേറ്റ് ധാരാളമായി വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞു് മനു

ഷ്യശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് ആപൽക്കരമാണെന്നും തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ചു, കുട്ടികളുടെ ഉള്ളിൽ അതു നൈട്രൈറ്റ് ആയി രൂപാന്തരപ്പെട്ട് രക്താണുക്കളെ ദുർബലമാക്കുന്നു.

ഏതായാലും പിൻകിട രാജ്യങ്ങളിലെ ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ ജീവിതത്തിനു വല്ല ഭാസ്യരച്ഛായയും കൈവരുവാൻ സാധ്യതയുള്ളത് ഗാന്ധിജി വിഭാവനം ചെയ്ത അഭിവൃദ്ധിമാർഗത്തിലൂടെ മാത്രമാണെന്നു അംഗീകരിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പരിഷ്കൃത രാജ്യങ്ങൾക്കും അടുത്ത ഭാവിയിൽ അതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടിവരും. സാങ്കേതിക വിദ്യയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ അഭിവൃദ്ധിയെപ്പറ്റി അവർ നടത്തിയ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ ഒന്നും അനുഭവത്തിൽ ശരിപ്പെടുത്തിയെടുക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. അനുശക്തി നിലയങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ വിദ്യുച്ഛക്തി അളക്കുവാനും അതിനു കണക്കുവെക്കുവാനും ആരും മിനക്കെടുകയില്ല എന്ന് 1950-ലും മറ്റും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ 1972-ൽ വിദ്യുച്ഛക്തിക്ക് പണ്ടത്തേക്കാൾ എത്രയോ അധികം വില കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് എല്ലാ രാജ്യത്തേയും അനുഭവം. അഭിവൃദ്ധിയുടെ അസ്വസ്ഥതകൾ അധഃപതനത്തിന്റെ ദുരിതത്തെപ്പോലെ തന്നെ ദുസ്സഹങ്ങളാണെന്നും തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അടുത്ത ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഈ ലോകം കീഴ്മേൽ മറിയുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. അത്രയ്ക്കുശീഘ്രഗതിയിലാണ് ദോഷഭാവങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ജനപ്പെരുപ്പം ജീവിതത്തിന്റെ സ്വച്ഛതകളെയെല്ലാം ക്ഷണേന നശിപ്പിക്കും. അവനവന്റെ വിഷാദചിന്തകളെല്ലാതെ ആർക്കും സ്വന്തമായും സ്വകാര്യമായും ഒന്നും അവകാശപ്പെടുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നാകും.

മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തെ ഏതോ ഒരു രാജ്യത്ത് ഭൂമി മാത്രമല്ല വീടുകളും ദേശസാൽക്കരിച്ചു എന്നു പത്രവാർത്തയുണ്ടായിരുന്നു. അല്പകാലം മുമ്പ് സങ്കല്പിക്കുവാൻ പോലും സാദ്ധ്യമല്ലാതിരുന്ന കാര്യങ്ങളാണിത് ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ സർവ്വസാധാരണമായിത്തീർന്നത്. സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയിൽ മാത്രമല്ല ഭൂതപ്രകൃതിയിലും ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ബുദ്ധിശക്തിയുടെ കത്തകക്കാരെ നഭിമാനിച്ച് 1967-ൽ ക്രിസ്തുവർഷം രണ്ടായിരാമാണ്ടിലെ ലോകസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി വിപുലമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതിയ അമേരിക്കയിലെ ഹഡ്സൺ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് പരിസരഭൂഷണത്തിന്റെ കാര്യമേ മിണ്ടിയില്ല. എന്തെങ്കിലും എഴുത്തുകൾ പ്രാധാന്യം ആ വിഷയത്തിനുണ്ടെന്നു അന്നവർ കരുതിയില്ല. അതിനുശേഷം അഞ്ചുവർഷത്തിനിടയ്ക്കാണ് അതൊരു അഖിലലോക പ്രശ്നമായിത്തീർന്നത്. അതിനെ പെരുപ്പിച്ച് കാണിക്കുന്നതിനു എതിരായി പിൻകിട രാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്നു കേൾക്കുന്ന ഭീഷണികളും ഭർത്സനങ്ങളും കണക്കാക്കേണ്ട. ആ കാരുകൾ തിരിഞ്ഞടിക്കുവാൻ അല്പസമയമേ വേണ്ടു. വ്യവസായവൽക്കരണത്തിലൂടെ മാത്രമേ തങ്ങൾക്കു മോക്ഷമുള്ളൂ എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ, എത്രയോ പ്രയാസങ്ങൾ സഹിച്ച് സ്ഥാപിച്ച ഫാക്ടറികളെ അവയുടെ ഗുണഭോക്താക്കളായ തൊഴിലാളികൾ തന്നെ തല്ലിപ്പൊളിച്ചും തീപെച്ചും നശിപ്പിക്കുന്നത് നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഫി.സയ്ക്കും സംഹാരത്തിനുമുള്ള ഈ പ്രവണതയും ആധുനിക ലോകത്തിന്റെ മഹാശാപമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

അഭിവൃദ്ധിയെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി, സാങ്കേതികവിദ്യയെ മാത്രം ആശ്രയിച്ച്, ബുദ്ധിയെ മാത്രം പരിപോഷിപ്പിച്ച്, സംസാരചക്രം തിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ വ്യവ

സ്ഥിതി മാറുവാൻ ഇടയില്ലേ എന്നും സംശയം തോന്നുന്നു. ഇതിൽനിന്നു പാടേ ഭിന്നമായ മൂല്യബോധങ്ങളും ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളും ആദർശങ്ങളും അനുഭൂതികളും വളർത്തുന്ന മനുഷ്യസമൂഹം ഉണ്ടായിക്കൂടാൻ കഴിയില്ല. ഈ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാനും ലോകമാകെ പ്രചരിക്കുവാനും മുൻ കാലങ്ങളിലെപ്പോലെ നൂറാണ്ടുകളോ അനേകം തലമുറകളോ ആവശ്യമില്ല. ഹിപ്പികൾ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുവാൻ ഏതാനും വർഷങ്ങൾ മാത്രമേ വേണ്ടിവരുന്നുള്ളൂ. അവർക്കു മൂലധനവും മുതൽ മുടക്കും ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. 1967-ൽ സാൻഫ്രാൻസിസ്കോ നഗരത്തിലെ ജനസംഖ്യ ഏഴര ലക്ഷമായിരുന്നു. അതിൽ മൂന്നു ലക്ഷവും ഹിപ്പികളായിരുന്നു എന്ന് ഒരു ഫ്രെഞ്ചു ഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നത് കണ്ടു! ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ യുവജനങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കു മന്ത്രവാദവും ആഭിവാസി ആചാരങ്ങളും പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കേൾക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ജീവിതരീതിയിലും ആചാരവിശ്വാസങ്ങളിലും നിന്ന് എത്രത്തോളം അകലുവാൻ സാധിക്കുമോ അത്രത്തോളം അകന്നു പോകണം എന്ന വ്യഗ്രതയാണ് വളർന്നു വരുന്ന തലമുറയെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഫലമായി എന്തൊക്കെയാണ് വരാൻ പോകുന്നതെന്നു കണ്ടുതന്നെ അറിയണം.

ഹിറ്റ്‌ലറുടെ ഭരണകൂടത്തിൽ

“ടെക്നോളജിയുടെ സാധ്യതകളിൽ കണ്ണഞ്ചി, അതിനെ സേവിക്കുവാൻ എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാനമായ വർഷങ്ങൾ ഞാൻ ചെലവഴിച്ചു. ഒടുവിൽ എനിക്ക് അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരങ്ങൾ അത്യധികം അവിശ്വാസമയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.”

ഈ വാക്കുകളോടുകൂടിയാണ് ഹിറ്റ്‌ലറുടെ നിർമ്മാണമന്ത്രിയായിരുന്ന ആൽബർട്ട് സ്പിയർ ഈയിടെ എഴുതിയ തന്റെ സ്മരണകൾ (Erinnerungen [in German]; Inside the Third Reich [in English] by Albert Speer, 1970) ഉപസംഹരിക്കുന്നത്. ഈ ഗ്രന്ഥം പലതുകൊണ്ടും ശ്രദ്ധേയമാണെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും അതിന്റെ എത്രയോ ലക്ഷം പ്രതികൾ ക്ഷണേന വിറ്റഴിഞ്ഞു.

ഗ്രന്ഥകാരൻ, 1945-ൽ ജെർമ്മനി കീഴടങ്ങിയപ്പോൾ സഖ്യകക്ഷികളാൽ അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടു. ന്യൂറംബർഗിലെ യുദ്ധാപരാധക്കോടതി മറുപലരുടെയും കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തേയും വിസ്തരിച്ചു. യുദ്ധത്തിൽ പിടിച്ച തടവുകാരെ നിർമ്മാണയന്ത്രങ്ങളിൽ അടിമത്തൊഴിലാളികളായി പണിയെടുപ്പിച്ചു എന്ന കുറ്റം ചുമത്തി അദ്ദേഹത്തെ

ഇരുപതു വർഷം തടവിനു വിധിച്ചു. സ്പാൻഡൗ ജെയിലിൽ ഈ ശിക്ഷ മുഴുവനും അനുഭവിച്ച ശേഷം 1966-ൽ തന്റെ 61-ാമത്തെ വയസ്സിൽ, അദ്ദേഹം മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ജെയിലിൽവെച്ച് കൈയിൽ കിട്ടിയ കീറക്കടലാസുകളിൽ രഹസ്യമായിട്ടാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതിയത്. യുദ്ധകാലത്ത് അടിമത്തൊഴിലാളിയായി പണിയെടുത്ത വനെങ്കിലും പിന്നീട് ജെയിലിലെ ജോലിക്കാരനായി നിയമിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഡച്ചുകാരൻ സ്പിയറുടെ സ്നേഹിതനായിത്തീരുകയും ഈ കടലാസുകൾ പുറത്തു കൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു.

സ്പിയർ യുവാവായ ഒരു വാസ്തുവിദ്യാവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു—ആർക്കിടെക്ട്. ഹിറാൾറുടെ ഒരു പ്രസംഗം കേട്ടാണ് അദ്ദേഹം ആ രാഷ്ട്രീയക്കാരന്റെ നേർക്ക് ആകൃഷ്ടനായത്. പക്ഷേ അവരുടെ ആദ്യബന്ധം രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളുടെ പേരിൽ ആയിരുന്നില്ല. ഹിറാൾർക്ക് വാസ്തുവിദ്യയിലുള്ള ആവേശകരമായ താൽപര്യമാണ് അവരെ അടുപ്പിച്ചത്. അധികാരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ആ മനുഷ്യൻ ജെർമ്മനിയെ ലോകത്തിലെ ഒന്നാംകിട രാഷ്ട്രമാക്കണമെന്നും ആ പദവിക്കു യോജിച്ച വലിയ വലിയ സൗധങ്ങൾ രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തും പൊതുജനങ്ങൾ വിനിയോഗിച്ച് നിർമ്മിക്കണമെന്നും സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു. 1933 ലാണ് ഫ്ലോ ഹിറാൾർ രാഷ്ട്രീയാധികാരം പിടിച്ചെടുത്തത്. പക്ഷേ 1920-ൽ തന്നെ, ആരും അറിയാത്ത ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്ന കാലത്ത്, അദ്ദേഹം ഗംഭീരങ്ങളായ സ്ഥാപനങ്ങൾ വിഭാവനം ചെയ്യുകയും അവയുടെ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ച് സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇവയിൽ ചിലത് സ്പിയർ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഹിറാൾർ

ക്ക് താൻ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന വാസ്തുശിൽപങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങൾ ഭംഗിയായി വരയ്ക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു. എന്നല്ല അവയെപ്പറ്റി നീളം, വീതി, ഉയരം എന്നീ മൂന്നക്ഷങ്ങളിലും സുവ്യക്തമായി ചിന്തിക്കുവാനും, അവയുടെ ഏറ്റവും ചെറിയ വസ്തുതകൾ പോലും എത്രയോ കാലം ഓർമ്മവെക്കുവാനും ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ദേവാലയങ്ങൾ, കോട്ടകൊത്തളങ്ങൾ, സ്തൂപാരകസൗധങ്ങൾ, വിനോദാങ്കണങ്ങൾ, തുടങ്ങിയ ഗംഭീരങ്ങളായ എടുപ്പുകളാണ് ഏതു സംസ്കാരത്തിന്റെയും മഹിമയെ വിളംബരം ചെയ്യുന്നതെന്നും, ജനങ്ങൾ നശിച്ചാലും അവ ശേഷിക്കുമെന്നും, ഈജിപ്തിന്റെയും റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെയും മറ്റും ഉദാഹരണം ഉദ്ധരിച്ച് അദ്ദേഹം കൂടക്കൂടെ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ചെലവിന്റേയോ അളവിന്റേയോ കാര്യത്തിൽ ഒരിക്കലും സങ്കുചിതബുദ്ധി കാണിക്കരുതെന്നും നിബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നു. എത്രയോ തലമുറക്കാലം മുൻകൂട്ടിക്കണ്ടുവേണം പൊതു മന്ദിരങ്ങൾ വിഭാവനം ചെയ്യുവാൻ. ആധുനികകാലത്തു് ചുരുക്കച്ചെലവിൽ അത്യാവശ്യത്തിനു് വേണ്ടി, ഉപയോഗത്തെ മാത്രം മുൻനിർത്തി പണിയുന്ന ദേശീയ സൗധങ്ങളുടെ അനാകർഷകത്വം ഹിററു്ലർ വെറുത്തു. മദ്യകാല യൂറോപ്പിലെ ഭരണാധികാരികൾക്കു് എത്രയോ കൂടുതൽ ഭാവനാശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ഉൽമുഖ് എന്ന സ്ഥലത്തു് ആ പഴയ കാലത്തു് നിർമ്മിച്ച വലിയ പള്ളിയിൽ ആ പ്രദേശത്തെ ജനസംഖ്യയുടെ വളരെ ഇരട്ടി ആളുകൾക്കു് ഇരിക്കുവാൻ സ്ഥലമുണ്ടായിരുന്നു. ആധുനികകാലത്തുപോലും ഇത്തരം ദീർഘദൃഷ്ടിയുടേയും ഉന്നത ഭാവനയുടേയും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. 1918 വരെ ബവേറിയ ഭരിച്ചിരുന്ന വിററൽസ്ബാഖ് രാജ

വംശത്തിലെ ലുഡ്വിഗ് രണ്ടാമന്റെ കഥതന്നെ നോക്കുക. കാട്ടിൻനടുവിലും മലമുകളിലും ഗംഭീരങ്ങളായ കൊട്ടാരങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച അദ്ദേഹം പൊതുവെ ദുർവ്വ്യയം ചെയ്ത ഭ്രാന്തനായിരുന്നു എന്നാണ് പലരും പറയുന്നത്. പക്ഷേ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി എന്താണ്! പ്രസ്തുത സൗധങ്ങൾ കാണാൻ വരുന്ന സഞ്ചാരികളിൽ നിന്നു പിരിക്കുന്ന പ്രവേശനവരിയിൽ നിന്നുതന്നെ അവയുടെ നിർമ്മാണത്തിനു വേണ്ടി ചെലവുചെയ്ത ധനത്തിന്റെ നൂറോ ആയിരമോ മടങ്ങ് തിരിച്ചു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. “അതുകൊണ്ട് ലുഡ്വിഗ് കാണിക്കരുത്, സ്പീയർ! നിങ്ങളുടെ ഭാവനയുടെയും സഗ്ഗശക്തിയുടെയും പരമാവധി പ്രയോഗിച്ചുകൊള്ളുക. ആയിരം വർഷം നിലനിൽക്കുവാൻ പോകുന്ന ഈ പുതിയ ജെർമ്മൻ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രതീകമായി ശോഭിച്ചു ലോകത്തിന്റെ കണ്ണുബിക്ഷണ വാസ്തുശിൽപങ്ങളാണ് എനിക്കു വേണ്ടത്.”

മുപ്പതുവയസ്സുപോലും തികയാത്ത പ്രതിഭാശാലിയായ ഒരു കലാകാരനെ ആവേശം കൊള്ളിക്കുവാൻ ഇതിൽ കൂടുതൽ എന്താണ് വേണ്ടത്? സ്പീയർ ഹിറ്റ്ലറുടെ ആരാധകൻ മാത്രമല്ല ആത്മമിത്രവുമായി. രാജ്യത്തിന്റെ സർവ്വാധിപതിയായി ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ പ്ലാനും ചിത്രങ്ങളും കണക്കുകളും കൊണ്ട് ഹിറ്റ്ലറുടെ അടുത്തു ചെല്ലുവാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. “എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും വന്നുകൊള്ളുക. എന്റെ ഹൃദയത്തിനിണങ്ങിയ ഇക്കാര്യത്തിന് എനിക്ക് സമയമില്ലാതെ വരികയില്ല” എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുവത്രെ. നാത്സി പാർട്ടിയുടെ വൻപിച്ച സമ്മേളനരംഗങ്ങൾ മോടിപിടിപ്പിക്കുവാനാണ് സ്പീയർക്ക് ആദ്യം കിട്ടിയ നിയോഗം. ഈ

ജോലിയിൽ അദ്ദേഹം അങ്ങേയറ്റം വിജയിക്കുകയും ഹിററുലറുടെ കരളിലിഞ്ഞ പ്രീതിക്ക് പാത്രമാവുകയും ചെയ്തു. ഇതേത്തുടർന്നു സ്പീയർ ഗവർണ്ണേണ്ടിന്റെ കീഴിൽ, ഉന്നത പദവിയിൽ, വിപുലമായ അധികാരങ്ങളോടുകൂടി, ഇൻസ്പെക്ടർ ജനറൽ ഓഫ് ബിൽഡിങ്ങ്സ് എന്ന പുതിയ ഉദ്യോഗത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

ജെർമ്മനിയുടെ തലസ്ഥാനമായ ബെർളിൻ നഗരത്തിൽ ചാൻസലറുടെ ഭരണകാര്യാലയം നിർമ്മിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹം ആദ്യം ചെയ്ത ജോലി. ബിസ് മാർക്കിന്റെ കാലം മുതൽക്ക് നിലവിലിരുന്ന പഴയ ചാൻസിലറിക്കെട്ടിടങ്ങൾ തീരെ അപര്യാപ്തമെന്നായിരുന്നു ഹിററുലറുടെ പക്ഷം. വിദേശരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ തന്നെ സന്ദർശിക്കുവാൻ വരുമ്പോൾ ജെർമ്മനിയുടെ ഭരണത്തലവന്റെ സ്വീകരണ മണ്ഡപം കണ്ടു വിസ്മയസ്തംഭിതരാകണം. അവർ അവിടെ വന്നിറങ്ങിയാൽ ക്ഷണേന തന്റെ മുൻപിൽ വന്നെത്തരുത്. ഒരു ഫർലോങ്ങ് റൂമെങ്കിലും കലാവസ്തുക്കൾ നിറഞ്ഞ വിശാലമായ ഇടനാഴികളിൽ കൂടി മനം മയങ്ങി നടക്കണം. ലോകപ്രസിദ്ധമായ വെഴ്സായ് കൊട്ടാരത്തിലെ ഹാൾ ഓഫ് മിറേഴ്സ് നെക്കാൾ വലുതും ആകർഷകവുമായിരിക്കണം ഈ ഉപശാല. അവർ അവിടെ എത്തുമ്പോൾ മോടികൂടിയ യൂണിഫോം അണിഞ്ഞ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ നടുവിൽ വെച്ച് സാധാരണവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച് ജെർമ്മൻ ജനതയുടെ അധിനായകനായ താൻ അവരെ സ്വീകരിക്കും. ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു വരുത്തിയ മാർബിളും മനോഹരശിലകളും മറ്റുതരം വിചിത്രവസ്തുക്കളും ഉപയോഗിച്ച് ഹിററുലർ നിശ്ചയിച്ച ഹ്രസ്വമായ സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ തന്നെ സ്പീയർ ഈ

സൗധം നിർമ്മിച്ചു. അതു് അലങ്കരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് കാര്യാലയത്തിൽ പണ്ടേയുണ്ടായിരുന്ന ബിസ്മാക്സിന്റെ ഒരു മാർബിൾ പ്രതിമ മാറ്റി സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ മറിഞ്ഞു വീണ് ഉടയാൻ ഇടയായി. സ്പിയർ ഉടനെതന്നെ തന്റെ സ്നേഹിതനായ ഒരു പ്രതിമാശിൽ പിടയെക്കൊണ്ടു് അതിന്റെ ശരിപ്പകർപ്പു് നിർമ്മിച്ചു് യഥാസ്ഥാനത്തു് സ്ഥാപിച്ചു.

തന്റെ ആസ്ഥാനമണ്ഡപം തൃപ്തികരമായി നിർമ്മിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ ഹിറാൾക്സ് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഉത്സാഹമായി. ഉടനെതന്നെ ബർളിൻ നഗരത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗം പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യാനും ലോകത്തിലേക്കു് വച്ചു് ഏറ്റവും മനോഹരമായ തലസ്ഥാനമായി അതിനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാനും അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. ലണ്ടൻ അനാകർഷകമാണു്. വാഷിങ്ടൺ നന്നായിട്ടില്ല. വിയന്ന കൊള്ളാം. പക്ഷേ പാരിസ്സിന്റെ ഭംഗി നിസ്തലമാണു്. അതു് സംവിധാനം ചെയ്ത കലാകാരന്റെ (ജോർജെസ് ഹൗസ്മൻ) ചരിത്രവും, അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ച രാജവീഥികളുടേയും മഹാസൗധങ്ങളുടേയും സവിശേഷതകളും അളവുകൾ പോലും ഹിറാൾ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുവത്രെ. യുദ്ധത്തിൽ ഫ്രാൻസു് കീഴടങ്ങിയതിനു ശേഷമാണു് അദ്ദേഹം ആ നഗരം നേരിൽ കണ്ടതെന്ന വസ്തുത ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്. പ്രൗഢിയിലും വൈപുല്യത്തിലും അഡോൾഫ് ഹിറാൾറുടെ ബെർളിൻ പാരിസ്സിനെ നിഷ്പ്രഭമാക്കണം എന്നതായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. ഹിറാൾ എന്ന വാസ്തുവിദ്യാകുതുകിയും സ്പിയർ എന്ന സംവിധാനവിദഗ്ദ്ധനും ദീർഘമായ കൂടിയാലോചനകൾ നടത്തി പ്രസ്തുത പദ്ധതിയുടെ അടിസ്ഥാന രൂപം നിശ്ചയിച്ചു.

തെക്കുവടക്കു മൂന്നു മൈൽ നീളമുള്ള ഒരു രാജവീഥി. അതിനു 390 അടി വീതി വേണം. (പാരിസ്സിലെ വിഖ്യാതമായ ഷാങ്സ് എലിസീസ് എന്ന രാജവീഥിക്ക് കഷ്ടിച്ച് ഒന്നുകാൽ മൈലേ നീളമുള്ളു. അതിന്റെ വീതി 330 അടിയും.) അതിന്റെ പാർശ്വങ്ങളിൽ ഗംഭീരമായ സൗധങ്ങൾ പണിയണം. ഭരണവകുപ്പുകളുടെ കാര്യാലയങ്ങളും പ്രതിപുരുഷമന്ദിരങ്ങളും പ്രദർശനശാലകളും വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഹബ്ബുകളും, പ്രൗഢിയിലും ആകർഷകത്വത്തിലും അന്യോന്യം മത്സരിച്ചുകൊണ്ടു് ഉയർന്നു വരണം. ഈ പദ്ധതിയെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ പല സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടനകളും മൽസരം തുടങ്ങി. ബ്രിട്ടന്റെയും ഇറ്റലിയുടെയും പ്രതിപുരുഷാലയങ്ങൾക്ക് അവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം ആദ്യമേ തന്നെ സ്ഥാനം നിശ്ചയിച്ചു. ഹിറ്റ്ലറുടെ തൊഴിൽകാര്യമന്ത്രിയായ ഡോക്ടർ ലേയ് രാജവീഥിയുടെ പകുതി ദൂരം ഇരുവശത്തുമുള്ള സ്ഥലം വിലയ്ക്കെടുക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായി. 1939-നു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ തൊഴിലാളികളിൽ നിന്നു പിരിച്ചെടുത്ത അളവിലാത്ത ധനം കുമിഞ്ഞു കൂടിയിരുന്നു.

രാജവീഥിയുടെ വടക്കേ അറ്റത്തു് അന്നുവരെ മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ വെച്ചു് ഏറ്റവും വലിയ കംഗ്രോഗുറത്തോടുകൂടിയ ഒരു സമ്മേളനഹർമ്മ്യം സ്ഥാപിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ചെമ്പു പൊതിഞ്ഞ അതിന്റെ കംഭത്തിനു് 825 അടി വ്യാസം കാണം. സ്തൂപികയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഗംഭീരമായ ഒരു ഈഗിൾ പക്ഷിയുടെ വിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശം. ഈ കംഗ്രോഗുറത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള സമ്മേളനശാലയിൽ ഒന്നര ലക്ഷം മനുഷ്യർക്ക് നിൽക്കുവാൻ സ്ഥലമുണ്ടായിരിക്കും.

അന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് ഇത്ര വലിയ ഒരു എടുപ്പിന്റെ നിർമ്മാണം അസാധ്യമായ കാര്യമെന്നും ആയിരുന്നില്ലെന്നു സ്പീയർ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. ജെർമ്മൻ എഞ്ചിനീയർമാർക്ക് ആ കംഗ്രോപ്പറും പണിയാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.

ഇന്ന് ടെംപൽ ഫോഫ് വിമാനത്താവളം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ഥലംവരെ മുൻ പറഞ്ഞ രാജവീഥി നീണ്ടു പോകും. ഇടയ്ക്കുള്ള റെയിൽവേ സ്റ്റേഷൻ പൊളിച്ചു ഈ സ്ഥാനത്തേക്കു മാറ്റി റെയിൽപാതയുടെ സ്ഥലം കൂടി വീഥിക്കു വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുവാനായിരുന്നു പ്ലാൻ. രാജവീഥിയുടെ ഏകദേശം മദ്ധ്യത്തിലായി പാരിസ്സിലെ ആർക്ക് ടി ത്രിയോഫ് എന്ന പ്രസിദ്ധമായ എടുപ്പിനെ അനുകരിച്ചു അതിനെക്കാൾ വളരെ വലുതായി ഒരു യുദ്ധ സ്മാരകവും പണിയണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. ഒന്നാം ലോക മഹായുദ്ധത്തിൽ മരിച്ച 18 ലക്ഷം ജെർമ്മൻ സൈനികരുടെ പേരുകൾ മുഴുവനും അതിന്മേൽ കൊത്തിവയ്ക്കണമെന്ന് ഹിറ്റ്ലർ പറഞ്ഞു. സ്പീയർ നേരത്തെ നിർമ്മിച്ച ഭരണ കാര്യാലയം താൽക്കാലികമാണെന്ന് ഹിറ്റ്ലർ അന്നു തന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നു. കംഗ്രോപ്പറു ഹർമ്മ്യത്തിന്റെ വടക്കു ഭാഗത്താണ് സ്ഥിരമായ ആസ്ഥാനം നിർമ്മിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. അഡോൾഫ് ഹിറ്റ്ലർ പ്ലാറ്റ്സ് എന്ന വിശാലമായ അങ്കണത്തിന്റെ ഒരു വശത്തു് ചാൻസലറിയും, മറുവശത്ത് രാജ്യരക്ഷാകാര്യാലയവും, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉപനേതാവായ ഗോയ്റിങ്ങിന്റെ കൊട്ടാരവും പണിയുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

ഈ വിവരണങ്ങൾ വായിച്ചാൽ ഭാവനയെ ഒരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെ വ്യാപരിപ്പിച്ചു രൂപകല്പനചെയ്ത ഒരു പദ്ധതിയാണെന്നു തോന്നുകയുള്ളു. ഹിറ്റ്ലറും

സ്പീയറും കൂടി ഒരു അസുരരാജധാനി പണിയുവാനാണ് ആലോചിച്ചതെന്നു പറയാം. ആഗോളയുദ്ധം നടത്തി ലോകമേധാവിത്വം കരസ്ഥമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഏകാധിപതിയായ ഒരു ഭരണാധികാരിക്ക് ഇങ്ങനെ കെട്ടിടങ്ങളുടെയും തെരുവീഥികളുടെയും അളവുകളും അടങ്കലുകളും പരിശോധിക്കുവാൻ എങ്ങനെ സമയം കിട്ടി എന്നു നാം വിസ്മയിച്ചു പോകും. ഭരണം ഏറ്റെടുത്ത സന്ദർഭത്തിൽ ഫയലുകൾക്കിടയിൽ തന്നെ ജീവനോടെ കഴിച്ചു മുടിക്കുകയായാണെന്ന് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വ്യാഖ്യാനിച്ചു എന്നും, തന്റെ കഴിവുകൾ അതിനേക്കാൾ എത്രയോ മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണ് വിനിയോഗിക്കുവാൻ പോകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞ് അവരെയെല്ലാം താൻ വിരട്ടിയോടിച്ചു എന്നും ഹിറ്റ്ലർ പറയുകയുണ്ടായി.

രാജ്യത്തിന് ഗുണം വരുന്ന വല്ല കാര്യവും ചെയ്യണമെങ്കിൽ തലസ്ഥാന നഗരത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന കടലാസ്സ് പർവ്വതങ്ങൾക്ക് തീവെക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ജെർമ്മൻകാരാണെങ്കിൽ മിന്നൽയുദ്ധം നടത്തുന്നതിന്റെ ഇടയ്ക്കുപോലും എല്ലാ കാര്യങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തണമെന്ന് നിർബ്ബന്ധമുള്ളവരും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരുമാണ്. വിഖ്യാതസേനാനിയായ റോമലിന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതിയ ഡെസ് മോണ്ട് യങ്ങ് എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള യത്നത്തിനിടയ്ക്ക് റോമലിന്റെ വിധവയെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ അവർ അലമാരിയിൽ നിന്ന് മനോഹരമായി ബയിൻറു ചെയ്ത സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന അനേകം തടിയൻ പുസ്തകങ്ങൾ എടുത്തു കാണിച്ചുവത്രെ. സമരമുഖത്തുവെച്ച് റോമൽ നൽകിയ കല്പനകൾ തീയതിയും സമയവും അനു

സരിച്ച് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് കണ്ട് യങ്ങ് അതു തപ്പെടുപോയതായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും ഹിററ് ലർക്ക് കടലാസ്സു ഭരണത്തിൽ അല്ലായിരുന്നു താൽപര്യം. കണ്ണുകളുടെ ശക്തിക്കുവു. ഈ മനോഭാവത്തിന് കാരണമായിരിക്കാം. അസാധാരണമായ വലിപ്പമുള്ള അക്ഷരങ്ങളോടു കൂടിയ ടൈപ്പ് റൈറ്ററാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഫീസ്സിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. മറ്റുള്ളവർ കാൺകെ കണ്ണട ഉപയോഗിക്കുന്നതും ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. മഹായുദ്ധം തുടങ്ങി, കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള സമരമുഖങ്ങളിലെ പ്രതിഭിന്ന പരിപാടികൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന സന്ദർഭത്തിലും ഹിററ് ലർ തന്റെ പുതിയ രാജധാനിയുടെ നിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരുന്നതായി സ്പിയർ എഴുതുന്നു.

1939 മുതൽ 1950 വരെ പതിനൊന്നു വഷ്കൊണ്ട് ബർളിൻ പദ്ധതി പൂർത്തിയാക്കുവാനായിരുന്നു ഉദ്ദേശം. അതിന്റെ ആകെ ചെലവ് 600 കോടിമാക്ക് എന്നാണ് അന്ന് കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. (ഇന്നത്തെ നിരക്കിൽ ഇത് 2400 കോടി മാക്ക് ഏകദേശം 5000 കോടി രൂപ വരുമെന്ന് സ്പിയർ പറയുന്നു.) സമ്മേളന ഹമ്മ്യത്തിന്റെ അടങ്കൽ 100 കോടി മാക്ക് ആയിരുന്നുവത്രെ, പരസ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അൻപതു ശതമാനം കൂട്ടിപ്പറയണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ അമേരിക്കക്കാർക്ക് മതിപ്പുതോന്നുകയും അതു കാണുവാൻവേണ്ടി അവർ ഇറച്ചു കയറുകയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ എന്ന് ഹിററ് ലർ നിർബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നു. പദ്ധതിയുടെ വൈപുല്യവും ഭീമമായ ചെലവും കണ്ട് പലരും അന്ധാളിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതുപോലെ തന്നെയുള്ള ഭീമ പദ്ധതികൾ മറ്റു നഗരങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു. പ്രാദേശിക നേതൃത്വം വഹിച്ച നാത്സിക്ളാ

യിരുന്നു അവയുടെ ചുമതലക്കാർ. ജെർമ്മനിയിൽ നിന്ന് നിഷ്കാസനം ചെയ്യപ്പെട്ട തോമ്മസ് മൻ എന്ന സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരൻ, “വിനാശ കാലത്താണ് വലിയ എടുപ്പുകൾ പണിയിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നത്” എന്ന് പഴമൊഴി ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ജെർമ്മനിക്കു വരാൻ പോകുന്ന ആപത്തിനെപ്പറ്റി എന്തെന്നില്ലാത്ത ഭീതിയോടെ അമേരിക്കയിൽ നിന്ന് ആയിടയ്ക്കുഴുതിയ ഒരു പ്രസ്താവന വായിച്ചതോർക്കുന്നു. പ്രതിവർഷം 50 കോടി മാർക്ക് ചെലവു വരുന്ന ഒരു പദ്ധതിയെപ്പറ്റി അത്ര വളരെ അന്ധാളിപ്പു തോന്നേണ്ട കാര്യമാണ്. ഇല്ലെന്ന് ജെർമ്മനിയിൽ അക്കാലത്തു ആണ്ടുതോറും നടത്തിയിരുന്ന നിർമ്മാണപരമായ ധനവ്യയത്തിന്റെ ഇരുപത്തിയഞ്ചിൽ ഒരു ശതമാനമാണ് ഈ തുകയെന്നും സ്പീയർ എഴുതുന്നു. രാജ്യത്തെ അന്നത്തെ നികുതി വരുമാനത്തിന്റെ വെറും മൂന്നു ശതമാനമാണിതു്. ഹിറ്റ്ലർക്കു അന്ന് ആരോടും സമാധാനം പറയേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. ജെർമ്മനിയുടെ മഹിമയ്ക്കു് അതു് ആവശ്യമാണെന്നു് ആ സർവാധിപതി വിധിച്ചു. “കല്പന കല്പേപ്പിളർക്കും”. അത്ര തന്നെ.

പുതിയ രാജധാനി പണിയുന്നതിനുവേണ്ട സാധന സാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കാൻ ഉടൻതന്നെ ശ്രമം തുടങ്ങി. യൂറോപ്പിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും വലിയ അളവിൽ സാധനങ്ങൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുവാൻ ഏർപ്പാട് ചെയ്തു. ഹിറ്റ്ലറുടെ വാസസ്ഥലത്തിനു് സമീപത്തു തന്നെ സ്പീയർ തന്റെ സ്റ്റുഡിയോ സ്ഥാപിച്ചു. ഹിറ്റ്ലർക്ക് പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതെ അങ്ങോട്ടു് നടന്നുപോകുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു, യുദ്ധ പ്രഖ്യാപനവും, എല്ലാദിങ്ക് മുഖങ്ങളിലേക്കുമുള്ള ജെർമ്മൻ സേന

യുടെ മിന്നൽ വേഗത്തിലുള്ള കതിച്ചുകയറവുമെല്ലാം പ്രാസംഗികമായി മാത്രമേ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളൂ. താൻ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും മഹാനായ ജെർമ്മൻകാരനാണെന്നുള്ള അടിയുറച്ച വിശ്വാസം ഹിറ്റ്‌ലറുടെ സംഭാഷണങ്ങളിലും ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകളിലും വ്യഞ്ജിക്കുന്നുണ്ട്. ഫ്റാൻസ് കീഴടങ്ങിയ ശേഷം രഹസ്യമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം പാരിസ്സിൽ സന്ദർശിച്ചത്. അതുപക്ഷേ വിജയശ്രീലാളിതമായ ജെർമ്മൻ സേനാനിരകൾ പരിശോധിക്കുവാനല്ല, ആ നഗരവും അവിടെയുള്ള പ്രസിദ്ധമായ സൗധങ്ങളും കാണുവാനാണ്. സ്‌പിയറും കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതോ ഒരു പ്രസിദ്ധ സൗധം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ഒരു ഭാഗം പിൻക്കാലത്തു മാറിപ്പണിഞ്ഞതല്ലേ എന്ന് അവിടുത്തെ സൂക്ഷിപ്പുകാരനോടു ചോദിക്കുവാൻ ഹിറ്റ്‌ലർ ആജ്ഞാപിച്ചു. കാര്യം ശരിയാണെന്ന് അന്വേഷണത്തിൽ തെളിഞ്ഞപ്പോൾ സ്‌പിയർ അതുതപ്പെടുപോയത്രെ. എത്ര സൂക്ഷ്മമായിട്ടാണ് ഹിറ്റ്‌ലർ അന്യ രാജ്യത്തുള്ള എടുപ്പുകളുടെ നിർമ്മാണചരിത്രം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു് ബോദ്ധ്യമായി. ആ സൂക്ഷിപ്പുകാരനു് ഹിറ്റ്‌ലറുടെ കൽപനപ്രകാരം 50 മാക്സ് പാരിതോഷികം കൊടുത്തപ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ അതു് തിരസ്കരിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നും സ്‌പിയർ എഴുതുന്നു.

യുദ്ധം കൊടുമ്പിരികൊണ്ടു. വിജയത്തിൽ നിന്ന് വിജയത്തിലേക്കുള്ള കതിച്ചുകയറും നിലച്ചു. പരാജയത്തിന്റെ ദുർന്നിമിത്തങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. എന്നിട്ടും ഹിറ്റ്‌ലർക്ക് രാജധാനി നിർമ്മാണത്തിലുള്ള താൽപര്യം കുറഞ്ഞില്ല. അതിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെയും ഇരുന്നില്ല. യുദ്ധപരിപാടികളുടെ സർവ്വാധിനായകത്വം സ്വയം ഏറ്റെടുത്ത

പ്പോഴും സ്‌പിയറുമാരി അദ്ദേഹം നീണ്ട ചർച്ചകൾ നടത്താറുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ യുദ്ധോപകരണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന്റെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന മന്ത്രി ഒരു വിമാനാപകടത്തിൽ മരിച്ചു. ഉപകരണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു പുതിയ ഫാക്ടറികൾ നിർമ്മിക്കേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടും സ്‌പിയറുടെ കഴിവിനെക്കുറിച്ച് അങ്ങേയറ്റത്തെ മതിപ്പുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഹിററുൾ അദ്ദേഹത്തെയാണ് 37-ാമത്തെ വയസ്സിൽ പകരം നിയമിച്ചത്. ഈ നിലയിൽ, രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാതെ വാസ്തുവിദ്യാവിശാരദനായി അതുവരെ ജീവിച്ച ഈ മനുഷ്യൻ സാധിച്ച മഹാത്തുടരങ്ങൾ യുദ്ധകാലത്തുതന്നെ പ്രസിദ്ധിനേടുകയുണ്ടായി. കിഴക്കൻ സമരമുഖത്തുണ്ടായ ഭയാനകമായ പരാജയങ്ങളുടെയും, സഖ്യകക്ഷികൾ ജെർമ്മനിക്കുമേൽ ഇടതടവില്ലാതെ വർഷിച്ച ബോംബുകൾ വരുത്തിയ വിനാശത്തിന്റെയും നടുവിൽ, നാത്സി സമരയന്ത്രത്തിനു വേണ്ട ഉപകരണങ്ങൾ അദ്ദേഹം കണക്കില്ലാതെ നിർമ്മിച്ചു. വിമാനങ്ങൾ, ടാങ്കുകൾ, മുങ്ങിക്കുപ്പലുകൾ, പീരങ്കികൾ എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിലുണ്ടായ ഭീമമായ നഷ്ടം പരിഹരിച്ചതിന്നു പുറമെ അവയുടെ ആകെത്തുക പൂർവാധികം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളെയും ലക്ഷ്യങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം എന്തായാലും, അത്യദ്ധാനത്തിന് പ്രസിദ്ധി നേടിയ ജെർമ്മൻകാരുടെ ഇടയ്ക്കുപോലും അത്തുതകരമായ ഈ കാര്യശേഷി അപൂർവ്വമായേ കാണുകയുള്ളൂ.

റോക്കറ്റ് ആയുധങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച വോൺ ബ്രൗൺ (ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ അമേരിക്കയിലാണ്) എന്ന സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധനും പ്രസിദ്ധരായ ചില അറോമിഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്.

വോൺ ബ്രൌണിന്റെ സാമത്വം കണ്ട ഹിറ്റ്ലർക്ക് അത്യധികമായ മതിപ്പ് തോന്നിയെന്നും, വളരെ ചെറുപ്പമാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ പ്രൊഫസറായി നിയമിക്കണമെന്ന് സ്റ്റിയർ ചെയ്ത ശുപാർശ ആഹ്ലാദപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു എന്നും കാണുന്നു. ജെർമ്മനിയിൽ പ്രൊഫസ്സർ എന്നത് ഒരു അധ്യാപക തസ്തികമാത്രമല്ല. അസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യം നേടിയവർക്ക് രാഷ്ട്രം നൽകുന്ന പദവികൂടിയാണ്. അവർക്ക് ആയുഷ്കാല വേതനവും ലഭിക്കുന്നു. താൻ തന്നെ ആ കല്പനയിൽ ഒപ്പുവെക്കണമെന്ന് ഹിറ്റ്ലർ നിർബ്ബന്ധിച്ചുവത്രെ. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് രാഷ്ട്രം ഇടപെടുകയോ വേതനം നൽകുകയോ ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും സർക്കസ്സ് വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കും ഇന്ദ്രജാലക്കാർക്കും എങ്ങനെയോ ഈ പദവി ലഭിക്കാറുണ്ട്. ഈ രണ്ടു വിദ്യകൾക്കും ജെർമ്മനി പ്രസിദ്ധമാകയാൽ, അവിടുത്തെ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ അനുകരണമല്ലേ ഇതിൽ കാണുന്നതെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മറ്റൊരു ജെർമ്മൻ വിദ്യയായ ഹോമിയോപ്പതിയുടെ കാര്യത്തിൽ നേരെമറിച്ചാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. പി. എച്ച്. ഡി.ബിരുദം എടുത്തവരെ മാത്രമേ ഡോക്ടർ എന്ന് പേരിന്റെ മുമ്പിൽ ചേർത്തു വിളിക്കാറുള്ളൂ. അതൊരു ബിരുദമാണ്. പദവിയല്ല. അതു നിയമപ്രകാരം പഠിച്ച് നേടേണ്ടതാണ്. നമുക്ക് അങ്ങനെ നിയമമോ നിർബ്ബന്ധമോ ഒന്നുമില്ല.

ഹൈസൻബർഗ് തുടങ്ങിയ പ്രമാണികളായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി ആറംബോംബുണ്ടാക്കുന്നതിന്റെ സാധ്യതകൾ ആരാഞ്ഞപ്പോൾ മൂന്നു നാലു വർഷമെങ്കിലും ഇല്ലാതെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലെന്നായിരുന്നു അവരുടെ മറുപടി. യൂറോപ്പിൽ ആകെക്കൂടി പാരി

സ്റ്റിൽ മാത്രമാണ് ഒരു സൈക്ലോട്രോൺ ഉണ്ടായിരുന്നത്. അതുതന്നെ വളരെ ചെറുതും ആയിരുന്നു. അവിടെ പോയി രഹസ്യമായ ഈ ഗവേഷണം നടത്തുന്നത് ആശാസ്യമല്ലെന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. അതിനേക്കാൾ വലിയ ഒരു സൈക്ലോട്രോൺ ജെർമ്മനിയിൽ നിർമ്മിക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ പ്രായോഗിക വശങ്ങൾ പഠിച്ചും പരീക്ഷിച്ചും സ്വാധീനമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ് വർ പറഞ്ഞത്. അടുത്തകാലം വരെ ജെർമ്മനി ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുന്നണിയിലായിരുന്നു. പക്ഷേ, നാത്സിക്ൾ വന്നതിനുശേഷം സ്ഥിതിയെല്ലാം മാറിപ്പോയി. ഏതായാലും ഒരു പ്രാഥമികശ്രമം നടത്തുന്നതിന് എത്രപണം വേണമെന്ന് സ്റ്റീവർ ചോദിച്ചപ്പോൾ നാല്പതോ അമ്പതോ ആയിരം മാർക്ക് എന്ന് ഹൈസൻബർഗ് പറഞ്ഞുവത്രെ. പത്തോ ഇരുപതോ ലക്ഷമെങ്കിലും കൊടുക്കാമെന്നാണ് സ്പീയർ വിചാരിച്ചത്. ഏതായാലും ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞ കാലാവധിവരെ നികൽ, ക്രോമിയം തുടങ്ങിയ സുപ്രധാന ലോഹങ്ങൾപോലും കിട്ടുകയില്ലെന്ന് തീർച്ചയായിരുന്നതുകൊണ്ട് സ്പീയറും ഹിറ്റ്ലറും ആ ഉദ്യമം ഉപേക്ഷിച്ചു.

വാസ്തുവിദ്യയുടെ ഉച്ഛൃംഖല സങ്കല്പങ്ങളേയും യുദ്ധസാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിലുണ്ടായ അതുഭൂതകരമായ നേട്ടങ്ങളേയുംകാൾ ഹിറ്റ്ലറുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെയും നാത്സി ഭരണത്തിന്റെയും അന്തർ മണ്ഡലങ്ങളിലേക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥം വീശുന്ന വെളിച്ചമാണ് ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നത്. എന്നു വരികിലും, ഈ ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ വായിച്ചിട്ടും, മർമ്മസ്ഥാനീയമായ ഒരു കാര്യം ഭർഗ്രഹമായിത്തന്നെ ശേഷിക്കുന്നു. അത് അഡോൾഫ് ഹിറ്റ്ലർ എന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ ജെർമ്മൻ ജനതയുടെ സർവ്വാധിപതിയാ

യി പന്ത്രണ്ടു വർഷക്കാലം അവരെ അടക്കിഭരിക്കുകയും ആദ്യദശയിലെങ്കിലും അവരുടെ ആരാധനാപാത്രമായി ജീവിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ രഹസ്യമാണ്. ആ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അങ്ങനെ ആരാധിച്ചതു മാത്രമല്ല അതുകൊണ്ട്. ഹിററുലറും താൻ ഒരു അവതാരപുരുഷനാണെന്നതന്നെ വിശ്വസിച്ചു. ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതിനു് അല്പകാലം മുമ്പുവരെ അങ്ങനെ അനായാസമായി പെരുമാറുകയും ചെയ്തു.

പോലീസ് വകുപ്പ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥ മണ്ഡലത്തിനും, അതിബൃഹത്തായ സൈനിക സംഘടനയ്ക്കും സമാന്തരമായി അവയോളംതന്നെ വിപുലമായ ഒരു പാർട്ടി സംഘടനയും നാത്സികൾ സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. സേനാഘടകങ്ങളേയും പോലീസുകാരെയും പോലെയെ ഇതിലെ അംഗങ്ങൾക്കും യൂണിഫോറവും ആയുധസാമഗ്രികളും അതികർശനമായ നടപടിക്രമങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗെസ്റ്റാപ്പോ; എസ്. എസ്; എസ്സ്. ഏ; എന്നിങ്ങനെ കമ്പ്രസിഡിനേടിയ സംഘടനകൾ അതിന്റെ ശാഖകളാണ്. പലപ്പോഴും ഏതാണ് ഗവർണ്മെന്റ്, ഏതാണ് പാർട്ടി എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലാണ് അവ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. ഇത്രവളരെ ആളുകൾക്ക് ശബളവും മാറ്റം സൗകര്യങ്ങളും നൽകുന്നതിനുവേണ്ട അപാരമായ ധനം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നതുതന്നെ ഒരു വലിയ അത്ഭുതമാണ്. സാമൂഹിക ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിച്ച ഈ മൂന്ന് ഉദ്യോഗസ്ഥനിഃശ്രോണികളുടെയും അഗ്രിമസ്ഥാനത്താണ് ഹിററുലർ സ്ഥിതിചെയ്തത്. മാർട്ടിൻ ബോർമൻ എന്ന പാർട്ടിമേധാവി അദ്ദേഹത്തോടു ഏറ്റവും അടുത്തു് പ്രവർത്തിച്ചു. യുദ്ധം മുറികിയപ്പോൾ അയാളിൽക്കൂടി മാത്രമേ ആർക്കും ഹിററുലറുമായി ഇടപെടു

വാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന നില വന്നു. സ്പിയർക്ക് ഇതുമൂലമുണ്ടായ അമർഷം ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്ക് ഉന്നതന്മാരായ സൈനികോദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പോലും പാർട്ടിയെ പേടിച്ച് ജീവിക്കണമെന്നുള്ള സ്ഥിതിയായി.

പാർട്ടിയുടെ ഭീഷണതന്ത്രങ്ങളും മർദ്ദന മുറികളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലും സർവ്വശക്തമാക്കുന്നതിലും നാത്സികരും ആദ്യം മുതൽക്കു തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും ജെർമ്മൻ ജനതയുടെ ജന്മസിദ്ധമായ അച്ചടക്കബോധമാണ് ഈ ആസൂരഭരണത്തെ ഇത്രത്തോളം വളർത്തിയതെന്ന് പറയാതെ തരമില്ല. താൻ അവരെ രക്ഷിക്കുവാൻ വന്ന അവതാരപുരുഷനാണെന്നുള്ള പ്രതിരൂപത്തിന് കോട്ടം തട്ടാതിരിക്കുവാൻ ഹിറ്റ്ലർ ആദ്യന്തം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഈവാ ബ്രൗൺ എന്ന സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തതെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു എന്നതൊഴികെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വകാര്യ ജീവിതത്തിൽ എന്തെങ്കിലും കളങ്കം കണ്ടതായി സ്പഷ്യർ പറയുന്നില്ല. രണ്ടു പേരും ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതിന് ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസംമുമ്പ് ഔപചാരികമായ വിവാഹകർമ്മം നടത്തി ആ കളങ്കം പരിഹരിച്ചു എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗോയ്ബെൽസ് എന്ന പ്രചാരണവകുപ്പ് മന്ത്രിയുടെ ഉദ്ഘോഷണങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, അടുത്തറിഞ്ഞ് താൻ നേരിൽകണ്ട രംഗങ്ങളിലും ഹിറ്റ്ലർക്കു അനുഭവൈകവേദ്യമായ മാന്ത്രികശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് സ്പിയർ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ പരിപാടികൾക്ക് നിയോഗം നൽകുന്ന സാങ്കേതികമായ ചുമതല സ്വയം ഏറ്റെടുത്ത് ഭയോനകമായ പരാജയങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിക്കുന്നതുവരെ കശാഗ്രബുദ്ധികളും ധൈര്യശാലികളുമായ സേനാനായകന്മാർ പോലും ഈ

കൺകെട്ടിൽ മയങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. തുച്ഛമായ ആവശ്യങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ലളിത ജീവിതമാണ് ഫിറാൾ നയിച്ചത്. സസ്യഭുക്കായിരുന്നു. ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങൾ ഒന്നും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. ചെറുപ്പകാലം മുതൽക്ക് ജെർമ്മനിയുടെ മഹത്വത്തെപ്പറ്റി താൻ പുലർത്തിയിരുന്ന സ്വപ്നങ്ങളേയും, സുപ്രധാനമായ തീരുമാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ തനിക്കുണ്ടാകുന്ന ഭൂതോദയങ്ങളേയും കുറിച്ച് ദീർഘദീർഘമായി സംസാരിക്കും. തന്റെ ആശയമനുസരിച്ച് ജെർമ്മനിയെ ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മുൻപന്തിയിൽ എത്തിച്ചശേഷം താൻ ബാല്യകാലം കഴിച്ച ലിൻസ് എന്ന ചെറു നഗരത്തിൽ പോയി ഒതുങ്ങി ജീവിക്കുമെന്നും അന്ന് “ഈവാ ബ്രൗൺ അപ്പാതെ ഇന്നിവിടെ എന്നെ സേവിച്ചു നിൽക്കുന്ന നിങ്ങളാൽ, കാണുകയില്ല.” പക്ഷെ ആരെല്ലാം മാനാലും ജെർമ്മനി തന്നെ മറക്കുകയില്ല, എന്നും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ ചിത്രത്തിന് വിപരീതമായിട്ടാണ് ഗോയ്റിങ്ങ്, ഫിംലർ, ബോർമൻ, ഗോയ്ബെത്സ്, തുടങ്ങിയവരുടെ കഥകൾ നാം വായിക്കുന്നത്. അധികാരസ്ഥാനത്ത് ഉറച്ച ശേഷം സ്വകാര്യസമ്പാദ്യത്തിനും സുഖലോലുപത്വത്തിനും വേണ്ടി മാത്രമാണ് ഗോയ്റിങ്ങ് ജീവിച്ചത്. അഴിമതി, പരസ്യമായ കൈക്കൂലി, കറുപ്പുതീറ്റ, മോഷണം തുടങ്ങിയ സകല ദുർഗുണങ്ങളുടെയും മുർത്തിമൽഭാവമായിരുന്നുവത്രെ ആ മനുഷ്യൻ. സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡിൽ ജെർമ്മൻ ഭടന്മാർ ലക്ഷക്കണക്കിനു മരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അതേക്കുറിച്ചൊന്നും ഒരു ചിന്തയുമില്ലാതെ മോടി കൂടിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച് കൈനഖങ്ങളിലും കവിൾ തടങ്ങളിലും ചുവപ്പ് ചായം പുരട്ടി, ഫ്രാൻസിൽ നിന്ന് കൊള്ളയടിച്ച കൊണ്ടുവന്ന അസുലങ്ങളായ വി

ശിഷ്യമദ്യങ്ങളും കുടിച്ചു, കൊട്ടാരം പോലെയുള്ള തന്റെ വീട് പുതുക്കിപ്പണിയുന്നതിൽ വ്യാപൃതനായി, സ്വകാര്യ സ്വത്താക്കിയ വിശാലമായ വനഭൂമിയിൽ മൃഗയാവിനോടും നടത്തി സുഖിച്ച ആ തടിമാടൻമനുഷ്യനായിരുന്നുവോ എന്നുപോലും സംശയിച്ചുപോകും. തന്റെ ജന്മദിനത്തിൽ എല്ലാ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാരും വില പിടിച്ച സമ്മാനങ്ങൾ നൽകണമെന്ന് അയാൾ നിർബന്ധിച്ചിരുന്നു. അതിനു വേണ്ടി അവരുടെ ശമ്പളത്തിൽ ഒരു പങ്ക് നീക്കി വയ്ക്കുവാൻ അലിഖിതമായ കല്പനയും ഉണ്ടായിരുന്നു. വത്രേ. വ്യവസായപ്രമുഖന്മാരിൽ നിന്ന് പതിവായി വൻതുകകൾ കോഴ വാങ്ങിയിരുന്നു. യുദ്ധസാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന യത്തത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ചില ഫാക്ടറി ഉടമകൾക്ക് പ്രത്യേക ആനുകൂല്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ കൂടെക്കൂടെ സ്‌പിയറോട് ശുപാർശയ്ക്കായി പറയുന്നു. ജെർമ്മൻ സൈന്യം കീഴടക്കിയ രാജ്യങ്ങളിൽ പരസ്യമായ കൊള്ള നടത്തി അപാരമായ സ്വത്തുണ്ടാക്കി. അങ്ങിനെ കൈക്കലാക്കിയ വിശിഷ്ട രത്നങ്ങൾ അണിഞ്ഞുകൊണ്ട് നടക്കുവാനും അത് മറ്റുള്ളവരെ കാണിച്ച് വൻപു പറയാനും ഗോയ്‌റിങ്ങ് മടിച്ചില്ല. പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യലോഭികൾ സ്വർണ്ണം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു പകരം പാശ്ചാത്യദേശത്ത് അത്തരക്കാർ പ്രസിദ്ധമായ കലാവസ്തുക്കളാണ് കൈയ്യടക്കുന്നത്. ഫ്രാൻസിലും ഹോളണ്ടിലും ഇറ്റലിയിലും നിന്നു അയാൾ ആയിരക്കണക്കിന് ചിത്രങ്ങളും പ്രതിമകളും അപഹരിച്ച് സാമാനത്തീവണ്ടികളും പ്രത്യേക വിമാനങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയി. “ഗോയ്‌റിങ്ങിന്റെ കൈക്കൂലി വാങ്ങലാണ് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന് ഏറ്റവും വലിയ ദുഷ്പേരു വരുത്തിയത്” എന്ന് ഫിററ്‌ലർ തന്നെ ഒരു

വസരത്തിൽ സ്പീയറോട് പറഞ്ഞുവത്രെ.

സഖ്യകക്ഷികൾ പ്രത്യാക്രമണം തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അവരുടെ വിമാനങ്ങൾ ജെർമ്മൻ അതിർത്തിക്കകത്തുവരെ വന്നെത്തി ബോംബിടുന്നുണ്ട് എന്ന് ഉയർന്ന ഒരു സൈനികോദ്യോഗസ്ഥൻ ഗോയ്റിങ്ങിനോട് പറഞ്ഞു. അതു സാധ്യമല്ലെന്നായിരുന്നു ആ വ്യോമസേനാമന്ത്രിയുടെ മറുപടി. സേനാനി തെളിവുകൾ കാണിച്ചു. അവ കള്ളമാണെന്ന് മന്ത്രി ശഠിച്ചു. സത്യമാണെന്ന് തെളിയിച്ചപ്പോൾ ‘നിങ്ങൾ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത സംഭവം നടന്നിട്ടില്ല എന്ന് ഞാനിതാ കല്പന തന്നിരിക്കുന്നു. എന്താണ് ഇനി പറയാനുള്ളത്?’ എന്ന് അട്ടഹസിച്ചുവത്രെ. ‘കല്പന, കല്പന തന്നെ’ എന്ന് പറഞ്ഞ് സൈനികോദ്യോഗസ്ഥൻ നിവർന്നുനിന്ന് സല്യൂട്ട് ചെയ്തു സ്ഥലം വിട്ടു.

ന്യൂറംബർഗിലെ കുറ്റവിചാരണയെ അഭിമുഖീകരിച്ചപ്പോൾ ഗോയ്റിങ്ങ് കറുപ്പ് തീറ്റിയിൽനിന്ന് വിടുതൽ നേടി ജെർമ്മനിയുടെയും തന്റെയും നിലകളെ സാധൂകരിക്കാൻ അതിസമർത്ഥമായി അവസാനംവരെ യുദ്ധിച്ചു എന്നാണ് പറയുന്നത്. ‘നിങ്ങൾ ഇന്നു ജേതാക്കളായി. ഞങ്ങൾ തോല്പിക്കപ്പെട്ടവരും. പക്ഷേ, അതോർത്ത് അഹങ്കരിക്കരുത്. ഇനി ഒരു കാലത്തു സ്ഥിതിഗതികൾ മറിച്ച് വന്നേക്കാം. അന്ന് നിങ്ങളുടെ എതിരാളികൾ എന്തു ചെയ്യുമെന്ന് ആലോചിക്കുക.’ എന്ന ഗോയ്റിങ്ങിന്റെ പ്രസ്താവന പ്രസിദ്ധമാണ്. പക്ഷേ ആ നിലയിലും, ആ ശിലാഘാതൻ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യലോഭം കൈവെടിഞ്ഞിട്ടില്ല. കൂടെയുള്ള ഒരു തടവുകാരൻ തന്റെ ആശ്ചക്ക്കാല സമ്പാദ്യം മുഴുവനും പൊയ്പ്പോയി എന്ന് വിലപിച്ചപ്പോൾ ഗോയ്റിങ്ങ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവത്രെ. ‘നിങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യം എന്തിരിക്കുന്നു! ഏന്റെ കാര്യം

ആലോചിച്ചു നോക്കുക,” തൂക്കിക്കൊല്ലുവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും ഗോയ്‌റിങ്ങ് തലേന്നു രാത്രി അതുതകരമായ ഏതോ രീതിയിൽ വിഷം കഴിച്ചു ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്. ഫിംലർ അറസ്റ്റ് ചെയ്തപ്പോൾ തന്നെ വിഷം കഴിച്ചു മരിച്ചു. ഗോയ്‌ബെൽസ് സ്വകടംബത്തോടൊപ്പം ഫിററ്‌ലറുടെ രക്ഷാസങ്കേതത്തിൽവെച്ചു ഈ മാർഗ്ഗം തന്നെ സ്വീകരിച്ചു. ബോർമൻ എങ്ങനെ അപ്രത്യക്ഷനായെന്നും എവിടെപോയെന്നും ഇതുവരെ തെളിഞ്ഞിട്ടില്ല.

കിരാതദശയിൽ നിന്ന് ബഹുദൂരം ഉയർന്ന് പരിഷ്കൃതവും സംസ്കൃതവും ആയി എന്നഭിമാനിക്കുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ യഥാർത്ഥനിലയെപ്പറ്റിയുള്ള അസുഖകരമായ അനുമാനങ്ങളിലേക്കാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം വായനക്കാരെ നയിക്കുന്നത്. മറ്റാളുകളെ കൂട്ടു പിടിച്ച്, ഓരോരോ ആദർശങ്ങളുടേയും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും പേരിൽ ബലം നേടി അധികാരപദവികളിൽ ആരോഹണം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തികൾ ഒന്നിനും മടിച്ചില്ലാത്തവരായിത്തീരുമെന്നുള്ള ചരിത്രവസ്തുത ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലും പ്രസക്തമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരിൽ പലരും രാജ്യത്തേയും ജനങ്ങളേയും മൂകലക്ഷങ്ങളേയും സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നും അതിനുവേണ്ടിയാണ് ജീവിക്കുന്നതെന്നും പറയുമെങ്കിലും, ചിലരൊക്കെ അക്കാര്യത്തിൽ സംശയം തോന്നാത്ത വിധത്തിൽ ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമെങ്കിലും, സത്യത്തിൽ അവരെല്ലാം തങ്ങളെത്തന്നെയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നത്. വൻപിച്ച ജനസമുദായങ്ങളുടെ ഭാഗ്യവിധാതാകളായി സ്വന്തം രൂപം സങ്കൽപത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് അതിനെ നിരന്തരം ആരാധിക്കുകയാണ്. ജെർമ്മനിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഫിററ്‌ലറുടെ വികാരഭരിതമായ പ്രഭാഷണങ്ങൾ

കുഴപ്പത്തിൽക്കൂടുതലായ അർത്ഥമെന്നും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നതിന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽത്തന്നെ വേണ്ടുവോളം സൂചനകളുണ്ടു്. ജെർമ്മൻ സൈന്യങ്ങൾക്കു പരാജയം സംഭവിച്ചാൽ അവരെ അതു് നയിച്ച ആഫീസ്സർമാരുടെ പിടിപ്പില്ലായ്മകൊണ്ടും ഭടജനങ്ങളുടെ ശൗര്യക്കുറവുകൊണ്ടും ഉണ്ടായതാണെന്നു് ലഘുവായി പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം വിഷയം മാറ്റുമായിരുന്നുവത്രെ. ലക്ഷക്കണക്കിനു് ജെർമ്മൻ ഭടന്മാർ മരിച്ചു എന്നു് സന്ദേശം ലഭിച്ചാൽ അതിൽ യാതൊരു ദുഃഖവും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഹൃദയത്തിന്റെ കോണിൽപോലും ഒരു ചലനം ഉണ്ടായതായി തോന്നിയതുമില്ല. മഹാനായ താൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. അതു് അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചു വിജയം കൈവരിക്കേണ്ടതു് മറ്റുള്ളവരുടെ കടമ. ജയിച്ചില്ലെങ്കിൽ കുറ്റം അവരുടേതു്. അതിന്റെ ദോഷവും അവർ അനുഭവിച്ചു കൊള്ളണം. അത്രതന്നെ.

ഒരിക്കൽ ഹിറ്റ്ലർ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന തീവണ്ടി ഒരു സ്റ്റേഷനിൽ നിർത്തി, അദ്ദേഹവും അകമ്പടിക്കാരും വിഭവസമൃദ്ധമായ ആഹാരം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ റഷ്യൻ രണാങ്കണത്തിൽ നിന്നു് പരുക്കേറാ ജെർമ്മൻഭടന്മാരേയും കൊണ്ടു് ഒരു പട്ടാള തീവണ്ടി അങ്ങേപ്പുറത്തെ പാളത്തിൽ വന്നെത്തി. അതിൽ ഞെരുങ്ങി സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ഭടന്മാർ നരകദുഃഖം അനുഭവിക്കുകയാണെന്നു് പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. അവർ സഭ്യ നടക്കുന്ന വണ്ടിക്കെത്തേക്കു് ആർത്തിയോടെ നോക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഹിറ്റ്ലർ അംഗരക്ഷകനോടു തന്റെ വണ്ടിയുടെ ജനലുകൾ അടയ്ക്കുവാൻ പറഞ്ഞിട്ടു് ഉഷ്ണമായി ആഹാരം കഴിക്കുന്നതു സ്പീയർ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ അത്തരം ഒരു പട്ടാളക്കാരനായി പങ്കെടുത്ത ആ മനു

ഷ്യൻ മറേ വണ്ടിയിലുള്ള സ്വജനങ്ങളുടെ യാത്രനകൾ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതല്ലെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു. എന്നു വരികിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്താകട്ടെ വാക്കുകളിലാകട്ടെ ഒരു ഭാവഭേദവും കണ്ടില്ല. യഹൂദവംശത്തിൽ ജനിച്ചുപോയി എന്ന കാരണത്താൽ സ്രീകളും കുട്ടികളും വൃദ്ധന്മാരും അടക്കം 60 ലക്ഷം മനുഷ്യരെ വിഷവാതകം പ്രയോഗിച്ച് പുകച്ചുകൊല്ലുവാൻ കല്പന കൊടുത്ത ഈ അശ്മഹൃദയന് ആരുടെനേർക്കും മാനുഷിക വികാരങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. കൊല്ലുവാനും കൊല്ലപ്പെടുവാനും സന്നദ്ധരാക്കി ശമ്പളവും കൊടുത്തു നിർത്തിയിരിപ്പെന്ന സൈനികരെ കൂട്ടത്തോടെ കൊലപ്പെടുത്തിലേക്ക് തള്ളിവിട്ടതിനേക്കാൾ ഈ കൊടും ക്രൂരതയാണ് മനുഷ്യരാശിയെ ഞെട്ടിപ്പിച്ചത്. ഈ യേക്കരകൃത്യം കണ്ടതായോ അറിഞ്ഞതായോ സ്പീയർ പറയുന്നില്ല. ഒരു സ്നേഹിതനുമായുണ്ടായ സംഭാഷണത്തിൽ കിഴക്കൻ മേഖലയിൽ അവർണ്ണനീയമായ പല കുടുംകൈകളും നടക്കുന്നതായി സൂചനകിട്ടിയെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ യുദ്ധസാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള തിരക്കുപിടിച്ച അദ്ധ്വാനത്തിനിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹം അതൊന്നും അന്വേഷിക്കുവാൻ പോയില്ല. നിരന്തരവും നിഷ്ഠൂരവുമായ നരഹോമം നടന്ന കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പുകൾ കാണത്തക്ക ദൂരത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന നാട്ടുകാർക്കുപോലും അവിടെ എന്തൊക്കെയാണെന്ന് സംഭവിക്കുന്നതെന്നറിവില്ലായിരുന്നു എന്ന് പിൻക്കാലത്തു തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് സ്പീയറുടെ ഈ പ്രസ്താവന മുഖവിലയ്ക്കുതന്നെ സ്വീകരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു.

താൻ അമാനുഷനോ അതിമാനുഷനോ ആണെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിച്ച മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടും അ

ങ്ങനെ വിശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിൽ പരിപൂർണ്ണമായ വിജയം നേടി അധികാര പർവ്വതത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ ദൈനംദിനജീവിതത്തേയും ജനസാമാന്യത്തെയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ബഹുദൂരം അകന്ന് തന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ജെമ്മ്നിക്കു് കൈവരുമെന്നു സങ്കല്പിച്ച ഭാവനാമയമായ മഹിമകളിൽ മനംമയങ്ങി പന്ത്രണ്ടുവർഷക്കാലം ജെർമ്മൻജനതയെ മാത്രമല്ല ലോകത്തെ മുഴുവനും ഭയവിഹ്വലമാക്കിക്കൊണ്ടു് രാവണസന്നിഭനായി ഹിറ്റ്ലർ ഭരണം നടത്തി. ഗിരിശൃംഗങ്ങളിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന നീർച്ചാലുകൾ പോലെ, പലതരത്തിലുള്ള കിങ്കരപരമ്പരകളേയും, കമ്പി, കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി, കാറ്റ്, വിമാനം തുടങ്ങി ആധുനികശാസ്ത്രം നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്ത അതിസമർത്ഥമായ ഉപകരണങ്ങളേയും ഉപയോഗിച്ചു് തന്റെ നേത്രാഞ്ചലത്തിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന ഏതു് ഇംഗിതവും രാജ്യത്തിന്റെ ഏതുഭാഗത്തും ക്ഷണേന നടപ്പിലാക്കുവാൻ ആ രാഷ്ട്രത്തലവനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഉത്തരധ്രുവം മുതൽ ആഫ്രിക്കവരെയും സ്പെയിനിന്റെ അതിർത്തിമുതൽ കാസ്പിയൻ കടലിന്റെ തീരംവരെയും സ്വസ്തിക മുദ്രയാൽ അങ്കിതമായ നാത്സി പതാക പാറിപ്പറന്നു. ഒടുവിൽ മുന്നൂറുലക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ജീവഹാനിക്കു് ഇടവരുത്തിയ ഒരു ആഗോളയുദ്ധം കൊണ്ടു മാത്രമേ അധികാരരോഗത്താൽ തലതിരിഞ്ഞുപോയ ഈ ഭ്രാന്തനെ തോൽപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ.

കിഴക്കു നിന്ന് റഷ്യൻ സൈന്യവും ഏതിർവശത്തു നിന്ന് മറ്റു സഖ്യകക്ഷികളും ബെർളിൻ നഗരത്തെ സമീപിക്കുന്നതു വരെ താൻ ജയിക്കുമെന്നു തന്നെയാണു് ഹിറ്റ്ലർ വിശ്വസിച്ചതു്. അററ കൈയായി പ്രയോഗിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒളിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ജെർമ്മൻ ജനത

വിശ്വസിച്ച അൽഭുതകരമായ രഹസ്യായുധങ്ങൾ വെളി
 ക്കു് എടുക്കാത്തതിൽ അവർ അക്ഷമരായി. അങ്ങനെ
 യുള്ള അൽഭുതങ്ങളൊന്നും സംഭവിക്കുകയില്ലെന്ന് ആയു
 ധനിർമ്മാണമന്ത്രിയായ സ്പീയർ ആവർത്തിച്ചു പറ
 ഞ്ഞിട്ടും അവർക്കു് ബോധ്യമായില്ല. അവസാനദിവസ
 ങ്ങളിൽ ബെർളിനിലെ 18 അടി കനമുള്ള കോൺക്രീറ്റ്
 മേൽത്തട്ടോടുകൂടിയ ഭൂഗർഭത്തിലുള്ള, രക്ഷാസങ്കേതത്തി
 നകത്തു്, തന്റെ കാമുകനെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ലെന്നു നി
 ശ്ചയിച്ച ഈവാ ബ്രൗണിന്റെ കൂടെ കഴിഞ്ഞ ഹിറ്റ്ലർ
 റെപ്പറ്റി സ്പീയർ നൽകുന്ന ചിത്രം ദയനീയമാണു്.
 മുഖപ്രസാദവും മാന്ത്രിക ശക്തിയും അമാനുഷഭാവങ്ങളും
 എല്ലാം നശിച്ചു്, തന്റെ വളർത്തു പട്ടിയെ വെടിവെച്ച
 ശേഷം ആത്മഹത്യ ചെയ്യുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു എന്നു പറ
 ഞ്ഞു് മരവിച്ച ഭൂതത്തേപ്പോലെ നിന്നു കൊണ്ടു ദുർബ്ബലമാ
 യ കൈ നീട്ടി സ്പീയറോടു് ആ സ്വപ്നാടനക്കാരൻ
 യാത്ര പറഞ്ഞു. ഭരണത്തലവന്റെ മുമ്പിൽ ഇരിക്കുവാൻ
 പോലും ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന സേനാനായകന്മാരും പാർട്ടി മേ
 ധാവികളും മറ്റു് അന്തേവാസികളും ഇടുങ്ങിയ ആ നില
 വറയ്ക്കുകയ്ക്കു് ക്ഷീണിച്ചു് തളർന്നു് സിഗററും വലിച്ചു്
 കത്തിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ബെർളിനിൽ എത്തുവാൻ വള
 രെ പ്രയാസങ്ങൾ സഹിച്ചു് വിശന്നു പൊരിഞ്ഞു വന്ന
 സ്ത്രീയുടെ നിലകണ്ടു് അനുകമ്പ തോന്നിയ ഈവാ ബ്രൗ
 ൺ അദ്ദേഹത്തിന്നു് അല്പം ആഹാരം കൊടുത്തു. ഹിറ്റ്
 ലർക്കു് സമ്മതമല്ലെങ്കിലും താനും തന്റെ ജീവിതം അവ
 സാനിപ്പിക്കുകയാണെന്നു് ആ സാധു സ്ത്രീ പറഞ്ഞുവത്രെ.
 രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് സ്പീയർ പശ്ചിമമേഖലയിൽ
 അഡ്മിറൽ ഡോണിറ്റ്സിന്റെ കൂടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ
 ഭരണകേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നുള്ള അവസാനത്തെ കമ്പിസന്ദേശം

ശവം ലഭിച്ചു. “ഫ്യൂറർ ഇന്നലെ ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് 3.30.ന് മരിച്ചു. മരണപത്രത്തിലെ അനുശാസനപ്രകാരം ഗ്രാൻഡ് അഡ്മിറൽ ഡോണിററ്സ് ജർമ്മനിയുടെ പ്രസിഡണ്ടായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.” തന്റെ രാഷ്ട്രം നിരുപാധികം കീഴടങ്ങി എന്ന് സമ്മതിച്ച് അദ്ദേഹമാണ് പ്രമാണത്തിൽ ഒപ്പു വെച്ചത്.

മതവും ശാസ്ത്രവും

മതവും ശാസ്ത്രവും ഒരിക്കലും ഇണങ്ങാത്ത വിഷയങ്ങളാണെന്നാണ് സാധാരണ കരുതപ്പെടുന്നത്. ശാസ്ത്രയുഗം എന്നു പറയുന്ന ആധുനികകാലത്ത് മതത്തിന്റെ സാധുതയെപ്പറ്റിയുള്ള തർക്കം അത്യധികം തീക്ഷ്ണമായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. വിജ്ഞാനം പുരോഗമിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി മതം മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ അപ്രസക്തമായിത്തീരുകയാണെന്നും അത് അതിവേഗം ഭൂമുഖത്തു നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാകുമെന്നും ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്.

ഈ സങ്കല്പങ്ങളിലും പ്രവചനങ്ങളിലും വമ്പിച്ച തെറ്റിദ്ധാരണകൾ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. മതത്തേക്കുറിച്ചും ശാസ്ത്രത്തേക്കുറിച്ചും ശരിയായ വിവരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവയ്ക്കു തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നത്. മതം എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതാചാരങ്ങളെന്നും, ശാസ്ത്രം എന്നു പറഞ്ഞാൽ സാങ്കേതികവിദ്യ, അല്ലെങ്കിൽ ടെക്നോളജി, എന്നും ഉള്ള ധാരണ ഏകദേശം സാർവത്രികമായിട്ടുണ്ട്. “മനുഷ്യൻ ചന്ദ്രനിൽ പോയി മടങ്ങിവന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് എന്തിനിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നു?” എന്നു പുച്ഛരസത്തിൽ

ആരോ ചോദിച്ചപ്പോൾ ഒരു പുരോഹിതൻ പറഞ്ഞ ഉത്തരം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഉത്തരം ഇതായിരുന്നു: “നിങ്ങൾ ഏതായാലും ചന്ദ്രനിൽ പോയില്ല. പോയിട്ടു വന്നവരിൽ പലരും പറഞ്ഞത് അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ തോന്നി എന്നും, പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്നുമാണ്. നിങ്ങൾ കരയ്ക്കു നിന്ന് വള്ളം മുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിയിട്ടുമില്ല വള്ളത്തിൽ കയറിയിട്ടുമില്ല. വെറും കഥയില്ലായ്ക്കയല്ലേ പറയുന്നത്!”

മതവും ശാസ്ത്രവും അന്യോന്യഭിന്നങ്ങളായ മണ്ഡലങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളാണ്. അവയെ യുക്തി എന്നു പറയുന്ന ഒരേ ഉരകല്ലിൽ ഉരച്ചു നോക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ തെറ്റു്. സ്വർണ്ണത്തിന്റേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും മാറ്റുരയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെയാണിത്. സ്വർണ്ണം കൃത്യമായി ഉരച്ചു നോക്കാം. അതിന്റെ മാറ്റു് അതിസൂക്ഷ്മമായി അളക്കുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷേ സ്നേഹം എങ്ങിനെയാണ് ഉരച്ചു നോക്കുന്നത്? അതു് അളക്കുവാനോ തൂക്കി നോക്കുവാനോ സാധ്യമല്ല. അനുഭവിച്ചു തന്നെ അറിയണം. ബുദ്ധിയോ യുക്തിയോ അതിന്റെ ശാണോപലമല്ല. മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വരൂപവും ഇതുതന്നെയാണ്. അതു് ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ ഒരു ഭൗതികവസ്തുവല്ല. ബാഹ്യലോകത്തിലെ വസ്തുക്കളേയും വിഷയങ്ങളേയും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഭാഷകൊണ്ട് അതിനെ നിർവ്വചിക്കുന്നതുപോലും ദുഷ്കരമാണ്. അതു തന്നിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ മറ്റൊന്നിനേയോ കുറിച്ചുള്ള അറിവല്ല. അറിവ്, അഥവാ വിജ്ഞാനം ആണെന്നു പറയുന്നതുപോലും ശരിയല്ല. ഓരോരോ വ്യക്തികളായി ഭൂമിയിൽ ജനി

ചു്, അങ്ങേയറ്റത്തെ സാമൂഹികബോധം സമ്പാദി
 ച്ചാലും വ്യക്തികളായിത്തന്നെ ജീവിക്കുവാൻ നിർബ
 ധ്ധിതരായി, ആയുസ്സു തീരുമ്പോൾ മണ്ണോടു മണ്ണു ചേരു
 ന്ന മനുഷ്യരുടെ അന്തരംഗത്തിൽ, അപൂർവ്വമായിട്ടാണെങ്കി
 ലും അനിഷേധ്യമായ രീതിയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അത്യുത്ത
 കരമായ ഒരനുഭൂതിയാണ് അതിന്റെ ആസ്വദം. അതു്
 കൈവരുമ്പോൾ അക്കാര്യം അന്യരെ അറിയിക്കുന്നതിനു
 വേണ്ടി വാഗ്വൈഭവമുള്ള വ്യക്തികൾ സ്കോത്രങ്ങളും കീ
 ര്ത്തനങ്ങളും ഗീതങ്ങളും കാവ്യങ്ങളും രചിക്കുന്നു. ആചാര
 പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ആരാധനാരീതികൾ
 നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അനുശാസിക്കുന്നു. എ
 ന്നാൽ, മറ്റുള്ളവർക്കു മനസ്സിലാകുന്നതോ മനസ്സിലാകാ
 ത്തതോ ആയ ഒരക്ഷരം പോലും ഉച്ചരിച്ചില്ലെങ്കിലും, ഈ
 അനുഭൂതിയുടെ അക്ഷയപാത്രങ്ങളായി ജനിച്ചു്, അതിൽ
 രമിച്ചു് അതിന്റെ ആനന്ദത്തെ നിരന്തരം പ്രസരിപ്പിച്ചു്
 ജീവിതം നയിക്കുന്ന മഹാത്മാക്കളെ സാമാന്യലോകം
 തിരിച്ചറിയുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ അവരിലേയ്ക്കു് താനേ
 തിരിയുന്നു. നിഷ്കന്മഷബുദ്ധികളായ മനുഷ്യർ ഭൂവന
 ജീവിതത്തിന്റെ ഭീതികളിലും വേദനകളിലും നിന്നു്
 ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരായി അവരെ കരു
 തുന്നു. കാലദേശങ്ങളുടെ മായാവിഭ്രമത്തെ അതിവർത്തി
 ക്കുന്ന അതുഭുതചൈതന്യത്തിന്റെ അവതാരങ്ങളായി കാ
 ണുന്നു, ആരാധിക്കുന്നു.

ഇതു വെറും ബുദ്ധിഭ്രമമാണെന്നും തെളിയിക്കുവാൻ
 കഴിയാത്ത മൂഢസങ്കല്പമാണെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെ അന്തരംഗത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏതു വസ്തു
 തയിലും ഈ വൈഷമ്യമുണ്ടു്. എങ്ങിനെയാണ് അവയെ
 തെളിയിക്കുന്നതു്? മനസ്സിന്റെ കാര്യം വിടാം. ശരീര

ത്തിന്റെ വേദനയെപ്പോലും തെളിയിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. അനുഭവിക്കുന്നവന്റെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും മാത്രമേ ഉള്ളിലെ കാര്യങ്ങൾക്കു തെളിവുള്ളൂ. എന്നാലും മതാനുഭൂതിയുടെ ഈ തെളിവുകളെ അംഗീകരിക്കുവാൻ മാത്രമല്ല അങ്ങേയറ്റം വിശ്വസിക്കുവാനും മനുഷ്യരാശിയിൽ വൻപിച്ച വിഭാഗങ്ങൾ സന്നദ്ധമാണെന്നാണ് കാണുന്നത്. അതിനെ പരാൽപരമായ സത്യമായും ജീവിതത്തിന്റെ അന്തിമലക്ഷ്യമായും കരുതി, സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ കൈവരുത്തുന്നതിന് അവർ വിരന്തരം യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അനുഭൂതി ലഭിക്കുമ്പോൾ കാലത്തിന്റെ മഹേന്ദ്രജാലത്തിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നതും, സ്വപ്നപോലെ തോന്നുന്നതുമായ ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം വ്യക്തമാകുമെന്നാണ് അനുഭവസ്ഥന്മാർ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നത്.

“മറ്റുള്ളവർ ഉപബോധമനസ്സിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ആസുരദൃശ്യങ്ങളാൽ പരിഭ്രാന്തരായി, കണ്ണുതുറന്നുകൊണ്ട് സ്വപ്നത്തിൽ ജീവിക്കുമ്പോൾ, ശ്രീ ബുദ്ധൻ പരിപൂർണ്ണമായ ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ ഈ ജീവിത സ്വപ്നത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നു.” എന്ന് ജെർമ്മൻ മഹാകവിയും ചിന്തകനും ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായ ഗോയ്ഫേ പറയുകയുണ്ടായി. ഈ ഉൾക്കാഴ്ചയാണ്, അന്തരംഗത്തിനുണ്ടാകുന്ന അത്യുരുതകരമായ ഈ ഉണർച്ചാണ്, മതത്തിന്റെ സാരസർവ്വസ്വം. അനിർവ്വചനീയമായ ഈ അനുഭൂതിയെ ബുദ്ധിയാപാരത്തിലൂടെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന തത്വജ്ഞാനങ്ങളാണ് മതം എന്നൊരു ധാരണയും പരക്കേയുണ്ട്. ഇതും ശരിയല്ല. ഒരർത്ഥത്തിൽ നോക്കിയാൽ മതവും തത്വജ്ഞാനവും ഭിന്നമെന്നല്ല, വിരുദ്ധപ്രകൃതികളുമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്ന് വിശ്വാസത്തിലും മററത് സംശയാ

ലുപതത്തിലും നിന്നാണ് ജനിക്കുന്നത്. നിലവിലുള്ള ആശയങ്ങളിലും സങ്കല്പങ്ങളിലും സംശയംതോന്നി അവയെ ബുദ്ധിപരമായി വിശകലനം ചെയ്ത് സ്വീകരിക്കുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ന്യായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയാണ് തത്വജ്ഞാനത്തിന്റെ ധർമ്മം. അതുപണ്ഡിതന്മാരുടേയും താർക്കികന്മാരുടേയും ചിന്തകന്മാരുടേയും വ്യാപാരമണ്ഡലമാണ്. അവിടെ മതാനുഭൂതിയുടെ കാര്യത്തിൽ കാണുന്നപോലെ, മറ്റുത്തൊരു ചോദ്യമില്ലാത്ത ശരണാഗതിയില്ല; സ്വയം സിദ്ധമായ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളില്ല. ഏതു സങ്കല്പവും പരിശോധനയ്ക്കും പരീക്ഷണത്തിനും വിധേയമാണ്. ആശയലോകത്തിലെ ഈ ധീരയത്നങ്ങൾ വിജ്ഞാനവാരിധികളായ മഹാചിന്തകന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ലോകം ആദരിക്കും. ഉപദേശങ്ങളെ അനുസരിക്കും. അവർക്ക് സ്റ്റാരകങ്ങളും നിർമ്മിക്കും. പക്ഷേ കരകൂടി ബുദ്ധിമാനം പ്രതിഭാശാലിയുമായ മറ്റൊരു ചിന്തകൻ വരുമ്പോൾ അവരുടെ വില ഇടിയുന്നു: മഹത്വം കുറയുന്നു. നേരേ മറിച്ച് അദ്ധ്യാത്മമണ്ഡലത്തിലെ ആദർശപുരുഷൻ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസത്തയെ അന്തരംഗത്തിൽ സാക്ഷാൽക്കരിച്ച്, അതിന്റെ ചൈതന്യധോരണിയിൽ നിമഗ്നനാകുന്ന ജീവരുക്തനായ മഹാത്മാവാണ്. അദ്ദേഹത്തെ ലോകം പൂജിക്കുന്നു.

മതാനുഭൂതിയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും പരിചയമുള്ള മാനസിക സങ്കല്പങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിനും വേണ്ടി പണ്ടു നിർമ്മിച്ച ചിന്താപദ്ധതികളാണ് ആധുനികശാസ്ത്രതത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അബദ്ധങ്ങളും അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളുമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ശാസ്ത്രവും ഒരു തരം തത്വജിജ്ഞാസ

യാണു്. വസ്തുക്കളും വിഷയങ്ങളും ശക്തിവിശേഷങ്ങളും കൊണ്ടു് ജടിലമായ ഗോചരപ്രപഞ്ചത്തെ ബുദ്ധിക്ക് സുഗ്രഹമായ രൂപത്തിൽ അപഗ്രഥിച്ചു് മനസ്സിലാക്കുവാനാണു് അതു് ശ്രമിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ ഉപദർശനങ്ങൾ അഴിവില്ലാത്ത നിത്യസത്യങ്ങളാണെന്നു് വിവരമുള്ള ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനും അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. നിരീക്ഷണവും പരീക്ഷണവും ഗവേഷണവും പുരോഗമിക്കുന്നതോടൊപ്പം അതിന്റെ തത്വങ്ങളും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ മാറ്റത്തിനനുസരിച്ചു്, മതാനുഭൂതിയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി കെട്ടിപ്പടുത്ത തത്വജ്ഞാനവും മാറിയില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യബുദ്ധിയ്ക്കു് അവയെ പൊരുത്തപ്പെടുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പ്രാചീനകാലത്തെ ഭാരതീയ ചിന്തകനായ കണാദന്റേയും യവനചിന്തകനായ ഡെമോക്രിറ്റസിന്റേയും കാലം മുതൽക്കു് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തത്വമാണു് വസ്തുക്കൾ അത്യന്തസൂക്ഷ്മങ്ങളും അവിഭാജ്യങ്ങളുമായ ഘടകങ്ങളാകൊണ്ടു് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന സങ്കല്പം. ആധുനികകാലത്തു് നടത്തിയ ഭൗതികശാസ്ത്രപരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ സങ്കല്പത്തെ പൂർവാധികം ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മതാനുഭൂതിയെ 'അണോരണീയാൻ' എന്നു വർണ്ണിച്ചാൽ ബുദ്ധിക്ക് ഒരു വൈരുദ്ധ്യവും തോന്നുകയില്ല. എന്നല്ല, മതവും ശാസ്ത്രവും ഒരേ ഉൺമയെത്തന്നെയാണു് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്നു് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യാം. വാസ്തവത്തിൽ കണാദനും ഡെമോക്രിറ്റസും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെന്നപോലെ മതാചാര്യന്മാരും ആയിരുന്നു. പക്ഷേ പിൻക്കാലത്തെ ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങൾ അണവിനെ, അഥവാ ആറ്റത്തെ ഭേദിച്ചു് പരമാണുക്കളെ കണ്ടെത്തിയപ്പോഴും, കരകൂടി കഴിഞ്ഞു് അവയും സുസ്ഥിരങ്ങളല്ലെന്നു തെളിയിച്ചപ്പോ

ഴം ആ വർണ്ണനയുടെ അടിസ്ഥാനം ഇളകിപ്പോയി. ബുദ്ധി യുടെ ഉപദർശനത്തിന്മേൽ ഉയർത്തിയ മതപരമായ പ്രാ ചീനതത്വജ്ഞാനവും അതോടെ അപ്രസക്തമായിത്തീർ നിരികുന്നു.

ബാഹ്യലോകത്തിൽ നിന്ന് ഇന്ദ്രിയമാർഗ്ഗേണ വ ന്നെന്നു സന്ദേശങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു വേ ണ്ടി പ്രകൃതി സജ്ജമാക്കിയ ഉപകരണമാണ് മനുഷ്യ ബുദ്ധി. അതു രൂപവൽക്കരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾക്കും ആ ലോകത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും കൈവരുന്നു. ഇക്കാരണത്താലാണ് ഓരോരോ കാലത്തുണ്ടാകുന്ന മത ദർശനങ്ങൾ, അഥവാ തത്വമീമാംസകൾ, അതതു കാലത്തെ പ്രപഞ്ചജിജ്ഞാസയുടെ, അതായത് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ, ആശയങ്ങളുമായി കൂടിക്കഴിഞ്ഞു പോകുന്നത്. ശാസ്ത്രത്തി ന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ പുരോഗമിക്കുമ്പോൾ ആ പഴയ ദർശനങ്ങളുടെ ആശയപരമായ ആസ്പദം അപ്രത്യക്ഷ മാവുകയും, ശാസ്ത്രവും മതവും തമ്മിൽ ഇണങ്ങുകയില്ലെന്ന നിഗമനത്തിൽ ബുദ്ധി ചെന്നെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ സാക്ഷാൽ മതാനുഭൂതി ഈ ഇണക്കങ്ങൾക്കും പിണക്ക ങ്ങൾക്കും അതീതമായി, മറ്റൊരു മണ്ഡലത്തിൽ, കാല ദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് നിർമുക്തമായും നിത്യമുക്തമായും നിലനിൽക്കുന്നു.

മതാനുഭൂതിയോടുള്ള സ്വാഭാവികമായ ബഹുമാനമാ ണ് ഭാരതീയരായ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ പാരമ്പര്യം. അതിന്റെ ആശയപരമായ ആഖ്യാനങ്ങളി ലും സിദ്ധാന്തങ്ങളിലും ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കും താല്പര്യമി ല്ല. അതൊന്നും അധികമാളുകൾക്കും മനസ്സിലാവുകയുമില്ല. ദൈവതമെന്നും അദൈവതമെന്നും വിശിഷ്ടാദൈവതമെന്നും സാംഖ്യമെന്നും മറ്റുമുള്ള നിർവ്വചനങ്ങൾ ആശയലോക

ത്തിലെ ബുദ്ധിവ്യാപാരങ്ങളാണ്. അവയെപ്പറ്റി ആയിരമായിരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയാലും അതെല്ലാം, മനഃപാഠമാക്കിയാലും, അല്പമായ അനുഭൂതിപോലും ലഭിക്കണമെന്നില്ല. തർക്കിക്കാം, ഗംഭീരമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്താം, തർക്കം മൂടുമ്പോൾ തലകീറുകയും ചെയ്യാം. അത്രതന്നെ. അതിശ്രേഷ്ഠമായ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം കണ്ടെത്തുകയും അത് എതിരാളികളെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിച്ചു സർവ്വജ്ഞപിംഗം കയറുകയും ചെയ്ത ശങ്കരാചാര്യർ വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പണ്ഡിതനെ നോക്കി,

ഭജ ഗോവിന്ദം, ഭജ ഗോവിന്ദം

ഗോവിന്ദം ഭജ മൂഢമതേ!

എന്നു ഭർത്സിച്ചതിന്റെ അർത്ഥവും സാരാംശത്തിൽ ഇതുതന്നെയാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു.

ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ മതവും ശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുകയില്ലെന്നും ഈ ശാസ്ത്രയുഗത്തിൽ മതത്തിനു സ്ഥാനമില്ലെന്നും പറയുന്നത് കഥയില്ലായ്മയാണെന്നു കാണാം. മനുഷ്യന്റെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിലെ ക്ലേശങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കുന്നതിനും ജനസമുദായങ്ങളുടെ ഭൗതികമായ ക്ഷേമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും, ശാസ്ത്രം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അത് ബുദ്ധിയുടെ സാമ്രാജ്യത്തെ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ സ്വപ്നസന്നിഭവും അന്യഥാ നിഷ്പ്രയോജനവുമായ ഈ ജീവിതത്തിൽ ദുഃഖത്തിൽ നിന്നുള്ള നിർവൃതിയും, “ശോകാശങ്കയെഴാത്ത ശുദ്ധസുഖവും ദുഃഖീകരിക്കുന്ന” ആത്മശാന്തിയും നേടുന്നതിന് മതസാധനയല്ലാതെ മറ്റൊരുപാധവും മനുഷ്യവർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. യൂറോപ്പിലെ നവോത്ഥാനത്തെത്തുടർന്നു വിസ്മൃതമായിപ്പോയ ഈ വസ്തുത വീ

ണ്ടും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആധുനികലോകത്തിന് നാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾ വേണ്ടി വന്നു. ബുദ്ധിയും യുക്തിയും, ശാസ്ത്രവും ടെക്നോളജിയും, കൊണ്ടുമാത്രം ഭൂമിയിൽ സ്വർഗ്ഗം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ചോളികളാകമാണ് ഇന്ന് ലോകമാകെ കാണുന്നത്. വിശേഷിച്ചും യുവജനങ്ങളുടെ സംഹാരഭീകരമായ പ്രതിഷേധത്തിൽ. അത് മോഹഭംഗമാണെന്നും നിരാശയാണെന്നും തൊഴിലില്ലായ്മമൂലമുള്ള വെറും വാശിയാണെന്നും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് കാര്യമില്ല. ലോകത്തിന് ഇത്ര വളരെ പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടും ഇതാണ് അനുഭവമെങ്കിൽ പുരോഗതിയുടെ സാധുതയെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെന്നപോലെ ഉപായങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന് വേണ്ട ധീരതയാണ് ഇന്നത്തെ മുതിർന്ന തലമുറയ്ക്ക് തീരെ ഇല്ലാത്തത്.

ആത്മശാന്തി മാത്രമല്ല ലോകക്ഷേമവും അനുദിനം ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രവിദ്യയെ നിയന്ത്രിക്കണമെന്നും ആദ്ധ്യാത്മിക സംസ്കാരത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തണമെന്നും പറഞ്ഞാൽ പണ്ടത്തെ അനാചാരങ്ങളുടെ കരാള ചിത്രമാണ് ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ മനോനേത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഉയർന്നു വരുന്നത്. പഴയ അന്ധതാമിശ്രങ്ങളെ വീണ്ടും വിളിച്ചു വരുത്താനുള്ള സാധ്യത മാത്രമെ അഭിജ്ഞന്മാരെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നവർ പോലും അതിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. ഭയചകിതമായ ഈ മാനസികാവസ്ഥയാണ് ലോകത്തിന് ദോഷം ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നത്. കാലത്തിലൂടെ പിന്നോട്ടു പോകുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് അറിയുവാൻ അത്ര വളരെ പാണ്ഡിത്യമൊന്നും ആവശ്യമില്ല. പക്ഷേ ബുദ്ധിയും ഹൃദയവും തമ്മിൽ,

ഭൗതികവസ്തുവും ജന്തുചേതനയും തമ്മിൽ, ശാസ്ത്രവും മതവും തമ്മിൽ എതിരിട്ടു നിന്ന് സമരം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഫലമില്ലെന്നു കാണുവാൻ വിവേകം വേണം. ലോകത്തിന്റെ ഇന്നോളമുള്ള ചരിത്രവും മനസ്സിലാക്കണം. അതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിനെതിരെ നോക്കിയാൽ മാത്രമേ ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രീയ-സങ്കേതിക സംസ്കാരത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ മൂല്യം വ്യക്തമാവുകയുള്ളൂ. വസ്തുനിഷ്ഠമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉപാസനയായിത്തുടങ്ങിയ ഈ ശ്രേഷ്ഠയത്നം പില്ലാലത്തു ഭൗതികവാദത്തിന്റെ മദിരോത്സവമായി രൂപാന്തരപ്പെടുവാനാണ് സംഗതിയായതു്. മനുഷ്യരാശിയെ മുഴുവനും അതു് ലഹരി പിടിപ്പിച്ചു. മറ്റു വിജ്ഞാനങ്ങളും മൂല്യങ്ങളും ആദർശങ്ങളും എല്ലാം മറന്ന്, താൽക്കാലിക ഭോഗങ്ങളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ ലോകത്തെ അതു് പ്രേരിപ്പിച്ചു. സ്വാതന്ത്ര്യപൂർത്തി മാത്രമാണ് ജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം എന്നു വരുത്തി. ഇന്നിതാ ഈ മദിരോത്സവം അന്ത്യയാമത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തിന്റെ പാനശാലയിൽ മനുഷ്യൻ മുർച്ഛിച്ചു വീഴുകയാണ്. മതാനുകൂല്യത്തിന്റെ ദിവ്യശക്തിയുള്ള കരസ്ഥം എന്ന പ്രതിവിധിയാണ് ഇപ്പോൾ ലോകത്തിന് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ മഹാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു മാത്രമേ ഈ മോഹനിദ്രയിൽ നിന്ന് മനുഷ്യരാശി ഉണരുകയുള്ളൂ. മുക്തിയും ശാന്തിയും നേടുകയുള്ളൂ.

ധ്യാനത്തെപ്പറ്റി ഒരു ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണം

ഏഷീകേശിലെ മഹർഷി മഹേശ് യോഗിയെപ്പറ്റി ഈയിടെ ഒന്നും കേൾക്കാറില്ലെങ്കിലും ഏതാനും വർഷംമുമ്പ് ഇന്ത്യയിൽ ആകമാനം അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിക്കുകയുണ്ടായി. ബീററിത്ത് എന്ന പേരിൽ വിശ്രുതരായിരുന്ന നാല് ഇക്കിളിപ്പാട്ടുകാരെ ശിഷ്യന്മാരായി സ്വീകരിച്ചതു മൂലമുണ്ടായ പ്രസിദ്ധിയാണത്. അവർ പാട്ടുകാരെന്നതുപോല ലഹരി പ്രിയന്മാരും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിച്ച ഭാവാതീതധ്യാനം എന്ന യോഗസാധന പഠിക്കുവാനാണ് അവർ വന്നതെങ്കിലും പാട്ടിന്റെയും കച്ചാവിന്റെയും പിടിയിൽനിന്ന് വിട്ടുമാറുവാൻ കഴിയാതെ ഉടനെതന്നെ മടങ്ങിപ്പോവുകയാണുണ്ടായത്. അതോടെ മഹർഷിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യാക്കാർക്കുണ്ടായ താല്പര്യവും അസ്തമിച്ചു.

പക്ഷേ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യസമ്പത്തിന് ഒരു കുറവും വന്നിട്ടില്ലെന്നാണ് കാണുന്നത്. എന്നല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധ്യാനമാർഗ്ഗം അനുഭവസിദ്ധി കൈവരുത്തുവാൻ സമർത്ഥമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായവും ബലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ അതി

ന്റെ സാധ്യതകൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻവേണ്ടിയുള്ള ഗവേഷണവും ലോകപ്രസിദ്ധമായ ശാസ്ത്രീയകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഗവേഷണത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു വാക്കു പറയാമെന്നു കരുതുന്നു. ഹാർവേഡ് മെഡിക്കൽ സ്കൂളിന്റെ ഭാഗമായി ബോസ്റ്റൺ സിററി ഹോസ്പിറ്റലിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള തോൺഡൈക്ക് മെമ്മോറിയൽ ലബോറട്ടറിയിലും, കാലിഫോർണിയാ സർവ്വകലാശാലയിലും നടത്തപ്പെട്ട ചില പരീക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റി 1972-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ റിപ്പോർട്ടിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഇതെഴുതുന്നത്.

മഹേശ് യോഗിയുടെ സംഘടനമുഖേന ഭാവാതീത ധ്യാനത്തിൽ പരിശീലനം നേടുകയും ആത്മശാന്തിക്കു വേണ്ടി പതിവായി അതിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന 90,000-ത്തിൽപരം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽത്തന്നെ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു. ഇവരിൽ 36 പേരെയാണ് മേല്പറഞ്ഞ പരീക്ഷണത്തിന് തിരഞ്ഞെടുത്തത്. 28 പുരുഷന്മാരും 8 സ്ത്രീകളും. 14 മുതൽ 41 വയസ്സുവരെ പ്രായമുള്ളവർ. ഇവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേർക്കും രണ്ടും മൂന്നും കൊല്ലത്തെ ധ്യാനസിദ്ധികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനധർമ്മങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഏറ്റവും ചെറിയ വ്യത്യാസങ്ങൾപോലും അളന്നു രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ട അതിവിപുലമായ യന്ത്രസാമഗ്രികളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തിയത്. ഓരോ പരീക്ഷ്യന്റെയും രക്തസമ്മർദ്ദം, ഹൃദയസ്പന്ദം, താപനിലകൾ, തൊലിപ്പുറത്ത് വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ നേർക്കുണ്ടാകുന്ന പ്രതിരോധം എന്നീ ധർമ്മങ്ങൾ തുടർച്ചയായി രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ഓക്സിജൻ വായുവിന്റെ ആഗിരണം, കാർബൺഡൈ ഓക്സൈഡി

ന്റെ വിരോധം, എന്നിവയും അതിസൂക്ഷ്മമായി തിട്ടപ്പെടുത്തി. ഓരോരുത്തരുടെയും രക്തം എടുത്ത് പരിശോധിക്കുന്നതിനും ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നു. ധ്യാനസമയത്ത് രക്തം വലിച്ചെടുക്കുന്നത് അറിയാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു മറയുടെ പിന്നിലേക്കു നീട്ടിവെച്ച കൈയിൽ അല്പഭാഗം മരുന്നുപുരട്ടി മരവിപ്പിച്ചശേഷമാണ് ധ്വനിയിൽ സൂചി കടത്തിയിരുന്നത്. ഓരോ പരീക്ഷയും ലബോറട്ടറിയിലെ കസേരയിൽ ഇരുന്ന്, ശരീരമാകെ ഉപകരണങ്ങൾ ഘടിപ്പിച്ച നിലയിൽ 20-30 മിനിറ്റുനേരം ധ്യാനത്തിൽ നിമഗ്നനായി. അതിനു മുമ്പും പിമ്പും അത്രയും സമയംകൂടി പരീക്ഷണം നടത്തപ്പെട്ടു.

ഭാവാതീതധ്യാനത്തിൽ അത്യുഗ്രമായ ഏകാഗ്രതയോ ശരീരചേഷ്ടകളുടെയും ചിത്തവൃത്തികളുടെയും കർക്കശമായ നിയന്ത്രണമോ ആവശ്യമില്ലെന്നാണ് പറയുന്നത്. അതിന്റെ സാധനകൾ വലിയ പ്രയാസംകൂടാതെ അഭ്യസിക്കാവുന്നവയാണ്. ഒരു പ്രത്യേക വിശ്വാസപദ്ധതിയുടെയോ, ജീവിതചര്യയുടെയോ ആവശ്യവുമില്ല. ഗുരുമുഖത്തുനിന്നു കിട്ടുന്ന ഉപദേശമനുസരിച്ച് മാനസികാൻവൃത്തിയെ സ്വതന്ത്രമായി വികസിപ്പിച്ച് അതിൽ രമിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണത്. ഇതിന്റെ ഫലമായി മനശ്ശക്തികൾ കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മവും സഗ്ഗാഢകവുമായ നിലയിലേക്ക് ഉയരുമെന്ന് സ്വാഭാവത്തിൽനിന്ന് സാധകന്മാർ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു.

ഓക്സിജന്റെയും കാർബൺ ഡൈ ഓക്സൈഡിന്റെയും കാര്യത്തിൽ, മുമ്പ് മറ്റു ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ട ഫലങ്ങൾ കൃത്യമായി തെളിയിക്കപ്പെട്ടു എന്നാണ് റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നത്. ഓക്സിജൻ ആഗിരണം മിനിറ്റിൽ 251 ഘന സെന്റീമീറ്ററിൽനിന്ന് ധ്യാനസമയത്ത് 211

ഘനസെൻറിമീറ്ററായി കുറഞ്ഞു. ധ്യാനം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതു വീണ്ടും 242 ഘന സെൻറിമീറ്റർ ആയി ഉയർന്നു. അതുപോലെ കാർബൺ ഡൈ ഓക്സൈഡ് വിരോചനം 219 ഘന സെൻറിമീറ്ററിൽ നിന്ന് 187 ഘന സെൻറിമീറ്ററായി കുറഞ്ഞു. ഈ രണ്ടു ശരീര ചേഷ്ടകൾക്കും തമ്മിലുള്ള അനുപാതം സാധാരണഗതിയിൽത്തന്നെ വർത്തിച്ചതിൽ നിന്ന്, ധ്യാനസമയത്തു ശരീരത്തിന്റെ ചയാപചയ ധർമ്മത്തിന്റെ നിരക്കുതന്നെ കുറഞ്ഞു എന്നു അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വസ്തുതകൾ ഗ്രാഹകളുടെ രൂപത്തിൽ കാണിക്കുന്ന അനേകം ചിത്രങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പരീക്ഷണത്തിൽ കണ്ട മറ്റൊരു ഫലം ധ്യാനസമയത്തു പരീക്ഷ്യന്റെ രക്തത്തിൽ ലാക്ടേറ്റ് എന്ന രാസവസ്തുവിന്റെ അളവിനു് അതിപ്രകടമായ കുറവുണ്ടാകുന്നു എന്നതാണ്. ഇതിന്റെ അളവു് മനുഷ്യന്റെ ഉൽക്കണ്ഠയുടേയും മാനസിക സംഘർഷത്തിന്റേയും നിദർശനമാണെന്നു് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ധ്യാനത്തിന്റെ ഫലമായി രക്തത്തിൽ ലാക്ടേറ്റ് കുറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ആസമയത്തു് പരീക്ഷ്യൻ അത്യധികമായ വിശ്രാന്തിയും മനോലാഘവവും അനുഭവിക്കുന്നു എന്നാണ്.

ഇതുകൂടാതെ തലച്ചോറിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന വൈദ്യുതതരംഗങ്ങൾക്കും ധ്യാനസമയത്തു് വ്യത്യാസം വരുന്നതായി കാണുന്നു. ഏദയസ്സനും മന്ദീഭവിക്കുകയും തൊലിയുടെ പ്രതിരോധശക്തി അസാമാന്യമായിവർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പരീക്ഷണഫലങ്ങൾ, പതിനഞ്ചും ഇരുപതും വർഷത്തെ കഠിനമായ ധ്യാനസാധനകൾ അനുഷ്ഠിച്ച സെൻസ്വലമത അനുയായികളായ സന്യാസിമാരുടെ കാര്യത്തിൽ ജപ്പാനിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും കണ്ടിട്ടുള്ളവ

യാണെന്നു റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു. ധ്യാനം ഒരുതരം ഉറക്കമോ ഹിപ്നോട്ടിസമോ ആണെന്നുള്ള ധാരണ സർവാബദ്ധമാണ്. ഈ രണ്ടു അവസ്ഥകളിലും ശരീര ധർമ്മങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾക്കു് മേൽപ്പറഞ്ഞ ലക്ഷണങ്ങളോടു് ഒരു സാദൃശ്യവുമില്ല. ഭാവാതീത ധ്യാനം പൂർണ്ണമായ ജാഗ്രദവസ്ഥയുടെയും അത്യധികമായ മനഃസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെയും ലക്ഷണങ്ങളാണ് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. ശരീരചേഷ്ടകളെയും ജീവിതധർമ്മങ്ങളെയും സാക്ഷാദ്ഭൂത ബാധിക്കുന്ന സർവ്വാശ്രേഷ്ഠിയായ ഒരു പ്രതികരണം അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ ഇച്ഛാശക്തിക്കും മനസ്സിന്റെ നിയോഗങ്ങൾക്കും വിധേയമല്ലാതെ, ബോധമണ്ഡലത്തിനും താഴെയായി. സ്വയംഭരണരീതിയിൽ, പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു നാഡീപടലമുണ്ടു്. അടിസ്ഥാനഭൂതമായ ശരീര ചേഷ്ടകളെയും ജീവിത ധർമ്മങ്ങളെയും ഭരിക്കുന്ന ഘടകം ഇതാണ്. ഹൃൽസ്തനവും രക്തപരിവാഹവും ദഹനക്രിയകളും എല്ലാം മനസ്സിന്റെ അറിവുപോലുമില്ലാതെ കൃത്യമായി നടക്കുന്നത് ശരീരത്തിൽ നൂലാമാലപോലെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഈ നാഡീപടലത്തിന്റെ വൈഭവമൂലമാകുന്നു. നമ്മുടെ ജന്മവാസനകളുടെയും അടിസ്ഥാന പ്രവണതകളുടെയും ആസ്ഥാനമാണതു്. ബഹുലക്ഷം തലമുറകളിലെ അനുഭവപാഠത്തിൽ നിന്നു് പരിണാമമാർഗ്ഗേണ രൂപവൽക്കൃതമായ പ്രവണതകളും പ്രതികരണങ്ങളും അതിൽ മുദ്രിതമായിരിക്കുന്നു. ജീവചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രേരകശക്തികളും അടിയൊഴുക്കുകളും വേലിയേറ്റങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്ന നിഗൂഢമണ്ഡലമാണതു്. ആപത്തിനെ നേരിടുമ്പോൾ സർവ്വശക്തികളും സമാഹരിച്ചു് അററുകെയായി പോരടിക്കുവാനോ, അത

ല്ലെങ്കിൽ പ്രാണനുംകൊണ്ട് പലായനം ചെയ്യുവാനോ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ജന്മവാസന ഈ നാടീപടലം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതു് ഉന്മിഷത്താകുമ്പോൾ ഹൃദയസ്സന്ദം, രക്തസമർദ്ദം, മാംസപേശികളിലേക്കുള്ള രക്തപരിവാഹം ഓക്സിജൻ ആഗിരണം എന്നീ ശരീരധർമ്മങ്ങളെല്ലാം അസാമാന്യമായി വർദ്ധിക്കുന്നു.

ഇതിനു നേരെ വിപരീതമായ ഒരു അവസ്ഥാവിശേഷമാണു് ധ്യാനത്തിലൂടെ ജീവശരീരം നേടുന്നതെന്നു് പറയാവുന്നതാണു്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പരിണാമചരിത്രത്തിൽ, “പ്രതിരോധ—പലായന” പ്രതികരണം ജീവിതത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണു്, അതു് അവന്റെ ജന്മവാസനകളുടെ ഭാഗമായിത്തീർന്നതു്. പ്രകൃതിയിലും ആവശ്യം സൃഷ്ടിയുടെ മാതാവാകുന്നു. പക്ഷേ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞാലും പാരമ്പര്യം ശേഷിക്കും. മനുഷ്യന്റെ ശരീരഘടനയിൽനിന്നു് ഈ ജന്മവാസന ഇനിയും മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല. ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ഭീഷണിയെ നേരിടുമ്പോൾ ഇന്നും അവനിൽ ഈ പ്രതികരണം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ ഇന്നത്തെ ജീവിതത്തിൽ അതു് അപ്രസക്തവും നിഷ്പ്രയോജനവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കാട്ടുജന്തുക്കളുടെ ആക്രമണത്തെ ചെറുക്കുന്നതിനും, അവയുടെ പിടിയിൽപ്പെടാതെ രക്ഷപ്പെടുന്നതിനും പരിഷ്കൃത മനുഷ്യൻ തന്റെ ശരീരത്തെ സജ്ജമാക്കേണ്ടതില്ല. ഇന്നത്തെ ആപത്തുകളും ഭീഷണികളും മറുതരത്തിൽ ഉള്ളവയാണു്.

അന്നനിമിഷം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടുകളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു് സമാധാനമായി ജീവിക്കുവാൻ കഴിയാതെ വരുന്നതുമൂലമാണു് ഇന്നത്തെ ഭീതിയും വ്യാകു

ലതയും ഉണ്ടാകുന്നത്. പോരടിച്ചോ പലായനം ചെയ്തോ ഈ ആപത്തുകളെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. ശിലായുഗത്തിൽ കാട്ടുപാതകളിലൂടെ പാത്തും പതുങ്ങിയും സഞ്ചരിക്കുന്നതിനെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയോ കൂടുതൽ ആപൽക്കരമാണ് ഇന്നത്തെ നഗരവീഥികളിൽ നടക്കുന്നത്. അഞ്ച് ഇന്റ്രിയങ്ങളും മിഴിച്ചുകൊണ്ടുനടന്നാലും രക്ഷയില്ല. പ്രതിരോധത്തിന്റെ പ്രശ്നമേയില്ല; എവിടെയും മരണം പതിയിരിക്കുന്നു. കണ്ണുതെറ്റിയാൽ കഥ കഴിയും. ഹിംസാഭീഷണിയും അപാരമായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. വയറു നിറയാനുള്ള വക കിട്ടിയാൽ വന്യമൃഗങ്ങൾ അന്യജീവികളെ ഉപദ്രവിക്കുകയില്ല. പക്ഷേ ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ ഹിംസാശീലത്തിന് അങ്ങനെയുള്ള വിരാമമില്ല. അവൻ നിറയുക എന്നൊരു അവസ്ഥയേയില്ല. ഓരോ മനുഷ്യനും മറ്റുള്ളവരെ ശത്രുക്കളായി കാണുന്നു. പരിമിത വിഭവമായ ഈ ഭൂവനഗോളത്തിൽ അവരുടെ അസ്തിത്വം തന്നെ ഒരു ഭീഷണിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ പരൻ എന്ന പദത്തിന് ശത്രു എന്നു കൂടി അർത്ഥം നൽകിയത് എത്രയോ പ്രസക്തമായിത്തോന്നുന്നു.

പരിഷ്കാരം സൃഷ്ടിച്ച ചുരുപാടുകളുടെ ഈ വ്യാമർദ്ദത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിനേയും ശരീരത്തേയും കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതിന് പോരാട്ടമോ പലായനമോ ഉതകുകയില്ല. എന്നല്ല, ജന്മവാസനമൂലം താനേയുണ്ടാകുന്ന ഈ പ്രതികരണം അവയെ കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആധുനിക മനുഷ്യൻ പിപുലമായ തോതിൽ അനുഭവിക്കുന്ന സംഘർഷ രോഗങ്ങളുടെ മൂലകാരണം ഇതാണെന്നു വൈദ്യശാസ്ത്രവും സമ്മതിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഗുളിക തിന്നും മദ്യംകുടിച്ചും പുകവലിച്ചും ഈ മഹാദുഃഖത്തിന്

ഉപശാന്തി വരുത്താമെന്ന പ്രതീക്ഷയും തിരോഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. കഞ്ചാവും കാമലീലകളും കൊണ്ട് പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഹൃദയവ്യഥകളെ വിസ്മരിക്കാമെന്നാണ് ഇന്നത്തെ യുവജനങ്ങളിൽ ചിലർ വ്യാമോഹിക്കുന്നത്. ഇതെല്ലാം പൂച്ചമരുന്നുകളും കുരുട്ടുവിദ്യകളുമാണ്. രോഗകാരണം ഈ പ്രതിവിധികൾക്ക് ഭുഷ്പ്രാപമായ ഭൂരത്തിൽ, ബോധത്തിനുപോലും എത്തിനോക്കുവാൻ കഴിയാത്ത അഗാധതകളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആ നിഗൂഢലോകത്തിലേക്കുള്ള അഭിഗമന മാർഗ്ഗം ധ്യാനസാധനയിലൂടെ ലഭ്യമാണെന്നാണ് ഈ ശാസ്ത്രീയ പരീക്ഷണം തെളിയിക്കുന്നത്.

ശാസ്ത്രയുഗമാണ്; ചക്ഷേപ അത്ഭുതങ്ങളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല

“ഇങ്ങനെ ചിലതു കണ്ടില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസം വരുകയില്ല” എന്ന് ചില അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുദേവൻ പറയുകയുണ്ടായി. ജീവിതയാത്രയിൽ മാർഗ്ഗദീപങ്ങളുടെ സഹായം തേടുന്ന നിഷ്ക്കന്മഷബുദ്ധികളായ സാമാന്യജനങ്ങൾ അദ്ധ്യാത്മസിദ്ധികളെയും അവതാരമഹിമയെയും മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഈ വിധത്തിലാണ്. ഇന്ദ്രജാലവും മായാവിദ്യകളും കൊണ്ട് തങ്ങളെ കളിപ്പിക്കുകയല്ല എന്ന് ബോധ്യമാകുന്നതുവരെ അവർ കാത്തിരിക്കും. ഹൃദയഗുണങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിച്ചാണ് ഇക്കാര്യം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നത്. സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളും കാരുണ്യവും ഭൂതദയയും ഉള്ളവരെ തിരിച്ചറിയാൻ മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിദത്തമായ കഴിവുണ്ട്. അതുപയോഗിച്ച് ജനങ്ങൾ മാജിക്കുകാരെയും മഹാത്മാക്കളെയും വേർതിരിച്ചറിയുന്നു. ചിലരെ ദീർഘകാലം കളിപ്പിക്കാം. പലരെ കുറച്ച കാലവും കളിപ്പിക്കാം. പക്ഷേ എല്ലാവരെയും എന്നും കളിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഇതാണ് അദ്ധ്യാത്മസിദ്ധികളുടെ പൂർവചരിത്രം, എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ അങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങളെയും അന്ന

വേങ്ങളെയും പറ്റി കേൾക്കുവാൻ ഇടയാകുന്നവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും സംശയാലുക്കളായി ശേഷിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. “അത് സയൻസിനു നിരക്കുന്നില്ല. എങ്ങനെയാണ് വിശ്വസിക്കുക? വെറും മാജിക്കായിരിക്കണം” എന്നായിരിക്കും അവരിൽ മിക്കവരുടെയും പ്രതികരണം. ഇത് സയൻസ് പഠിച്ചിട്ടു പറയുന്നതല്ല. ഈ പ്രതികരണം കാണുമ്പോൾ, അങ്ങനെ പറയുന്നവരെപ്പറ്റിയല്ല സയൻസിനെപ്പറ്റിയാണ് അനുതപിക്കുവാൻ തോന്നുന്നത്. മഹത്തായ ആ വിജ്ഞാനം ഇങ്ങനെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു പോയല്ലോ എന്ന്. അത് കയറിച്ചെല്ലാത്ത, കയറിച്ചെന്നു കൂടാത്ത, പല അനുഭവമണ്ഡലങ്ങളുമുണ്ട്. അവിടെ നൂട്ടുണമില്ല, ഡാർവിനമില്ല, ഐൻസ്റ്റൈനമില്ല, മാക്സ് പ്ലാങ്കമില്ല. ആർക്കും നോബൽ സമ്മാനവും നൽകാറില്ല.

സയൻസിലൂടെ തെളിയിക്കാവുന്നതത്രമാത്രമേ മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ എന്നും, മനസ്സിലാകുന്നതത്രമാത്രമേ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും, ശാിക്കുന്ന വീക്ഷണഗതി ഗലീലിയോയുടെ (1564-1642) കാലത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായതാണ്. ശാസ്ത്രം എന്തെന്നു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഇങ്ങനെ നിർബന്ധം പിടിക്കുന്നത് അനുഭവമണ്ഡലത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ അംശത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാണ്. പക്ഷേ ഈ വിദ്യയിലൂടെ കൈവന്ന വിജയം കണ്ട് സാമാന്യജനങ്ങളും ഇന്നു സയൻസിനെ അന്ധമായി ആരാധിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദീർഘകാലം യൂക്ലിഡിലൂടെയുള്ള അപഗ്രഥനവും കാര്യകാരണബന്ധത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള വ്യാഖ്യാനവും പരിചയിച്ചവർ ഇങ്ങനെ നിർബന്ധിക്കുന്നത് മനസ്സിലാക്കാം. അവരുടെ മസ്തിഷ്കംതന്നെ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ രൂപവൽക്കൃതമായിപ്പോകുന്നു. ആയുഷ്കാലമത്രയും ശാസ്ത്രീയചിന്തയിൽ ചെലവഴിച്ചു തന്നിട്ടു

വസാനം കലാസൃഷ്ടികളുടെ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാതായി എന്നു ഡാർവിൻ വേദിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, മനുഷ്യരാശിയിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയും മസ്തിഷ്കത്തിന് ഇങ്ങനെയുള്ള പരിവർത്തനമൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ യുക്തിയേയും കാര്യകാരണബന്ധത്തെയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. അവ അവർക്കു അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളാണ്. പക്ഷേ മറുവളവർ അങ്ങിനെ ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധരാണ്.

ആധുനിക കാലത്തു വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ യുവജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധിശക്തി അളന്നുനോക്കുന്നതിനുള്ള പരീക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ (I. Q. Tests). ഇവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അമേരിക്കയിലും പല യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും മാനസികയുത്തം ആവശ്യമുള്ള ജോലികൾക്ക് ആളുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ സാധ്യതയെ പല മന:ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഗവണ്മെന്റുകളും വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളും ഈ ഉപായം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, ഒരു ആദിവാസി വിദഗ്ദ്ധൻ തന്റെ അനുയായികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് ഇതുപോലെ ഒരു പരീക്ഷണം നടത്തിയാൽ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ആളുകൾ മുഴുവനും തോറു തൊപ്പിയിടുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. ഒരു സഞ്ചിമൃഗത്തെ വേട്ടയാടുവാനോ ബുമറാങ്ങ് എറിയുവാനോ തനിക്കു കഴിവില്ലെന്നും, ആന്ത്രോപിയയിലെ ആദിവാസികളുടെ ഇടയ്ക്കു അകപ്പെടുപോയാൽ താൻ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത മർമണ്ടുസായി കരുതപ്പെടുമെന്നും ഐൻ സ്റ്റേൻ, ആഷ്ലി മൊണ്ടേഗു എന്ന നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞനോട് പറയുകയുണ്ടായി.

ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവനും ശാ

സൂത്രേ സർവാത്മസാധകമായി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും അതുകണ്ടത്തുന്ന സത്യങ്ങളെ പരമപുരുഷാർത്ഥങ്ങളായി പൂജിക്കണമെന്നും ശരിക്കുന്നതു കഥയില്ലായ്കയാണെന്നു കാണാം. എന്നാലും മുന്തൂകൊല്ലമായി ഈ കഥയില്ലായ്മ സർവശ്ലേഷിയായ ഒരു തത്ത്വജ്ഞാനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഉപയോഗിക്കണമെന്നു പറയുന്നത് മനസ്സിലാക്കാം, പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ഹിതമെന്നു കണ്ടാൽ മനസ്സിലാക്കാത്തവനും ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളാം. പക്ഷേ അതിന്റെ അപ്പുറംകടന്ന്, അതേയുള്ള സത്യം, അതിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളണം, മറുക്കുതെല്ലാം അന്ധവിശ്വാസമാണ് എന്നു വാദിക്കുന്നത് ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിഷേധമാണ്. പുതിയ ഒരുതരം ഇൻക്വിസിഷൻ.

ഔതികലാഭങ്ങൾ കൈവരുത്തുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന വിജ്ഞാനങ്ങളുടെ നേർക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു മനോഭാവം സംജാതമാകുന്നത് സ്വാഭാവികമാണെന്ന് കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിപ്രാചീനകാലത്തു ശ്രൗതഗൃഹ്യസൂത്രങ്ങളിലും ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള യജ്ഞങ്ങൾ, യാഗങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വൈദികകർമ്മങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം എന്താണ്? പ്രപഞ്ചത്തെ ഭരിക്കുന്ന ദിവ്യശക്തികളെ സ്തുതിക്കുകയും ധ്യാനിക്കുകയും, അവയ്ക്കുമുമ്പിൽ പ്രാർത്ഥനകൾ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അക്കാലത്തെ മനുഷ്യർ തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ലെന്നും, അവയെ സ്വാധീനമാക്കാനും സ്വന്തം ഹിതത്തിനു വിധേയമാക്കാനും ശ്രമിച്ചതുടങ്ങി എന്നുമാണ് അവ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മന്ത്രതന്ത്രങ്ങളും അതിസങ്കീർണ്ണമായ വൈദികകർമ്മങ്ങളും എല്ലാം ഇതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉപായങ്ങളാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. ഒളിവും മറവും ഒന്നുമില്ല; ഔതികസമ്പത്തുകൾ ലഭി

ക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി നിർവഹിക്കപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളാണിവ. ഇവയ്ക്കുപിന്നിൽ അവ്യക്തമെങ്കിലും ആർക്കും കാണാവുന്ന ഒരു സങ്കല്പമുണ്ട്. അതിതാണ്: മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്വകാര്യ ലോകത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായ ധർമ്മക്രമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്താൽ, പ്രപഞ്ചശക്തി അവയ്ക്കു വഴങ്ങും. പിണ്ഡാണുതെ ക്രമപ്പെടുത്തിയാൽ ബ്രഹ്മാണുതെ നിയന്ത്രിക്കാം. ഈശ്വരചൈതന്യത്തെയും ഇച്ഛാധീനമാക്കാം. ഇതു് അനുഭവം കൊണ്ടു നേടിയ അറിവായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇത്രവളരെ കാലമൊന്നും അതു നിലനിൽക്കുകയില്ല. മതപരമായ ഒരുതരം ടെക്നോളജിയാണ് ഇതെന്നു പറയാം. പ്രകൃതിശക്തികളെ കീഴടക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മനുഷ്യൻ നടത്തിയ ആദ്യത്തെ ഈ യത്നങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനമാണ് വൈദികസാഹിത്യത്തിന്റെ മേല്പറഞ്ഞ വിഭാഗത്തിൽ കാണുന്നത്. ഇതുതന്നെയാണ് പില്ലാലത്തു് ഇന്ത്യയിലെ സാമൂഹിക ജീവിതത്തെ കളങ്കപങ്കിലമാക്കിയ ബ്രാഹ്മണധോവിത്വത്തിനു വഴി തെളിയിച്ചതും. എല്ലാവരും യാഗവും യജ്ഞവും ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ കൈയടക്കുന്നതിനുവേണ്ട വിഭവങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ലഭ്യമല്ല, അതുകൊണ്ടു വൻ പിച്ച ജനവിഭാഗങ്ങൾ വൈദികകർമ്മത്തിനു അധികാരമില്ലാത്തവരായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. മുങ്ങിച്ചാകുവാൻ ഇടയാകുമ്പോൾപ്പോലും കൂടെക്കൂടിക്കാതെ കലക്കിക്കുടി കണമെന്ന സ്ഥിതിവിശേഷവും സംജാതമായി.

സത്യമാലോചിച്ചാൽ മനുഷ്യയത്നംകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചശക്തികളെ ഇച്ഛാധീനമാക്കാമെന്നുള്ള ഈ സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നു തന്നെയല്ലേ എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും ഉൽപ്പത്തി എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും ഇന്നത്തെ ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളെ നിലനിർത്തുന്നതു് അങ്ങേയറ്റം

പ്രയോഗക്ഷമമെന്നു് തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ സങ്കല്പമാണു്. ഒരു പക്ഷേ, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോളം തന്നെ പഴക്കമുള്ളതും, ഓരോരോ സംസ്കാരങ്ങളിൽ ഭിന്നരീതികളിൽ പല കാലത്തും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആണെങ്കിലും ഗലീലിയോയുടെ കാലത്തിനുശേഷം, വിശേഷിച്ചും കഴിഞ്ഞ നൂറുവർഷത്തിനിപ്പറം, ആണു് ഈ സങ്കല്പം ഇത്ര സാർവത്രികമായി, വിവരമുള്ളവർക്കും ഇല്ലാത്തവർക്കും ഒരുപോലെ ആദരണീയമായിത്തീർന്നതു്. എന്നുമാത്രമല്ല അതു് അതിതീക്ഷ്ണമായ അസഹിഷ്ണുതകളേയും ജനിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

പണ്ടുകാലത്തു് അധികാരിതയില്ലാത്തവൻ വേദം ചൊല്ലിയാൽ നാക്കു മുറിക്കുകയും, മന്ത്രോച്ചാരണം കേട്ടുപോയാൽ ചെവിയിൽ ഈയം ഉരുക്കി ഒഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വൈരനിര്യാതന ബുദ്ധിയോടുകൂടിയാണു് ഇന്നു് അജ്ഞന്മാർപോലും സയൻസിന്റെ പേരും പറഞ്ഞു് അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തെ എതിർക്കുന്നതു്. പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കി, പ്രപഞ്ചശക്തികളെ പാട്ടിലാക്കി, അനന്തമായ ഭൗതികശ്രേയസ്സു നേടുവാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു സങ്കല്പത്തെ സമസ്തലോകവും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന “സയൻസിന്റേതായ” ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, പ്രസ്തുത സങ്കല്പത്തിനു് നിരക്കാത്തതും ഒർത്ഥത്തിൽ അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതെന്നു് കരുതേണ്ടതുമായ വിശ്വാസം പുലർത്തുകയോ? ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചുകൂടാ. അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനമില്ല, അവതാരപുരുഷന്മാരുമില്ല, ദിവ്യശക്തികളുമില്ല. അതുതകർമ്മങ്ങളുമില്ല. എല്ലാം മാജിക്, വെറും മാജിക്, അന്ധവിശ്വാസം.

സയൻസും മതവും തമ്മിൽ എന്നാണു് ഒഴുക്കൻമട്ടിൽ പറയാറുള്ളതെങ്കിലും, സത്യത്തിൽ സയൻസിന്റെ പേ

റിലുള്ള അന്ധവിശ്വാസവും ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തെ
 കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയും തമ്മിലാണ് അടിസ്ഥാനപര
 മായ വൈരുദ്ധ്യമുള്ളത്. പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കി ഭൗതിക
 ശ്രേയസ്സു നേടുക എന്ന ലക്ഷ്യം സയൻസിലുള്ളതുപോലെ
 തന്നെ മതാചാരങ്ങളിലുമുണ്ട്. ഏറ്റവും വിശദമായി അ
 റിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള യൂറോപ്യൻ ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യം മതാ
 ചാരങ്ങളാണ് ഈ ലക്ഷ്യത്തെ അത്യുത്സാഹത്തോടെ പിൻ
 തുടർന്നത്, മനുഷ്യരെ സങ്കചിതബുദ്ധികളാക്കി സാമൂഹി
 കജീവിതത്തെ ഇരുട്ടിലാഴ്ത്തിയത്. അസഹിഷ്ണുതയു
 ടെയും അധികാരദുർമ്മോഹത്തിന്റെയും പര്യായമായി
 തീർന്ന ഈ മതാചാരം സ്വതന്ത്രചിന്തയെ അടിച്ചമർത്തി
 ശുദ്ധമായ അദ്ധ്യാത്മവിദ്യയെപ്പോലും കളങ്കപ്പെടുത്തി.
 അതു കഴിഞ്ഞ് ശാസ്ത്രം വന്നു. സ്വതന്ത്രചിന്തയായിട്ടാ
 ണ് അതിന്റെ ആരംഭമെങ്കിലും ലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി ആ
 ദ്യം മുതല്ലേ ആർക്കും സംശയമുണ്ടായില്ല. മുന്നൂറു വർഷം
 കൊണ്ട് അതു മനുഷ്യരാശിയെ മുഴുവനും വശീകരിച്ചു.
 പക്ഷേ മഹാവിജയത്തിൽ ചലാശിച്ച എന്ന് ലോകം
 വ്യാമോഹിച്ച ഈ ഭൗതികോത്കർഷപരിപാടി എത്ര
 വേഗമാണ് ഭയാനകമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചി
 രിക്കുന്നതെന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോൾ അന്ധാളിച്ചുപോക
 ന്നു. പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കി അറുതിയില്ലാത്ത ശ്രേയസ്സിനു
 വഴിതെളിച്ചു എന്നു കരുതിയ ആധുനികശാസ്ത്രം ഒരു ശാ
 പമാണെന്നു പോലും പറയുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുണ്ട്.
 ആറംബോംബും ഹൈഡ്രജൻ ബോംബും ഉണ്ടാക്കി സമ
 സ്ക ജീവജാലത്തെയും ക്ഷണമാത്രം കൊണ്ട് സംഹരിക്കാ
 നുള്ള കഴിവ് ചില രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് നൽകി എന്നതു മാത്ര
 മല്ല അതു വരുത്തിയ ആപത്തു്. വ്യവസായ വിപ്ലവങ്ങൾ
 കൊണ്ട് ഭൂമിയെ അതിശീഘ്രം അധിവാസയോഗ്യമാ

ല്ലാതാക്കുന്നു എന്നതുമല്ല. മനുഷ്യചിത്തത്തെ ഉച്ഛ്വേലമായ ഓരാഗ്രഹത്തിന് വിളനിലമാക്കി എന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ ദ്രോഹം. ജീവാത്മാക്കളെ അനന്തമായ ആശാപാശത്തിൽ കെട്ടിയിട്ട് കാലത്തിന്റെ പെരുവഴിയിലൂടെ മുന്നോട്ടു വലിക്കുകയാണ്. ഒന്നുകൊണ്ടും തൃപ്തിയില്ല; ഒരിക്കലും ശാന്തിയില്ല.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് അമേരിക്കയിലേയോ പശ്ചിമ ജെർമ്മനിയിലേയോ തോതിലൊന്നും വേണ്ട, അൻപതു പേർക്കു ഒരു കാറു വീതം ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ ഇവിടെ 110 ലക്ഷം കാറുകളുണ്ടാകും. പിന്നെ മനുഷ്യക്കു നാട്ടുവഴിയെ നടക്കാൻ സാധിക്കുമോ? കാറുള്ളവർ മാത്രം സഞ്ചരിച്ചാൽ മതിയെന്നു് ആരെങ്കിലും സമ്മതിക്കുമോ? ഇത്രയും കാറുകൾ ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു സങ്കൽപിച്ചാലും അവയ്ക്കു് ഓടുവാൻ വേണ്ട റോഡെവിടെ? പെട്രോളിനു് എന്തുചെയ്യും? അൻപതിൽ 49 പേരും കാറു കിട്ടാതെ അടങ്ങിയിരിക്കുമോ? അത്മശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ആസൂത്രണവിദഗ്ദ്ധന്മാരും, വെടിക്കെട്ടിൽ വാണം പൊങ്ങുന്നതുപോലെ, കടലാസ്സിൽ വരച്ചുകാണിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിയുടെ ചിത്രങ്ങൾ യഥാർത്ഥജീവിതത്തിൽ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നവയല്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെയും ടെക്നോളജിയുടെയും കഴിവുകളിൽ വിശ്വസിച്ചു് മനുഷ്യരാശിക്കു് ഉത്തരോത്തരമായക്ഷേമവും സംതൃപ്തിയും കൈവരുത്താമെന്നുള്ള മോഹം അവയുടെ ഇതുവരെക്കണ്ട സാമർത്ഥ്യത്തികവുമൂലം തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. മനസ്സിൽ കാണുന്ന മധുരസ്വപ്നങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘട്ടത്തിൽ കൈവെടിയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അമേരിക്കയിൽ രണ്ടരയാളുകൾക്കു് ഒരു കാറുവീതവും ജെർമ്മനിയിൽ അഞ്ചുപേർക്കു് ഒന്നു വീതവും ആകുന്നതു

വരെ ഈ അഭിവൃദ്ധി നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിച്ചു. ഇന്ത്യയിൽ 500 പേക്ക് ഒന്നുവീതം എന്നുപോലും ഉണ്ടാകുന്ന ലക്ഷണമില്ല.

ഏതു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിപാടിയനുസരിച്ച് സാമൂഹികഘടനയെ ഉടച്ചുവാർക്കണം എന്നതായിരുന്നു അല്പകാലം മുമ്പുവരെ ഏതു രാജ്യത്തെയും ചിന്താവിഷയം. നന്മതിന്മകളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഈ വിവാദം പുസ്തകപ്പഴുക്കളുടെ തൊഴിലാണെന്നു സാമാന്യജനങ്ങൾ ആക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതിൽ എന്താണ് ഇത്ര വളരെ ആലോചിക്കാൻ? മീൻ വേണ്ടാത്ത പുച്ചയുണ്ടോ? ഏതു മാതൃകയെങ്കിലും ആകട്ടെ, ഉയർന്നു പോകുന്ന അഭിവൃദ്ധിയാണ് ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടതു്. അതു നല്ലതാണെന്ന കാര്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു സംശയമില്ല. പൊതു ഉടമയിൽ വേണോ, സ്വകാര്യ ഉടമയിൽ വേണോ എന്ന സാങ്കേതികവിവാദം ഇതുമായി കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കരുതു്. അഭിവൃദ്ധി, അഭിവൃദ്ധി, അഭിവൃദ്ധി അതായിരിക്കട്ടെ ഏതു രാജ്യത്തിന്റെയും മുദ്രാവാക്യം ! പക്ഷേ, ഇന്നിപ്പോൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും വ്യവസായ വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കും സർവസ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്താലും ലോകത്തെ മുഴുവനും ഒരേ തോതിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു് വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. ഈ ചെറിയ ഭൂഗോളത്തിൽ അതിനുവേണ്ട വിഭവങ്ങളില്ല. മനുഷ്യൻ ഈച്ചകളെപ്പോലെ പെരുങ്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വൈദ്യശാസ്ത്രം മിടുക്കു കാണിച്ചു് മരണത്തെ നിയന്ത്രിച്ചു. ജനനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് എങ്ങനെയെന്നു് ആലോചിക്കുന്നതേയുള്ളു. സ്രീകളെക്കൊണ്ടു് ഗുളിക തീറ്റിച്ചു് ഇതു സാധിക്കാമെന്നാണു് വിദഗ്ദ്ധന്മാർ പ്രത്യാശിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ അതിനിടയ്ക്കു് കലയുടെയും വിനോദത്തിന്റെയും പേരിൽ കാമദേവനെ ഭൂമുഖത്തു് അഴിച്ചുവി

ട്ടിരിക്കുന്നു. ജനനത്തെ നിയന്ത്രിക്കണമെന്നും പറയുന്നു. എന്തുചെയ്യും! ഭൂണഹത്യയേ മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ഫാലനേത്രം തുറക്കണം. കാമദേവൻ ഭസ്മമാകണം. ഈ ചുറ്റുപാടുകളിൽ നിരാശ നീറിപ്പിടിക്കുകയാണ്. അത് അതിഘോരമായ അക്ഷമയും ജനിപ്പിക്കുന്നു. അററുകെയായി, ദാരിദ്ര്യമേ ഗതിയുള്ളൂ എങ്കിൽ അത് സമമായി വീതിക്കണമെന്നും ജനങ്ങൾ വാദിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

ഭൂമിയെ സ്വർഗ്ഗമാക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ട സയൻസും ടെക്നോളജിയും ഭയനീയമായി പരാജയപ്പെടുന്ന ലക്ഷണങ്ങളാണ് കാണുന്നത്. അടുത്തകാലത്തു വിദേശപത്രങ്ങളിൽ വന്ന ചില റിപ്പോർട്ടുകൾ കണ്ടപ്പോൾ മററരെക്കാളും മുമ്പേ ഈ സത്യം മനസ്സിലാക്കിയത് മാവോസേതുടാണോ എന്ന് സംശയംതോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകൂടം, തോക്കിന്റെ കഴലിനകത്താണ് അധികാരം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് ആറംബോംബും ഹൈഡ്രജൻ ബോംബും നിർമ്മിക്കുകയും അതിമഹത്തായ സൈനികശക്തി സംഭരിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിലും, ജനങ്ങളുടെ പ്രപഞ്ചവീക്ഷണത്തിലും ജീവിതാദർശങ്ങളിലും സമൂലമായ പരിവർത്തനം വരുത്തുവാനാണ് നിരന്തരം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് പറയുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഒരു നല്ല വാക്കു പറയാത്ത അമേരിക്കൻ ലേഖകന്മാർ ചൈനയെപ്പറ്റി ഈയിടെ എഴുതുന്ന വിവരണങ്ങൾ വായിച്ചാൽ യക്ഷികഥകളാണെന്നു തോന്നും. ചീനജനത ആശാപാശത്തിൽനിന്നു മുകുതി നേടിയിരിക്കുന്നു. അർത്ഥലോഭവും സ്വാർത്ഥപൂർത്തിയും ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളായി അവർ കരുതുന്നില്ല, പിഞ്ചു പൈതങ്ങളെക്കൊണ്ടുപോലും നാമം ജപിക്കുന്നതുപോലെ

മാവോസുകുതങ്ങൾ ഉരുവിടുവിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതാണത്രേ. അത് അപരിഗ്രഹത്തെ വളർത്തുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കുവാൻ ഉത്തേജനം നൽകുന്നു. കരുടൻ കാഴ്ച നൽകുന്നു. ബധിരൻ ശബ്ദഗ്രഹണശക്തി കൊടുക്കുന്നു. യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായമില്ലാതെ വെറും കൈകൾ കൊണ്ട് ഭീമാകാരങ്ങളായ അണക്കെട്ടുകൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ ജനങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നു. യുക്തിവാദികളും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആരാധകന്മാരും ചിരിക്കുമെങ്കിലും നാമജപം അത്യന്താപേക്ഷാർത്ഥമായ രീതിയിൽ ഫലിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചൈനയിൽ ഇന്ന് പട്ടിണിയും ദാരിദ്ര്യവും പഴങ്കഥകൾ മാത്രമാണെന്നു പറയുന്നു. ജനങ്ങളുടെ മുഖത്ത് സംതൃപ്തി കളിയാടുന്നു, തുടുത്തുത്ത കവിഃത്തടങ്ങളും മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളും ഉള്ള കുട്ടികളെ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. അവർ ‘‘മാവോസുകുതങ്ങൾ’’ പിടിച്ചുകൊണ്ടാണ് പിടിച്ചുവെക്കുന്നത്. എവിടെയും അച്ചടക്കമുണ്ട്. കൈകളിലിയം അഴിമതിയും തീരെ അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. നഗരങ്ങളിൽ ഒരു ബഹളവുമില്ല. അങ്ങേയറ്റത്തെ ശുചിത്വവും പാലിക്കപ്പെടുന്നു. കച്ചവടക്കാർ കടകൾ പൂട്ടാറില്ല, എല്ലാം തുറന്നിട്ടിട്ടാണ് രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നത്. ഫാക്ടറിത്തൊഴിലാളികൾ കാര്യക്ഷമതയ്ക്കു അധികവേതനം കൊടുത്താൽ വേണ്ടെന്നു പറയുന്നു. സേനാനായകന്മാർ ശമ്പളം സ്വമേധയാ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്നു. (ഒരു ജനറലിനു 1125 രൂപയാണ് മുമ്പു ലഭിച്ചിരുന്നത്!) ചൈന ആർക്കും ഒരു കാശുപോലും കൊടുക്കാറില്ല. അവിടുത്തെ നാണയവ്യവസ്ഥ അത്യന്തം ഉറപ്പുള്ളതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സ്രീയും പുരുഷനും ഒരേജാതി വസ്ത്രങ്ങളാണ് ധരിക്കുന്നത്. വസ്ത്രധാരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം കാമോദ്ദീപനമാണെന്ന സങ്കല്പമേയില്ല. അവിവാഹിതരുടെ പ്രണയചേ

ഷുകൾ കർശനമായി നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഇതു സത്യമാണോ എന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. സത്യമാണെങ്കിൽ ഇതിനേക്കാൾ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു സംഭവം ലോകചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മാവോ, മഹീപാലൻ മാത്രമല്ല മഹാത്മാവുമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്യരാജ്യക്കാർ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ടെക്നോളജിയുടെയും ആകർഷണവലയത്തിൽ അകപ്പെട്ട് അവയെക്കൊണ്ട് ഉത്സവം നടത്തുന്ന ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ, പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കി അനന്തമായ പുരോഗതി എന്ന മരീചികയെ അന്യധാവനം ചെയ്യാനല്ല മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ പരിവർത്തനം ചെയ്തു എഴുപതോ എൺപതോ കോടിയുള്ള തന്റെ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് സംതുപ്പിയും മനുശാന്തിയും നൽകുവാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതെന്നു കാണുന്നു. ഈ യത്നം മാർക്സിസമോ, കമ്മ്യൂണിസമോ സോഷ്യലിസമോ എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ അദ്ധ്യാത്മികമാണെന്നാണ് നിർവചിക്കുവാൻ തോന്നുന്നത്. ചൈനയിലെ നേതാക്കന്മാരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും സ്വന്തം ഭാഷയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും വശമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയങ്ങൾക്ക് ആ രാജ്യത്തു സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നു കൂടുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് ജവാഹർലാൽ നെഹ്റു 1957-ൽ പ്രവചിക്കുകയുണ്ടായി. “എന്റെ ഭാഷയുടെ അതിർത്തികൾ എന്റെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും അതിർത്തികളാകുന്നു” എന്നാണ് ലോ മഹാചിന്തകനായ വിറ്റ്ഗെൻസ്റ്റൈൻ പറഞ്ഞത്. ഏതായാലും മാർക്സും ലെനിനും സ്വപ്നത്തിൽപോലും സങ്കല്പിക്കാത്ത പരിവർത്തനമാണ് ചൈനയിൽ വന്നിരിക്കുന്നതെന്ന് പറയാതെത്തരമില്ല. മാവോ കവിതയെഴുതുമെന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നല്ല കവിതകളാണെ

നും പറയുന്നു. പക്ഷേ, നാം കേൾക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടുകൾ ശരിയാണെങ്കിൽ കവികൾക്കെന്നല്ല, ഗുണികൾക്കുപോലും കഴിയാത്ത മഹാകാര്യമാണ് അദ്ദേഹം സാധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ലോകത്തിലേക്കുവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ ജനസമൂഹത്തെ തന്റെ നാമം ജപിപ്പിച്ച് ആശാപാശമെന്ന ഭവരോഗപീഡയിൽനിന്ന് മുക്തമാക്കിയത് മഹാകാര്യമല്ലെ? ഇതു ശാസ്ത്രയുഗം ആയിരിക്കാം. എന്നാലും അത്തരങ്ങളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; തീർച്ചയായും ഇല്ല.

വ്യാസന്റെ സന്ദേശം

വേദവ്യാസപ്രണീതമായ മഹാഭാരതം സത്യത്തിൽ നടന്ന ചരിത്രമാണോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നവരുണ്ട്. നടന്നതായാലേയ്ക്ക്, അല്ലെങ്കിലേയ്ക്ക്? അത് ജീവിതമാണെന്നുള്ളത് തീർച്ചയാണ്. അതിൽക്കൂടുതലായ എന്തൊരു അനുഭൂതിയും അടിയുറപ്പുമാണ് ഭാരതീയരായ നമുക്ക് വേണ്ടത്? ഒരു പക്ഷേ ജീവിതമെന്ന ച ജീവിതസത്യമെന്നാണ് പറയേണ്ടത്. എന്തെന്നാൽ ജീവിതം സ്വപ്നമാണ്. ഈ സ്വപ്നപരമ്പരയുടെ അടിസ്ഥാനമായ സത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അനുഭൂതിയാണ് ഈ ഇതിഹാസം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത് ശിലാശാസനങ്ങളോ സ്മാരകസ്തംഭങ്ങളോപോലെയുള്ള ഭൗതികവസ്തുവല്ലെങ്കിലും അവയെക്കാൾ ചിരസ്ഥായിയാണെന്നുള്ളത് നിസ്തർക്കമാണ്. മഹാഭാരതത്തിന്റെ ചരിത്രസത്യത്തെപ്പറ്റിയും, നിർമ്മാണകാലത്തെപ്പറ്റിയും, കർത്തൃത്വത്തെപ്പറ്റിപ്പോലും പാശ്ചാത്യരും അവരെ അനുകരിച്ച് പൗരസ്ത്യരും ആയ എത്രയോ പണ്ഡിതന്മാർ ദീർഘദീർഘമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതൊക്കെ ഞാനും വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ആ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പേരാകട്ടെ, അവർ ഗവേഷണം ചെയ്ത കണ്ടെ

ത്തിയ നിഗമനങ്ങളാകട്ടെ ഓർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. തീയതി വെച്ചു, മേൽവിലാസം കൊടുത്തു, പകർപ്പവകാശവും സ്ഥാപിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ—ചരിത്രത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അനിഷേധ്യമായ പരമാർത്ഥവസ്തുക്കൾ—ഏതോ ലൈബ്രറികളിൽ ഭദ്രമായി പൂട്ടി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. നൂറുകൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ അവഭൗതികവസ്തുക്കൾ എന്ന രൂപത്തിൽത്തന്നെ ഇല്ലാതാകും. പക്ഷേ അന്നും ഈ പുണ്യഭൂമിയിൽ നിന്നു് മഹാഭാരതത്തിന്റെ സ്മരണ മായുകയില്ല.

അന്നത്തെ കഥ പോകട്ടെ. ഇന്നുപോലും, വെറും കെട്ടുകഥതന്നെ ആയേക്കാവുന്ന പഞ്ചപാണ്ഡവന്മാരുടെ ഇതിവൃത്തമോ, ഇന്നലെക്കഴിഞ്ഞ ചരിത്രവസ്തുതയായ 'പഞ്ചശീല' രാഷ്ട്രീയമോ ഏതാണ് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ സത്യബോധത്തിന്റെ മിഴിവോടെ നിൽക്കുന്നതെന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക. കർണ്ണൻ ഒരു കല്പിതപാത്രമായിരിക്കാം. എന്നാൽ കഴുസൻ ഇന്ത്യയുടെ വൈസു്റോയി ആയിരുന്നു. വലിയ വലിയ സ്മാരകങ്ങളും പണികഴിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ ഇവരിൽ ആരെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണയ്ക്കാണ് ജീവനുള്ളതു്?

കന്നം പുഴകളും പാരിൽ
നിൽക്കുന്നോളം ജനാർദ്ദന !
കീർത്തികൊണ്ടുള്ളൊരാപ്പേരു്
നിത്യമായു് നിലനിന്നിട്ടു.
ബ്രാഹ്മണന്മാർ കഥിച്ചീടും
മഹാഭാരതമാം രണം
എതിർപ്പോർകളിൽ വാർഷ്വേയ !
ക്ഷത്രിയർക്കു യശോധനം.

എന്നു് ഉദ്യോഗപർവത്തിൽ കർണ്ണൻ ശ്രീകൃഷ്ണനോടു

പറയുന്ന വാക്കുകൾ സത്യമായിത്തന്നെയാണ് കലാശി
ച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇതാലോചിച്ചാൽ, മായാമയമായ ഈ ജീവിത
ത്തിൽ ചരിത്രം കഥയില്ലായ്കയാണെന്നും, മനുഷ്യനെ വ്യാ
മോഹിപ്പിക്കുന്ന ഭൂതതത്ത്വാവേശം മിഥ്യയാണെന്നും കാ
ണാവുന്നതാണ്. അതിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദുഃഖങ്ങൾക്കും, ദേവ
ഷങ്ങൾക്കും, ഭ്രാന്തികൾക്കും, ഭോഗങ്ങൾക്കും സാക്ഷിയാ
യിനിന്നുകൊണ്ട് അവയെ സംവേദനം ചെയ്യുന്ന ചൈത
ന്യം മാത്രമാണ് സത്യം. അതു കാണുവാനോ കടന്നുപി
ടിക്കുവാനോ കഴിയാത്തതാണെങ്കിലും മറ്റു സകലതിനേ
ക്കാളും ശാശ്വതമാണ്. എന്തെന്നാൽ അത് കാലത്തിൽ,
കർമ്മഗതിയിൽ, ആരൂഢമായിരിക്കുന്നു. പ്രതീതിസാര
മായ, അനുഭൂതിമാത്രമായ, ജീവിതത്തിന്റെ സാരസർവ
സ്വമായ ഈ ചൈതന്യത്തെ സമഗ്രഭാവത്തിൽ പകർന്നു
ത്തന്നതുകൊണ്ടാണ് മഹാഭാരതം ഏതു ചരിത്രത്തെക്കാ
ളും നാം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ദൈനംദിന ജീവിതത്തെ
ക്കാളും, മിഴിപ്പുറു നിൽക്കുന്നത്. അതിന്റെ അന്തർധാ
രകളെപ്പറ്റി അല്പമായ ഉൾക്കാഴ്ചയെങ്കിലും ലഭിക്കുന്ന
വന് സംശയമോ സന്ദേഹമോ ശേഷിക്കുകയില്ല; 'ഇത
ല്ലേ പ്രപഞ്ചരഹസ്യം! ഇതല്ലേ ജീവിതതത്ത്വം! ഇതല്ലേ
ശാശ്വതസത്യം!' എന്ന് ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് ഉൽ
ഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യും.

പരോപകാരമേ പുണ്യം

പാപമേ പരപീഡനം

എന്ന് രണ്ടു കാര്യങ്ങളേ വ്യാസൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ
എന്ന് പഴയ ഒരു ചൊല്ലുണ്ട്. ഇതേപ്പറ്റി ഒഴുക്കൻമട്ടിൽ
ചിന്തിച്ചാൽ മഹർഷി സ്തുത്യപ്രസ്ഥാനം നടത്തിയ ആ
ളായിരുന്നുവോ എന്ന് സംശയിച്ചുപോകും ! ആധുനിക

കാലത്തു് പുണ്യപാപങ്ങളെയും 'പര'തത്വത്തെയും കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾ അത്രയ്ക്കു് സങ്കുചിതങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ഇതു് ഉപദേശിക്കുവാൻവേണ്ടി പതിനെട്ടു പുരാണങ്ങൾ എഴുതേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കോപ്പിപ്പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചാൽ മതി. താനും 'പര'നും ഒരേ ഒരു ഉണ്മയാണെന്ന ഉൾക്കാഴ്ചയാണു് ഈ ഉപദേശത്തിന്റെ മൗഢം. ഈ ഉണ്മയ്ക്കു് എന്തു പേരുവേണമെങ്കിലും കൊടുക്കാം. അവനവന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു് അതിനെ ഏതു രൂപത്തിൽ വേണമെങ്കിലും നിർവചിക്കാം. അതല്ല പ്രധാനം. നമ്മുടെ നാമരൂപങ്ങൾ അതിനെ നമ്മുടെ നിലയിലേക്കു് തരം താഴു്ത്തുകയേയുള്ളൂ. അതു് അന്തർദ്ദൃഷ്ടിക്കു് ഗോപരമാകേണ്ടതാണു്. അനുഭൂതിയിൽ അറിയേണ്ടതാണു്. അതാണു് പരമമായ, പരാൽപരമായ, സത്യം.

“യോഗിഹൃദു് ധ്യാനഗമ്യ”മായ ഈ തത്വത്തിന്റെ അവധാരണം ലൗകികജീവിതത്തിൽ കൈവരുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണു്. ഒരു കുടുംബകലഹത്തെയും അതിൽ നിന്നുണ്ടായ യുദ്ധത്തെയും യുദ്ധത്തിന്റെ പരിണാമത്തെയും വർണ്ണിച്ചു്, മനുഷ്യസ്ത്രോഭങ്ങളുടെ ഒരു മഹാപ്രപഞ്ചം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു്, മനുബുദ്ധികൾക്കുപോലും ഈ ഉപദർശനം കൈവരുത്തുവാനാണു് വ്യാസൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിൽ ഇന്നുവരെ ഒരു കവിക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത രീതിയിൽ ആ മഹാപുരുഷൻ അതിൽ വിജയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. “ഭാത്തെയും ഷേക്സ്പിയറും കൂടി വിശ്വം പങ്കിട്ടെടുത്തിരിക്കുന്നു. അവർക്കു് സമനായി മൂന്നാമതൊരാളില്ല.” എന്നു് കാവ്യകലയിലെ അത്യാധുനിക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആചാര്യനായ ടി. എസ്. എലിയട്ടു് പറയുകയുണ്ടായി. തന്റെ കൃതികളിൽ സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും വേദവും ഉപനിഷത്തും ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഈ പാശ്ചാത്യൻ വ്യാസ

നെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യരാശിയിൽ ഏഴിലൊരംശം വരുന്ന ഭാരതീയരുടെ അനുഭൂതിപ്രപഞ്ചം അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമാണു്. ഇത്ര വലിയ ഒരു ജനസമുദായത്തിനു് സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി എതു് പ്രഭുഭോഗം നൽകി, സനാതനമായ അദ്ധ്യാത്മദർശനത്തെ സാർവജനീനമായ ഒരു ജീവിതരീതിയായി വളർത്തിയെടുത്ത മഹാത്മാവിനെ കവിയെന്നോ മഹാകവിയെന്നോ കരുതി സാഹിത്യകൃതികളിൽ വാഴ്ത്തുകയല്ല ഭാരതീയർ ചെയ്യുന്നതു്; ദേവാംശ സംഭവനം ചിരംജീവിയുമായി പൂജിക്കുകയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാങ്മയത്തെ കലയോ കവിതയോ ആയി ആസ്വദിക്കുകയുമല്ല. അവർക്കതു് പുരുഷാത്മങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനുള്ള പരമമായ പ്രമാണമാണു്. പ്രപഞ്ചയാത്രയ്ക്കുള്ള മാഗ്ഗദീപമാണു്. സാഹിത്യ പാരാവാരത്തിന്റെ മറുകര കണ്ട ക്ഷേമേന്ദ്രൻ വ്യാസന്റെ സ്മരണയ്ക്കുമുമ്പിൽ പ്രണമിക്കുന്നതു നോക്കുക: -

നമോജ്ഞാനാ നല ശിഖാ
 പുഞ്ജപിംഗ ജടാഭൃതേ
 കൃഷ്ണായകൃഷ്ണ മഹസേ
 കൃഷ്ണദ്വൈപായനായ ച
 നമ സ്തോജോമയശ്മശ്രു
 പ്രഭാശബളിതത്വിഷേ
 വക്ത്ര വാഗീശ്വരീപത്മ
 രാജസേവോദിത ശ്രീയേ
 നമസ്സന്ധ്യാ സമാധാന
 നിഷ്പീത രവിതേജസേ
 ത്രൈലോക്യതിമിരോ ജ്യേഷ്ഠ
 ദീപ പ്രതിമചക്ഷുഷേ

നമസ്സഹസ്രശാഖായ
 ധർമ്മോപവന ശാഖിനേ
 ധർമ്മ പ്രതിഷ്ഠാ പുഷ്പായ
 നിർവാണ ഫല ശാലിനേ
 നമഃകൃഷ്ണാജിനജുഷേ
 ബോധനന്ദന വാസിനേ
 വ്യാപ്തായേവാളിജാലേന
 പുണ്യസൗരഭലിപസയാ
 നമഃശശികലാകര
 ബ്രഹ്മസൂത്രാംശു ശോഭിനേ
 ശ്രീതായ ഹംസ കാന്തേവ
 സമ്പർക്കാർക്കമലൗകസഃ
 നമോ വിദ്യാനദീപൂർണ്ണ
 ശാസ്ത്രാബധി സകലേന്ദവേ
 പീയൂഷരസസാരായ
 കവിവ്യാപാരവേധസേ
 നമഃസത്യനിവാസായ
 സ്വവികാസ വിലാസിനേ
 വ്യാസായ ധാമനേ തപസാം
 സംസാരായാസഹാരിണേ.

(ഭാരതമഞ്ജരി)

ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ പ്രപഞ്ചത്തെക്കാൾ വിസ്തൃതവും യുഗയുഗാന്തരങ്ങളെ അതിവർത്തിച്ച് നിത്യതയുടെ പരിവേഷം പുണ്ടുനീൽക്കുന്നതുമായ മഹാഭാരതത്തിൽ സന്ദേശങ്ങളും നീതിസാരങ്ങളും ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളും വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. അവയിൽനിന്ന് തനിക്കു ഹിതവും പ്രിയവും ആയവയെ ഓരോ മനുഷ്യനും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ അവയെക്കാളൊക്കെ ശ്രേഷ്ഠവും പ്രധാന

വുമാണ് ഈ ഇതിഹാസം. അതിന്റെ പൂർണ്ണഭാവത്തിൽ, സ്കോലം കൊണ്ടുള്ള പ്രളയകേളിയിൽ, നമുക്കു നൽകുന്ന ഏകദയാനുഭൂതി. ഒരു പക്ഷേ, സാഹിത്യത്തേക്കാൾ സംഗീതത്തിന്റെ സാങ്കേതികരീതിയെ അനുകരിച്ചാണ് അത് പ്രസ്തുതഫലം ഉളവാക്കുന്നതെന്നുകൂടി പറയാവുന്നതാണ്. സ്വപ്നസന്നിഭവും നിരർത്ഥകവുമായ ഈ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അതിനോളം നല്ല മാർഗ്ഗമില്ല. വേദവും വേദാന്തവും യോഗവും ധ്യാനവും 'തത്ത്വശാസ്ത്രവും നിദിദ്ധ്യാസവും അദ്ധ്യാത്മചിന്തയും ഗവേഷണവും എല്ലാം ഫലപ്രദങ്ങൾ തന്നെ. എന്നാലും, എന്തെല്ലാമുണ്ടെങ്കിലും ഈ പ്രശ്നത്തിന് അവസാനം സ്വാതന്ത്ര്യമാത്രമാണല്ലോ പ്രമാണം. വഴിയിൽ കിടക്കുന്ന കയറുകളാൽ പാമ്പാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ട് എന്ന വസ്തുത ഏദിസ്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നവനും ആ പ്രതിഭാസം നേരിൽ കണ്ടു ഞെട്ടുകയും, സത്യബോധം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ സമാശ്വസിച്ച് നന്തോഷം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. അനുഭവിച്ചതന്നെ അറിയണം എന്നു പറയുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതാണ്.

മനുഷ്യരാശിയുടെ അനുഭൂതിയിൽ ഈ സത്യബോധത്തെ ഉറപ്പിക്കുകയാണ് വ്യാസഭഗവാന്റെ ലക്ഷ്യം. വ്യക്തിയുടെയും സമഷ്ടിയുടെയും പ്രാരബ്ധജടിലമായ ഇഹലോകജീവിതത്തിന് എന്താണ് ഇതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനമെന്നുകൂടി ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. സമസ്ത ചരാചരങ്ങളിലും ഒരേ ഒരു ചൈതന്യമാണ് കടികൊള്ളുന്നതെന്നും, അത് അനശ്വരമാണെന്നും, ബാഹ്യമായിക്കാണുന്ന വ്യതിരേകഭാവങ്ങൾ അയമാർത്ഥങ്ങളാണെന്നും ബോദ്ധ്യമായാൽ ഈ ലോകത്തിൽ സുഖവും ശാന്തിയും കളിയാടും. വിദ്വേഷം നശിക്കും. സ്നേഹം പ്രസരിക്കും. ദൈ

നംഭിനജീവിതത്തിലെ ദുഃഖങ്ങൾക്കുപോലും മാധുര്യം കൈവരും. പരപീഡനം ആത്മപീഡനം പോലെ ദുസ്സഹമാകും. ഹിംസയുള്ള പ്രേരണ അസ്സമിക്കും. സർവഭൂത ഹിതേരതമായ ഈ പരമോൽകൃഷ്ടജീവിതത്തിന്റെ ലോകോത്തരമായ സൗന്ദര്യമാണ് ശാകന്തളം നാലാമങ്കത്തിൽ, മകളെ യാത്രയയയ്ക്കുന്ന കണ്ഡന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ വരകവിയായ കാളിദാസൻ വരച്ചുകാണിക്കുന്നത്. തപോവന തരക്കടലുപോലും ആ രംഗത്തിൽ ആത്മാവിന്റെ ദീപ്തിയിൽ തിളങ്ങുന്നു, ശകന്തളയെപ്പോലെതന്നെ അവയും വേദന അനുഭവിക്കുന്നു. ചിന്താ സംസ്കാരം കൊണ്ടുമാത്രം സംലബ്ധമാകുന്ന ഈ സംവേദനശക്തിയുടെ അഭാവമാണ് ലോകത്തെ അടിക്കടി ദുരിതത്തിൽ ആഴ്ത്തുന്നത്. ഈ വൈകല്യം മുൻപ് എന്നത്തേക്കാളും അധികമായി ഇന്ന് മനുഷ്യരാശിയെ വിഷമിപ്പിക്കുകയാണ്. ആഗോളവ്യാപകമായ തോതിൽ ഹിംസയുടെ തേർവാഴ്ച നടക്കുന്നു. ഔദാര്യവും മഹാമനസ്സുതയും സഹിഷ്ണുതപോലും ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. ഭൗതികവാദവും ഭോഗാസക്തിയും സ്വാർത്ഥലോഭവും മാനുഷമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആത്മാവിന്റെ അസ്തത്വത്തെ നിരാകരിച്ച ലോകത്തിന് അന്യന്റെ വേദനയെപ്പറ്റി ബോധമില്ലാത്തതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. താൻമാത്രം, തന്റെ ശരീരം മാത്രം, അതിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സത്തായുക്തമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ബാക്കിയെല്ലാം, മനുഷ്യരായാലും, മൃഗങ്ങളായാലും, ഭൗതികവസ്തുക്കളായാലും തന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കുവാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളാണ്. അവയെ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്നുള്ളത് അത്ര വളരെ അകം കനിഞ്ഞു് ആലോചിക്കാനില്ല.

ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ, ഭൂമിയിൽ മനു

ഷ്യരുടെ എണ്ണം ഇന്നുള്ളതിന്റെ ഇരട്ടിയാകുമ്പോൾ ഈ ഭൂരിതങ്ങൾ ശാഗുണീഭവിക്കുമെന്നു യേശുപ്പേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഈ ചെറുഗോളത്തിലെ വിഭവങ്ങൾ അത്രയ്ക്കു പരിമിതങ്ങളാണ്. അവയെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ കൈയടക്കുവാനും, കൈവശമുള്ളതു വിട്ടുകൊടുക്കാതിരിക്കുവാനുമുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത അസ്വസ്ഥതയും തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനങ്ങളും അനുഭവിക്കും. യോനകമായ കലാപങ്ങളും മഹായുദ്ധങ്ങളും ഒഴിവാക്കാൻ, ഇന്നത്തെ മനോഭാവത്തിൽ, ഒരു വഴിയും കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ മനോഗതിക്കാണ്, പ്രപഞ്ചവീക്ഷണത്തിനാണ്, സമൂലമായ പരിവർത്തനം ഉണ്ടാകേണ്ടതു്. സയൻസും ടെക്നോളജിയും രാഷ്ട്രതന്ത്രവും അർത്ഥശാസ്ത്രവും അതു കൈവരുത്തുവാൻ അശക്തമാണെന്നു് തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അവയ്ക്കു് ഭൗതികവസ്തുക്കളെ അളക്കുവാനും, തിരക്കുവാനും. മാറുവാനും മറിക്കുവാനും അടുക്കിവയ്ക്കുവാനും അന്യമാകരിക്കുവാനും മാത്രമേ കഴിവുള്ളൂ. അപാരമായ ആ കഴിവിനെ അനുസ്മൃതമായി ഇത്രനാളും പ്രയോഗിച്ചതുകൊണ്ടു ലോകത്തിനു് ചിരന്തനമായ ഗുണമാണോ ദോഷമാണോ ഉണ്ടായതെന്നുതന്നെ ഇനിയും തീർച്ചയായിട്ടില്ല. ശുഭാപ്തിബോധത്തോടെ, ഗുണമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ എന്നു വിശ്വസിക്കാം. എന്നാലും ആ ഗുണങ്ങൾ കൊണ്ടൊന്നും മതിയാവുകയില്ല എന്നാണ് വന്നിരിക്കുന്നതു്. ഇപ്പോൾതന്നെ അവയുടെ അപര്യാപ്തതയെപ്പറ്റി രൂക്ഷമായ അനുഷ്ഠാനം. ഇതു് ദിവസംതോറും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇങ്ങനെ കൂടിക്കൂടി ഒടുവിൽ ആളിക്കത്തുകയും ചെയ്യും.

ലോകത്തിന്റെ ഈ വിപത്സന്ധിയിൽ വ്യാസന്റെ അദ്ധ്യാത്മസന്ദേശത്തിനു് പ്രത്യക്ഷമായ പ്രസക്തിയുണ്ടെ

ന്നാൻ കരുതുന്നു. ലോഭമോഹങ്ങളിൽ നിന്നും, ക്രൂ
 രഭാവങ്ങളിൽ നിന്നും, ഹിംസാസക്തിയിൽ നിന്നും
 മനുഷ്യചിത്തത്തെ പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ അതല്ലാതെ
 മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും ഇന്നുവരെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ദുരിതാ
 നുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടാകുന്നവയാ
 ണെങ്കിലും ഈ പ്രവണതകളാണല്ലോ ലോകത്തിന് ആ
 പത്തായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ദുരിതാനുഭവങ്ങൾക്ക് അ
 ദൃതികാണാത്തതുകൊണ്ട് അവയുടെ അനിഷ്ടഫലങ്ങളെ
 യെങ്കിലും നിയന്ത്രിക്കുന്നത് ഒരു മഹാകാര്യമാണ്. പ
 ക്ഷേ ഈ നിരോധാർത്ഥത്തിൽ മാത്രമേ അതിന് പ്രസക്തി
 യുള്ളൂ എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. ഏതു മഹാദുഃഖത്തിന്റെ
 യും ആഘാതത്തെ ചെറുക്കുവാനുള്ള ആഭ്യന്തരശക്തി നല്ല
 വാനും, മനുഷ്യരാശിയുടെ അന്തരംഗത്തിൽ നന്മയും ധർമ്മ
 ബോധവും വളർത്തുവാനും മഹാഭാരത സന്ദേശത്തിന്, ഭാ
 രതീയസംസ്കാരത്തിന് കഴിയുമെന്നാണ് എന്റെ അ
 ടിയിച്ച വിശ്വാസം. ഭൗതികവാദത്തിന്റെ ഉൽപന്ന
 കാലമാണെങ്കിലും അതിനിടയ്ക്കും ഈ വസ്തുതയുടെ അം
 ഗീകാരം ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും അല്ലാത്ത
 യി കണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇത് ദർശശാസ്ത്രമായ ഭൂവന
 ഗോളത്തെ, നമ്മുടെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ, അനുഗ്രഹഭാ
 യകമായ അദ്ധ്യാത്മദീപ്തിയിൽ ആവരണം ചെയ്യുകയി
 ലെന്നു ആർക്കു പായാം?

ചിലന്തിവല

ഭൂമിയിൽ എവിടെയും കാണുന്ന ജീവിയാണ് ചിലന്തി. കരയ്ക്കും വെള്ളത്തിലും, കുറ്റിച്ചെടികളിലും, വൻമരങ്ങളിലും, സമുദ്രത്തിലും, പർവതശിഖരങ്ങളിലും എല്ലാം അവ ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. എവറെസ്റ്റ് പർവ്വത സംഘങ്ങളും ഉത്തരദക്ഷിണ ഗ്രുവങ്ങളിൽ നിരീക്ഷണം നടത്തിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ആ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ചിലന്തികളെ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിയിൽ ആകപ്പാടെ 30,000 ജാതി ചിലന്തികളുണ്ടെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഓരോ ജാതിയിലും എത്ര വ്യക്തികളുണ്ടെന്ന് ആരും കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. അത് സാധ്യമാണെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ചിലന്തി മാംസഭുക്കാണ്. ജീവനുള്ള പ്രാണികളെയാണ് അത് പിടിച്ചു തിന്നുന്നത്. ഇതിനുവേണ്ടി ഓരോ ജാതി ചിലന്തിയും ഓരോ തരം വല കെട്ടുന്നു. ചിലവ വലന്തുലകൾ കൊണ്ടു പാർപ്പിടങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. വല കെട്ടാത്ത ചിലന്തികളുമുണ്ട്.

ഉടലിന്റെ പിന്നിലെ അറ്റത്തു് അടിവശത്തായി കാണുന്ന ചില അവയവങ്ങളിൽ നിന്നാണ് വലന്തുലകൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇവ ആകപ്പാടെ എട്ടെണ്ണം ഉണ്ടെങ്കിലും എല്ലാജാതി ചിലന്തികളിലും എട്ടും പൂർണ്ണമായി

വളർന്നുകാണുകയില്ല. കുറിക്കാലുകൾ പോലെ കാണപ്പെടുന്ന ഈ അവയവങ്ങളുടെ അറ്റത്തു് ഉദരത്തിനകത്തുള്ള ചില ഗ്രന്ഥികളുടെ കഴലുകൾ പുറത്തേക്കു തുറക്കുന്നു. കഴൽമുഖങ്ങൾ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ അനേകം ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞു് ചെറിയ ചെറിയ രോമങ്ങളുടെ ഉള്ളിലൂടെയാണു് വെളിയിലെത്തുന്നതു്. ചില ജാതി ചിലന്തികളിൽ ഇത്തരം അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ 50,000 ഉപശാഖകൾ ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഗ്രന്ഥികളിൽനിന്നു് പുറന്നു വരുന്ന ദ്രാവകം രോമങ്ങളുടെ അറ്റത്തുള്ള രസ്രൂപങ്ങൾവഴി പുറത്തുകടന്നു് കാറ്റു തട്ടുമ്പോൾ കട്ടിപിടിച്ച് നൂലായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഇത്രമേൽ ഘനം കുറഞ്ഞ നാരുകൾ പ്രകൃതിയിൽ വേറെയില്ല. അവ വാസ്തവത്തിൽ ഒരുതരം പട്ടുനൂലാണു്. ഒരു മില്ലിമീറ്ററിന്റെ പത്തുലക്ഷത്തിൽ മൂന്നുഭാഗം ഘനമേ ഈ നാരുകൾക്കുള്ള. പലപ്പോഴും മൂന്നും നാലും ഇഴകൾ ഒരുമിച്ചു ചേർന്നാണു് അവ നീണ്ടുവരുന്നതു്. ചില നൂലുകളിൽ പ്രത്യേകം ഗ്രന്ഥികളിൽനിന്നു വരുന്ന പശയുള്ള ഒരു പദാർത്ഥവും പുരട്ടിയിരിക്കും. എത്രയോ നേർത്തതാണെങ്കിലും ഈ നൂലുകൾക്കു് അതേവണ്ണമുള്ള ഉരുക്കുകമ്പികളെക്കാൾ ബലമുണ്ടെന്നു് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആകൃതിയിലും വലുപ്പത്തിലും ഉപയോഗത്തിലും ചിലന്തിവലകൾ വളരെയേറെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടു് ചെടിക്കൊമ്പുകൾക്കിടയിൽ ബന്ധിച്ചതും ചക്രാകൃതിയിൽ പരന്നിരിക്കുന്നതുമായ വലകളാണു് നാം കൂടുതലായി കാണാറുള്ളതു്. ഇത്തരം വലകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ ചിലന്തി കാണിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം അത്ഭുതകരമാണു്. ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ആരക്കാലുകളും അവയെ ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു് വൃത്താകൃതിയിൽ തുട

ച്ചയായി പോകുന്ന ഒരു നൂലുമാണ് ഇതിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ. ചിലന്തി ഇതിന്റെ മധ്യഭാഗത്തു കാത്തിരിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും അതിന്റെ കാലുകൾ വലന്തുകൾക്കു സമാന്തരമായി വച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ഒരു ജീവി അതിന്റെ നടുവിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുകയില്ല. ഇത്തരം വലകൾ ചില ജാതികളിൽ അസാധാരണമായ വലുപ്പം പ്രാപിക്കാറുണ്ട്. രണ്ടു വർഷങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്ക് എത്രയോ അടി വിസ്താരത്തിൽ വലിയ വല കെട്ടുന്ന ചിലന്തികളുണ്ട്. വലയിൽ ഏവിടെയെങ്കിലും ഒരു പ്രാണി വന്നു കരുങ്ങിയാൽ ചിലന്തിക്ക് തൽക്ഷണം അക്കാര്യം മനസ്സിലാകും. അത് ആ സ്ഥലത്തേക്ക് ഓടിയെത്തി തുരുതരായ നൂലു സ്രവിപ്പിച്ചു ആ പ്രാണിയെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി നിശ്ചലമാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് ചിലന്തി സാധാരണയായി ഇരപിടിക്കുന്നത്. പല്ലികളും ചെറുതരം പക്ഷികളും ചിലപ്പോൾ ചിലന്തിവലയിൽ കരുങ്ങിപ്പോകാറുണ്ട്.

മറ്റു ചില ജാതി ചിലന്തികൾ കൂടാരത്തിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള വലകളാണ് കെട്ടുന്നത്. നൂലുകൾ അടുത്തടുത്തു പോകുന്നതുകൊണ്ട് ഇത്തരം വലകൾ വെള്ള നിറത്തിലുള്ള തുണികൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചതുപോലെയാകാം. ഈ വല ഇരപിടിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണമെന്നതുപോലെ ചിലന്തിയുടെ പാർപ്പിടവുമാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ, ഓറോട്ടത്തിൽ നീറിനെപ്പോലെ തോന്നുന്ന ഒരു ജാതി ചിലന്തിയുണ്ട്. നിറത്തിലും ശരീരത്തിന്റെ പൊതുവെയുള്ള ആകൃതിയിലും, നടപ്പിലും എല്ലാം അത് നീറിനെ വിശംബനം ചെയ്യുന്നു. ഇലകളുടെ അടിവശത്തു് ഒരു ചെറിയ പരന്ന കൂടുകെട്ടിയാണ് അതു ജീവിക്കുന്നത്. കൂട്ടിൽ നിന്നിറങ്ങി വളരെ ദൂരം സഞ്ചരിക്കാറുണ്ടു്.

കിലും ആപത്തിന്റെ ശക്തയുണ്ടായാൽ അത് ഓടി വലയ്ക്കുന്നത് ഒളിക്കും. വെള്ളത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ചിലന്തി പായലിന്റെയും മറ്റും ഇലകൾക്കിടയിൽ ഗോളാകൃതിയായ ഒരു കൂട്ടുണ്ടാക്കി അതിനുള്ളിൽ ഒരു കമിളയ്ക്കുന്നത് വായുവും നിറച്ചാണ് കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നത്. ചിലന്തിക്കും മറ്റു ജലജീവികളെപ്പോലെ വെള്ളത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്ന് പ്രാണവായു ശ്വസിക്കാൻ കഴിവില്ല. അന്തരീക്ഷ വായുതന്നെ ലഭിക്കണം. അതിനുള്ള വിദ്യയാണിത്.

വലന്തുലകൾ കൊണ്ട് ചിലന്തി പല കാര്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ധാരാളം നുലകൾ ഉണ്ടാക്കി അതിന്മേൽ തൂങ്ങി അപ്പുപ്പൻതാടിപോലെ ചിലവ കാറ്റിൽ പറക്കാറുണ്ട്. ബോർണിയോ വനങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഒരു തരം ചിലന്തി ഇലപ്പറ്റത്തു മലർന്നു കിടന്ന്, ശരീരത്തിന്മുറും ധാരാളം നുലകൾ സ്രവിപ്പിച്ച് അനക്കമില്ലാതെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. മുകളിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ ഏതോ പക്ഷിയുടെ പുരീഷമാണെന്നു തോന്നുകയുള്ളൂ. അതിൽനിന്ന് നാലുവശത്തേക്കും ജലം ഒലിച്ചു പോകുന്നതുപോലെയും തോന്നും. ഇതെല്ലാം നുലുകൊണ്ടുചെയ്യുന്ന ചിത്രപ്പണിയാണ്. ഇതു കണ്ട് തിന്നാൻ കൊള്ളാവുന്ന എന്തോ സാധനമാണെന്നു കരുതി അടുത്തു വരുന്ന ശലഭങ്ങളെ പിടിച്ചു തിന്നാണ് ഈ ചലന്തി ജീവിക്കുന്നത്. ചിലന്തി മുട്ടയിടുന്നതും വലന്തുലകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഊക്കളിലാണ്. വെള്ള നിറമുള്ള ഇത്തരം ഒരു വലിയ സഞ്ചിയും അടിവശത്തു ചേർത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചുവരിന്മേൽ ഓടിനടക്കുന്ന ചാരനിറമുള്ള എട്ടുകാലിയെ പലരും കണ്ടിരിക്കും. ഈ സഞ്ചിക്കകത്തു നിറയെ കഞ്ഞുങ്ങളാണ്.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സാമൂഹിക ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരുതരം ചിലന്തിയുണ്ട്. ചെടിക്കൊമ്പുകളിൽ നുലുകൊ

ണ്ടു് പെട്ടിപോലെ നിർമ്മിക്കുന്ന വലിയ കൂടകളിലാണു് ഇതു് കൂട്ടം ചേർന്നു ജീവിക്കുന്നതു്. ഉപദ്രവകാരികളായ പ്രാണികളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഇവയ്ക്കു വലിയ പങ്കുണ്ടു്. കൃഷിചെയ്തുകൊണ്ടു് രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി അതിരൂക്ഷങ്ങളായ വിഷദ്രാവകങ്ങൾ തളിക്കുമ്പോൾ ഉപദ്രവകാരികൾ മാത്രമല്ല ചാകുന്നതു്. ഉറുമ്പും ചിലന്തിയും മറ്റു പലതരം ജീവികളും, പക്ഷികൾപോലും, ചത്തുപോകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷം വിളവെടുത്തു് വളരെ നാൾ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമേ മനസ്സിലാവുകയുള്ളു. വിദേശനാണു് സമ്പാദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തവളകളെ പിടിച്ച് അവയുടെ പിൻകാലുകൾ പച്ചജീവനോടെ മുറിച്ച് വെട്ടി വൻതോതിൽ കയറ്റുമതി ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് കൊതുക്, നെൽകൃഷിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന മുഞ്ഞ എന്ന പ്രാണിയും ഈ രാജ്യത്തു് ഇത്ര വളരെ പെരുകിയതെന്നു് വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ടു്. മനുഷ്യന്റെ പ്രേരണയില്ലാതെ ഈച്ചയേയും പൂച്ചിയേയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന ജീവികൾക്കു് ഹാനി തട്ടാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് ജീവിതത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിക്കു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ വലിയ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ജന്തുവാണു് ചിലന്തി. ഒരൊറ്റ ചിലന്തി അതിന്റെ പതിനെട്ടു മാസത്തെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ രണ്ടായിരം പ്രാണികളെ വലയിൽ കട്ടക്കി തിന്നൊടുക്കുമെന്നു് ഒരു ജെർമ്മൻ ജന്തുശാസ്ത്രജ്ഞൻ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു.

കുറച്ച കാലം മുമ്പു് മറ്റൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ചിലന്തികളെക്കൊണ്ടു് വിചിത്രമായ ഒരു പരീക്ഷണം നടത്തി. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്നു് യുവജനങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ചില ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങളുണ്ടു്. പണ്ടുമുതൽക്കു പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച കഞ്ചാവു കറുപ്പും അ

വയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയും, ഗുളികകളായും കത്തിവയ്പു
 ഭാവകങ്ങളായും കിട്ടുന്ന പുതിയ തരം ‘‘മരുന്ന’’ കളുണ്ട്.
 ഇതിലൊന്നാണ് ലൈസർജിക് ആസിഡ്. ഇപ്പറഞ്ഞ
 ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ചിലന്തികൾക്ക് ഈ പദാർത്ഥം കൊടുത്തു
 നോക്കി. അദ്ദേഹവും അതു സേവിക്കുന്ന ആളാണോ എ
 ന്ന നിശ്ചയമില്ല. അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും ഇത്
 ശീലമാക്കിയിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പ്രൊഫസർമാരുമു
 ണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ ഈ മരുന്നുകളുടെ പ്രവാചകന്മാരു
 മാണ്ത്രെ! വിയറ്റ്നാമിൽ യുദ്ധത്തിനു പോയ അമേരി
 കൻ ഭടന്മാരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ഇത്തരം ലഹരി ഭൂ
 വ്യങ്ങളുടെ അടിമകളായിട്ടാണ് മടങ്ങിവന്നതെന്ന് ഔ
 ഷ്യാഗിക റിപ്പോർട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതു പോകട്ടെ. ചില
 ന്തികളുടെ കഥ തുടരാം. മരുന്നു തിന്ന ചിലന്തികൾ, സാ
 ധാരണ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ മനോഹരമായി
 വലകെട്ടുമെന്നാണ് ഇപ്പറഞ്ഞ പരീക്ഷണത്തിൽ നിന്നു
 തെളിഞ്ഞത്. വലകൾക്ക് ഒരു കോട്ടവും ഉണ്ടാവുകയി
 ല്ല. ഒന്നാം തരം ക്ഷേത്രഗണിത രൂപങ്ങൾ. അന്യനവും
 സുന്ദരവുമായ കലാസൃഷ്ടികൾ.

വടിവേറിയ ഈ ചിലന്തിവലകൾ എങ്ങനെയു
 ണ്ടാകുന്നു എന്നു ചിന്തിച്ചപ്പോൾ വിസ്മയകരമായ ഒരു
 വസ്തുത വെളിപ്പെടുകയുണ്ടായി. ചുറ്റുപാടുകൾ നോ
 കിക്കണ്ടു്, വെളിച്ചം വീഴുന്നതും കാരുവീശുന്നതും അനു
 സരിച്ചാണ് സാധാരണയായി ചിലന്തികൾ വലകെട്ടു
 ന്നത്. ഇക്കാരണത്താൽ വലകൾക്ക് പല കോട്ടങ്ങളും
 കറവുകളും കാണം. എന്നാലും കാര്യക്ഷമതയുടെ കാര്യ
 ത്തിൽ അവ കുറവൊന്നുമായിരിക്കും. പക്ഷേ മരുന്നു തിന്ന
 ചിലന്തികൾ ബാഹ്യലോകത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി വിഗ
 ണിച്ചുകൊണ്ടാണ് വലകെട്ടുന്നത്. അവയുടെ ചിത്തസ

ത്വം അന്തർമുഖമായിത്തീരുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ പ്രത്യാഹരിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രകാശരശ്മികളെ അവ കാണുകയില്ല. കാരാടിക്കുന്നത് അറിയുകയില്ല. വലന്തലുകൾ ഉറപ്പിക്കേണ്ട മരക്കൊമ്പുകളുടെ സ്ഥിതിവ്യത്യാസങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയില്ല. കഞ്ചാവു കഴിച്ച മനുഷ്യരെപ്പോലെ ഓരോ ചിലന്തിയും തന്നിലേക്കുതന്നെ പിൻവലിയുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ വലകെട്ടുന്നത് വെറും യാത്രിക ചേഷ്ടയായി മാറുന്നു. അതു കൊണ്ടാണ് എല്ലാ വലകളും രൂപഭംഗി തികഞ്ഞവയായി കാണപ്പെടുന്നത്.

ചുറ്റുപാടുകൾ കണ്ടും കേട്ടും ജീവിച്ചാൽ മാത്രമേ വിജയം കൈവരുകയുള്ളൂ. പഞ്ചേന്ദ്രിയഭാരങ്ങളിലൂടെ ബാഹ്യലോകത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന സന്ദേശങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്തും കൂട്ടിയിണക്കിയും ശരീരചേഷ്ടകളെ രൂപപ്പെടുത്തണമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഇതാകുന്നു. എല്ലാ ജീവികൾക്കും ഇതിനുള്ള പ്രാഥമികമായ കഴിവുണ്ട്. ഈ കഴിവിനെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തിയ ജന്തുജാതികൾക്കാണ് പരിണാമഗതിയിൽ കൂടുതൽ വിജയം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതു് പരമകാഷ്ടയെ പ്രാപിക്കുന്നതാണ് ബുദ്ധി. ബുദ്ധിയുടെ കഴിവുകൾ അപാരമാണെങ്കിലും നൈസർഗ്ഗിക ശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ അതു് കളങ്കപ്പെടുത്തുന്നു. ആത്മപ്രകാശത്തെ കലുഷമാക്കുന്നു. ലൈസർജിക് ആസിഡു കൊടുത്തപ്പോൾ ചിലന്തിയുടെ ചേതനയിൽ നിന്നു് ബാഹ്യലോകം മാഞ്ഞുപോയി. പുറമെ നിന്നു വരുന്ന പ്രചോദനങ്ങളുടെ ഇടപെടൽ തടയപ്പെട്ടു. ജീവചേഷ്ടകൾ നൈസർഗ്ഗികശക്തിയുടെ ഫലങ്ങൾ മാത്രമായിത്തീർന്നു. പ്രസ്തുതഫലങ്ങൾ അനവദ്യങ്ങളും അതിസുന്ദരങ്ങളുമായി കാണപ്പെട്ടു.

എന്തു കാരണത്താലോ ഈ ഗവേഷണത്തെപ്പറ്റി വായിച്ചപ്പോൾ എനിക്ക് മുണ്ഡകോപനിഷത്തിലെ

താഴെപ്പറയുന്ന സൂക്തം ഓർമ്മ വന്നു.

യഥോർണ്ണനാഭീസ്സുജതേ ഗൃഹ്ണതേ ച
യഥാ പൃഥിവ്യാ മോഷധയസ്സംഭവന്തി
യഥാ സതഃ പുരുഷാൻ കേശലോമാനി
തഥാക്ഷരാൽ സംഭവതീഹ വിശ്വം.

(അർത്ഥം: യാതൊരു പ്രകാരം ചിലന്തി വല സൃഷ്ടിക്കുകയും ഗ്രസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ, യാതൊരു പ്രകാരം മണ്ണിൽ നിന്ന് മരുന്നു ചെടികൾ ഉണ്ടാകുന്നുവോ, യാതൊരു പ്രകാരം മനുഷ്യശരീരത്തിൽ നിന്ന് മുടിയും രോമങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നുവോ, അതേപ്രകാരം അക്ഷരബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്ന് ഈ വിശ്വം സംഭവിക്കുന്നു). ഇങ്ങനെ അദ്ധ്യാത്മ ചിന്തയിൽ മാത്രമല്ല അതുത വൈഭവമുള്ള ചിലന്തി സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആധുനികകാലത്തെ ആകാശ ഗവേഷണത്തിലും അതു പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഭൂമിയിൽനിന്ന് വളരെദൂരം പൊങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്ന ഭാരമില്ലായ്മ എന്ന അവസ്ഥാവിശേഷത്തിൽ ജീവചേഷ്ടകൾക്കുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്, ഒരു സ്കൂൾകുട്ടിയുടെ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിച്ച്, അമേരിക്കൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ രണ്ടു പെൺ ചിലന്തികളെ “സ്റ്റെലാബ്” പരിപാടിയിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാക്കി ബാഹ്യാകാശത്തിലേക്കയച്ചു. അരബെല്ല, അനിത്ത, എന്ന് അവയ്ക്ക് പേരും കൊടുത്തു. ഇവ ഭാരം അനുഭവപ്പെടാത്ത അവസ്ഥയിൽ വല കെട്ടുമോ എന്നും കെട്ടിയാൽ അതു എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്നും ആയിരുന്നു പരീക്ഷണം. വിചിത്രമായ ഈ പരീക്ഷണത്തിൽ ചിലന്തികൾ ജയിച്ചു. അവ ഭൂമിയിലെപ്പോലെ തന്നെയുള്ള വലകൾ കെട്ടി. ഭാരമില്ലായ്മമൂലം അവയ്ക്ക് ഒരു പ്രയാസവും അനുഭവപ്പെട്ടില്ല.

രണ്ടു കൃഷിക്കാർ

(ഒരു സംഭാഷണം)

ആ മനുഷ്യനെ ഞാൻ അന്ന് ആദ്യമായി കാണുകയായ്. ബോംബെയിൽ നിന്നു വന്ന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥനും സംസ്കൃതചിത്തനുമായ മാനുസ്. അറുപതു വയസ്സിലധികം പ്രായം കാണം. സ്വാമിയെക്കണ്ട് തന്റെ സംശയങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും അറിയിച്ചു സമാധാനം നേടുന്നതിനു വേണ്ടി വന്നിരിക്കുകയാണു്. ഒരു വർഷം താമസിക്കേണ്ടിവന്നാലും അതു കിട്ടിയിട്ടേ മടങ്ങിപ്പോവുകയുള്ളൂ എന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയുമാണു്. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

നിങ്ങൾ വളരെ കാലമായി ഇവിടെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഭക്തനാണെന്നു തോന്നുന്നു. ധർമ്മത്തിന്റെ രഹസ്യവും കർമ്മഗതിയുടെ സ്വഭാവവും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? നമുക്കു് എല്ലാവർക്കും ഗുരുവും ഉപദേഷ്ടാവുമായ സ്വാമിയോടു് അതുവല്ലതും ചോദിക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ?

* * *

ഇല്ല; അതൊന്നും ചോദിച്ചിട്ടില്ല. ആ ദിവ്യസന്നിധിയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ഒരു ചോദ്യവും തോന്നുകയില്ല. നേരത്തെ ആലോചിച്ചു വച്ച അഭ്യർത്ഥനകൾപോലും

മറന്നുപോകും. ധർമ്മവും കർമ്മവുമെല്ലാം വാദപ്രതിവാദത്തിനുള്ള വിഷയങ്ങളാണെന്നും, അതൊക്കെ അവിടെ അപ്രസക്തമാണെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നു.

* * *

ഞാൻ അങ്ങനെയല്ല വിചാരിക്കുന്നത്. അക്കാദമിയിൽ മനസ്സിലാക്കിയില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് മനസ്സാണി കിട്ടുകയില്ല. ഓർമ്മയായകാലം മുതൽ ഞാൻ ഒരു വേദീകേതനായി ജീവിക്കുകയാണ്. സ്വാമിയെത്തന്നെ ഞാൻ അമ്മയായിട്ടാണ് ആരാധിക്കുന്നത്. അത് അവിടത്തേക്ക് സമ്മതമാണെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അമ്മയെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുവാൻ കിട്ടിയ അവസരം പൂർണ്ണമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി എന്റെ വ്യാകുലതകൾക്ക് ഉപശാന്തി നേടണമെന്നാണ് ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. എനിക്ക് ലോകഗതിയും ദൈവനീതിയും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ചിന്തിക്കുന്ന ഏതു മനുഷ്യനും ഈ പ്രയാസം ഉണ്ടാകുമെന്നുതന്നെയാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

* * *

ധർമ്മാദ്ധ്യാവെത്രയോ സൂക്ഷ്മത്തിൽ സൂക്ഷ്മമെന്നമ്മഹാ യോഗീന്ദ്രരോതിടുന്നു.

എന്ന് ഞങ്ങളുടെ ഒരു മഹാകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതോർക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെയാണ് അത് മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നത്. പിന്നെ മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടുമാത്രം ശാന്തികിട്ടണമെന്നുമില്ല. ആദ്ധ്യാത്മിക തത്വങ്ങൾ ബോധത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്ന് ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ഭാഗമായിത്തീരണം.

* * *

എത്ര സൂക്ഷ്മമായാലും അതിലൊരു യുക്തി വേണം? നീതിയില്ലെ? എന്തൊരു യുക്തിയും നീതിയുമാണ് ഇന്നത്തെ ലോകത്തിലുള്ളത്? എന്തിനാണ് നല്ലാലത്തിൽ

നടക്കുന്നത് പോലെ ഇത്ര വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട ധർമ്മങ്ങൾ
 ഒരു തുകാനോക്കി ജീവിക്കുന്നതെന്ന് ഞാൻ സംശ
 യിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരലോകത്തിൽ സുഖിക്കാമെന്നും മോക്ഷം
 അനുഭവിക്കാമെന്നുമാണ് പണ്ടുള്ളവർ പറഞ്ഞിരുന്നത്.
 പ്രതീക്ഷാരൂപത്തിലുള്ള ഈ പ്രതിഫലങ്ങൾ മുൻനിർത്തി
 ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ഇന്ന് ആരും തയ്യാറില്ല. അതെ
 ല്ലാം സാധുക്കളെ കളിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി പ്രചരിപ്പിച്ച
 കഥയില്ലാത്ത തത്ത്വജ്ഞാനമാണെന്ന് കരുതുന്നവരുമു
 ണ്ടുണ്ട്. ഏതു പരലോകം? എന്തുമോക്ഷം? അതൊക്കെ കണ്ട
 വരും അനുഭവിച്ചവരും ആരുണ്ട്? കൈനീട്ടി എടുക്കാവു
 ന്നതും തിന്നാൻ സ്വാഭാവികമായും, അകത്തുചെന്നാൽ ഹിക്ഷ
 നതുമായ എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനം ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ
 ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ ഏതു കാര്യത്തിലും താൽപര്യം ജനി
 ക്കുകയുള്ളൂ. ധർമ്മനിഷ്ഠമായ ജീവിതംകൊണ്ട് അതു വല്ല
 തും ലഭിക്കുമോ എന്നാണ് സംശയം.

* * *

ഈ സംശയം പണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അനുമാ
 നിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു

ഊർദ്ധ്വ ബാഹുർ വിരൂഢേഷ
 നഹി കശ്ചിത് ശൃണോതി മേ
 ധർമ്മാദർത്ഥശ്ച കാമശ്ച
 സ ധർമ്മഃ കിം ന സേവ്യതേ?

(ഞാനിങ്ങനെ കൈയും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് വിളിച്ചു
 പറഞ്ഞിട്ടും ആരും കേൾക്കുന്നില്ലല്ലോ. കഷ്ടം! ധർ
 മത്തിൽ നിന്നുതന്നെ അർത്ഥകാമങ്ങൾ ലഭിക്കു
 മല്ലോ. എന്നിട്ടും എന്താണ് മനുഷ്യർ ധർമ്മമാർഗ്ഗം
 സ്വീകരിക്കാത്തത്?)

എന്നല്ലേ ഈ പുണ്യദ്രുമിയുടെ കലശലായ വ്യാസൻ

വിലപിച്ചത്? ഭൃഷ്ടഹമായ ഹൃദയവേദനയിലും അങ്ങേയറ്റത്തെ നിരാശയിലും നിന്നു പുറപ്പെട്ട പരിഭവനമാണിത്. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെയല്ലേ?

*

*

*

അതു തന്നെ. അതു തന്നെ. പക്ഷേ ധർമ്മത്തിന്റെ ഫലദായകത്വത്തെപ്പറ്റി വ്യാസനെപ്പോലെ ഉറപ്പിച്ചു പറയുവാൻ നമുക്കു കഴിവില്ല. അതാണ് പ്രയാസം.

*

*

*

എന്നാലും നമ്മുടെ എളിയ ബുദ്ധി ഏതുതുന്നിടത്തോളം ആലോചിച്ചു നോക്കാം. കാലത്തിന്റെ രഹസ്യം ദുർഗ്രഹമാണ്. അതിൽ യഥാർത്ഥമായ തുടർച്ചയില്ലെന്നും, തിരിത്തുസ്വ് ചുഴറ്റുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അലാതചക്രത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ, തുടർച്ചയുടെ പ്രതീതി മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നും ബുദ്ധഭഗവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. അതിഗഹനമായ ഒരു ഉപദർശനമാണിത്. അതിന്റെ സത്യസ്ഥിതി ദീർഘമായ ധ്യാനം കൊണ്ടും തപസ്സുകൊണ്ടും അനുഭവിച്ചറിയേണ്ടതാണ്. ആ സിദ്ധികളൊന്നും സാധാരണക്കാർക്ക് അവകാശപ്പെടാവുന്നവയല്ല. വിചിത്രമെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും ഇന്നത്തെ ഭൗതിക ശാസ്ത്രത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രാധാന്യം നേടിയിരിക്കുന്ന ക്വാണ്ടം തിയറിയും പ്രപഞ്ചത്തിൽ തുടർച്ചയില്ല എന്നു തന്നെയാണ് പറയുന്നത്. വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണങ്ങൾ കൊണ്ട് തെളിയിച്ചിട്ടുള്ള തത്വമാണിത്. ഏതായാലും തുടർച്ചയുടെ പ്രതീതിയെങ്കിലും ഉണ്ടെന്ന് നിശ്ചയമാണല്ലോ. ആ പ്രതീതിയുടെ മായാവലയത്തിലാണ് നിസ്സഹായനായ മനുഷ്യൻ തന്റെ ബോധമാകുന്ന സ്ഫുലിംഗവും കൊണ്ട് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കൂരിരുട്ടിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു ജീവിക്കുന്നത്. തന്റെ ഏതു പ്രവൃത്തിയും ഏതെങ്കിലും ഒരു ഫലം

അവശേഷിപ്പിക്കുന്നതായി അവൻ കാണുന്നു. ഇതു പ്രതീതിയായിരിക്കാം. എന്നാലും അനുഭവത്തിലുള്ളതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ഈ അനുഭവമാണ് കാലപ്രവാഹം, കാര്യകാരണ ബന്ധം എന്നീ പ്രതീതികളുടെയും ആസ്പദം. കാലം കർമ്മഗതിയുടെ പ്രതിരൂപമാണെന്നു ചുരുക്കം. കർമ്മവും കർമ്മഫലവും കണ്ടു കണ്ടു, അവയെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുവാൻ മനുഷ്യന്റെ സ്ഫുലിംഗമാത്രമായ ബുദ്ധികണ്ടു പിടിച്ചു യുക്തിയാണിതു്. ജീവിതം മുന്നോട്ടു് ഒഴുകുകയാണെന്നും, ഭാവി എന്നൊന്നു് ഉണ്ടെന്നും, അതു് തീർച്ചയായും വരുമെന്നും, ഉള്ള വിശ്വാസം ഈ യുക്തിയുടെ സൃഷ്ടിയെകുന്നു. പക്ഷേ യുക്തിക്കു് പക്ഷപാതമില്ല, അതു് ആഗ്രഹത്തിനു വഴങ്ങുകയില്ല. സാമൂഹിക ജീവിതത്തിലെ നീതിയും നിയമവും പോലെ നിർവ്വികാരമായും നിസ്സംഗമായും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാണതു്. നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങൾക്കു് നാം ഇച്ഛിക്കുന്നതും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുമായ ഫലം സിദ്ധിക്കണമെന്നില്ല. കർമ്മഫലങ്ങൾ കാലത്തിന്റെ മറയും നീതിയും അനുസരിച്ചാണ് വരുന്നതു്.

* * *

ഇതിൽ ധർമ്മത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെന്താണ്?

* * *

പറയാം. കാലമാകുന്ന യുക്തിധാരയെ ആധാരമാക്കി നോക്കുമ്പോഴാണ് ജീവിതത്തിൽ ധർമ്മത്തിനു് പ്രസക്തിയുണ്ടാകുന്നതു്. അതു് ഭൂതഭാവികൾക്കു നടുവിൽ വർത്തിക്കുന്ന വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ വായു്ത്തലയിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന ബോധസ്ഫുലിംഗത്തെ ദീപ്തിയേറിയ ദീപശിഖയാക്കി മാറ്റുന്നു. ഈ വായു്ത്തല മാത്രമേ മനുഷ്യൻ വാസ്തവത്തിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. അതിന്മേലാണ് അവൻ ജീവിക്കുന്നതു്. അല്ലാതെ ഭൂതത്തിലോ ഭാവിയിലോ

അല്ല. പക്ഷേ അതുപോലും ആഴമേറിയ ഇരുട്ടിൽ മുഴുകി കിടക്കുകയാണ്. അവിടെ ജീവിതപാതമന്ത് നേർവഴി കാട്ടുന്ന ജ്യോതിസ്സാണ് ധർമ്മം. കാലത്തിന്റെ യുക്തിയെ പ്രമാണമാക്കി എന്തു ചെയ്യണമെന്നും, എന്തു ചെയ്യരുതെന്നും അതു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. സുകൃതം സുഖത്തെയും ഓഷ്ഠകൃതം ദുഃഖത്തെയും ജനിപ്പിക്കുമെന്നതാണ് അനാദികാലം തൊട്ട് അനുഭവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പ്രമാണം. താൻ കേട്ട പുരാവൃത്തങ്ങളെയും, താൻ കണ്ട സംഭവങ്ങളെയും, കർത്തവ്യനിർവഹണത്തിനിടയ്ക്ക് താൻ കൂടി പങ്കാളിയായിത്തീർന്ന ദീർഘദീർഘമായ കടുംബ കലഹങ്ങളെയും, രാജവംശങ്ങളുടെ പതനാഭ്യുദയങ്ങളെയും വിഷയമാക്കി പതിനെട്ടു പുരാണങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച വ്യാസൻ (അതിലും വലിയ പ്രാമാണികൻ ആരിരിക്കുന്നു?) പറഞ്ഞതിന്റെ സാരസർവസ്വം എന്താണ്?

പരോപകാരമേ പുണ്യം

പാപമേ പര പീഡനം

എന്നു തന്നെ. കാലം ഓരോ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും നാലു വഴിയും പേരേടും വെച്ച് തിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന ലാഭ നഷ്ടക്കണക്കിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കമാണതു്.

*

*

*

അതു് നൂറുശതമാനവും തെറ്റാണെന്ന് ഞാൻ പറയും. അനുഭവത്തിൽ നിന്നു പറയുന്നതാണ്. പരപീഡനം കൊണ്ടാണ് ഈ ലോകത്തിൽ വ്യക്തികൾക്കും സമുദായങ്ങൾക്കും ഏറ്റവും വലിയ ഉൽക്കർഷം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. നമ്മുടെ ചെറിയ ജീവിതമണ്ഡലങ്ങളിലും ഇതു കാണുന്നില്ലെ? ചരിത്രത്തിന്റെ സാരസർവസ്വവും ഇതല്ലാതെ മറെറന്താണ്? ഞാൻ ഏറ്റവും സത്യസന്ധമായി ജീവിച്ചിട്ടും, അങ്ങേയറ്റത്തെ ധർമ്മനിഷ്ഠ പാലിച്ചിട്ടും എന്നി

കുഴപ്പം ഭീതിയും വ്യാകുലതയും നീങ്ങുന്നില്ല. ദുഃഖമല്ലാതെ മരൊന്നും അനുഭവിക്കുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച്, മനഃപൂർവ്വം ലോകത്തെ ദ്രോഹിക്കുന്നവർ, അറിഞ്ഞു കൊണ്ട് അന്യരെ കണ്ണനീരു കടിപ്പിക്കുന്ന പരമനീചന്മാർ, ഉത്തരോത്തരം ഉൽക്കർഷം പ്രാപിക്കുന്നു. അവരുടെ വിജയവും മഹാഭാഗ്യവും കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് എന്നെപ്പറ്റി എന്തെന്നില്ലാത്ത സങ്കടം തോന്നുന്നു. ദേവിയുടെ പാദപത്മങ്ങൾ സ്മരിക്കാതെ, മനക്കണ്ണുകൊണ്ട് അവയെ സ്പഷ്ടമായിക്കണ്ട് കെട്ടിപ്പിടിക്കാതെ ഞാൻ ഉറങ്ങുകയോ ഉണരുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ബിസിനസ്സുകാരനാണെങ്കിലും ഞാൻ കള്ളക്കച്ചവടം നടത്തിയിട്ടില്ല. മായം ചേർക്കുന്നതിൽ പങ്കാളിയായിട്ടില്ല. കള്ളക്കടത്തിനും നികുതി വെട്ടിപ്പിനും തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇത്തരം ദുഷ്കൃതങ്ങൾ കൊണ്ട് കൈകഴുകുന്നവരെ എത്ര വേണമെങ്കിലും ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം. ഏതോ മഹാകാര്യം സാധിച്ചു എന്ന മട്ടിൽ അത് തുറന്നു പറയുന്നവരുമുണ്ട്. അവരെല്ലാം എന്തെന്തോ നോക്കി ചിരിക്കുകയാണ്. 'പിടിപ്പില്ലാത്തവൻ; വകയ്ക്കു കൊള്ളാത്തവൻ; തരം കിട്ടിയാലും നാലുകാശുണ്ടാക്കുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവൻ; ദൈവത്തിനെ പോക്കോലിട്ടുകൊണ്ട് നടക്കുന്നു' എന്നൊക്കെയാണ് എന്നെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. ഇങ്ങനെ നിരന്തരം പാപം ചെയ്തിട്ടും അവർക്കൊക്കും ഒരു ദുഃഖവുമില്ല. അപരാധബോധം പോലുമില്ലാതെ പരമസുഖത്തിൽ കഴിയുന്നു. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഇതെല്ലാം കണ്ടും കേട്ടും മനശ്ശാന്തി നശിച്ചിരിക്കുന്നു.

*

*

*

എന്തിനിങ്ങനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ പോകുന്നു? അതുകൊണ്ടല്ലെ ഈ വേദനയെല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നത്? പിന്നെ അവരുടെ അനുഭവത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതെല്ലാം അനു

മാനമല്ലെ? അവരുടെ ഉള്ളിലെ കഥ അവർക്കല്ലെ അറിയാവൂ?

* * *

ഈ ജീവിതത്തിൽ എല്ലാം അനൂമാനമാണ്. അതില്ലാതെ ഒരു ദിവസംപോലും തള്ളിനീക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഒന്നും ഒന്നും രണ്ടു എന്നു പറയുന്നതും അനൂമാനം തന്നെ. താരതമ്യപ്പെടുത്തുക എന്നതു മനുഷ്യസഹജമാണ്. അതിൽ കുറപ്പെടുത്തുവാൻ ഒന്നുമില്ല. കള്ളംകൊണ്ടു ധനികനായി എന്നും, ധനം കൊണ്ടു സുഖിക്കുന്നു എന്നും തുറന്നു പറയുന്നവനെ അവിശ്വസിക്കുന്നതെന്തിന്?

* * *

അതും ഇക്കാലത്തു് ഒരുതരം വൻപു പറച്ചിലായി തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അധർമ്മത്തിനും മാനുത ലഭിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അതു് എന്നെയും അസ്വസ്ഥനാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

* * *

നിങ്ങൾ എന്തുകണ്ടു, സ്നേഹിതാ! അധർമ്മം എന്നല്ല പറയേണ്ടതു്. ചന്ദ്രിയം വഞ്ചനയും തേർവാഴ്ച നടത്തുകയാണു്. അതിന്റെ കരാളരൂപം കാണണമെങ്കിൽ കച്ചവടക്കാരുടെ ഇടയ്ക്കു ജീവിക്കണം. പലതും കേട്ടാൽ മറ്റുള്ളവർ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. ഈ വ്യവസായ-വാണിജ്യ സംസ്കാരം ലോകത്തെ മുടിക്കുകയാണു്. അതിന്റെ വലയിൽ വീഴാത്ത ആളുകളില്ല. ഇതുകണ്ടു കണ്ടു് ഒരുതരം സ്വപ്നാടനം പോലെയാണു് ഞാൻ ജീവിതം നയിക്കുന്നതു്. ഐഹികത്തിന്റെ സത്ത എന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു് വഴുതിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ദിവ്യാസ്വപ്നം കണ്ടു് മനോരാജ്യത്തിൽ മുഴുകി കാലം തള്ളിനീക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു്, എന്റെ സമനിലയിൽ കഴിഞ്ഞവരും ഏനോടൊപ്പം ബിസിനസ്സുതുടങ്ങിയവരും ജീവിതമത്സരത്തിൽ എന്നെ

പിന്നിലാക്കിയിട്ടു വിജയ പീഠത്തിലേക്കു് ഓടിക്കയറ്റുന്നു. എന്റെ ജീവിതം ഒരു പരാജയമായിത്തീർന്നുവോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ദിവസങ്ങൾ ചെല്ലുംതോറും ഞാൻ കരേക്കൂടി വലിയപരാജയത്തിലേക്കു നീങ്ങുകയാണോ എന്നും ഭയപ്പെടുന്നു. ഞാൻ എത്രയോ സ്നേഹിതന്മാരോടു് ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'അതാണു് ലോകഗതി' എന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു സമാധാനവും ആരും പറഞ്ഞുകേട്ടില്ല.

വേറെ ചിലരുണ്ടു്. നിഷ്പക്ഷമതികളെന്നും ക്രാന്തദർശികളെന്നും ഭാവിച്ചു്, അല്ലെങ്കിൽ അനുകമ്പകൾ സ്വരത്തിൽ സാന്ത്വനം പറയുന്നവർ. 'നിങ്ങൾക്കു് എന്താണു് കറവു്? എന്താണു് ഇത്ര വലിയ ഭാഗ്യദോഷം വന്നതു്? കളങ്കമില്ലാത്ത ജീവിതം നയിച്ചു എന്ന സമാധാനവും അഭിമാനവും ഉണ്ടല്ലോ. അതു് നിസ്സാരമായ കാര്യമല്ലെന്നു ധരിക്കണം. പാപത്തിൽ കാലുകത്താതെ ജീവിക്കുന്നതു തന്നെയാണു് മഹാഭാഗ്യം.' അവർ ഇതു പറയുന്നതിന്റെ രീതിയാലോചിച്ചാൽ ഇതു തന്നെയും ഒരു തെറ്റോ അപരാധമോ ആണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. അതായതു്, ഞാൻ അത്രവളരെ നല്ലവനാകേണ്ട ആവശ്യമോ, എനിക്കു് അതിനുള്ള അർഹതയോ, ഇല്ല എന്നർത്ഥം! മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ അല്പം കൃഷിയും സ്വല്പം മോഷണവുമായി ജീവിച്ചു കൂടെ? അതുചെയ്യാതെ ദേവീഭജനത്തിനും ഗീതാപാരായണത്തിനും പോയതെന്നിനു്? അതില്ലാതെ വയ്യ എന്നാണെങ്കിൽ അതിന്റെ കൂടെ ഇതും ആയിക്കൂടെ?

ഈ നിന്ദാസ്തുതിയാണു് ഏറ്റവും ദുസ്സഹം: നമ്മുടെ ആദർശങ്ങളും ജീവിതമൂല്യങ്ങളും ലോകത്തോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണെന്നും, അതു് മാലോകർ ക്ഷമിക്കുകയില്ലെന്നുമാണു് ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്തുചെയ്യും? എന്റെ

ആദർശം ആരുടെ മേലും അടിച്ചേല്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ പേരിൽ ലോകത്തിലെ വിഭവങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ കൂടുതലായി ലഭിക്കുവാൻ അർഹതയുണ്ടെന്ന് വാദിക്കുന്നതില്ല. ധർമ്മത്തിന് ഗ്ലാനി പറുന്നതോർത്ത് സങ്കടപ്പെടുന്നതേയുള്ളൂ. അതും ക്ഷമിക്കുകയില്ലെന്നു വന്നാൽ പിന്നെ എന്താണ് ഗതി?

എന്തിനാണ് എന്നെ ഇങ്ങനെയുള്ള ചുരുപാടുകൾക്കു നടുവിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചത് എന്ന് ധ്യാനവേളയിൽ അമ്മയോട് ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അതിനൊന്നും മറുപടി കിട്ടുകയില്ലല്ലോ. ഇന്നു ലോകത്തിൽ ആത്മാവിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരവും, ജീവിതത്തിലെ വേദനകൾക്ക് സാന്ത്വനവും ലഭിക്കുന്ന സ്ഥലം ഇവിടം മാത്രമേയുള്ളൂ. വിഗ്രഹങ്ങളേയും ചിത്രങ്ങളേയും, മാനസികസങ്കല്പങ്ങളേയുമല്ല നാം ഇവിടെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരൂപത്തിൽ അവതരിച്ച്, സ്നേഹാഭിഷേകം കൊണ്ട് ശത്രുക്കളെപ്പോലും സന്തർപ്പണം ചെയ്യുന്ന സാക്ഷാൽ ഈശ്വരനെയുമാണ്. ഇവിടെ പ്രാർത്ഥനാവാചകർക്ക് പ്രതിവചനം പ്രതീക്ഷിക്കാം. നമ്മുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം ലഭിക്കും. അതുകേൾക്കുവാനാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്.

ഇതു കഴിഞ്ഞു എന്താണു ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും കണ്ടത്. മടക്കയാത്രയ്ക്കു തയ്യാറായി പെട്ടിയും കിടക്കയും എടുത്ത് ബസ്സു കാത്തുനില്ക്കുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ ചോദിച്ചു “പോവുകയാണ് അല്ലേ? സ്വാമിയെക്കണ്ടു സംസാരിക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടിയോ? ചിലരെയാക്കെ വിളിച്ച് സംസാരിച്ചതായി കേട്ടു.”

അദ്ദേഹം: “കിട്ടി, കിട്ടി, അല്ലെങ്കിൽ പോകുമോ. പക്ഷേ മറുപലരുടെയും കൂട്ടത്തിലായിരുന്നു. എന്നാലും

ഞാൻ വിട്ടില്ല. എന്റെ സംശയങ്ങൾ തുറന്നുചോദിച്ചു.”

ഞാൻ: “എന്നിട്ട്?”

അദ്ദേഹം: “സ്വാമി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടുകൃഷിക്കാരുടെ കഥ പറഞ്ഞു. ഈ സംശയം എത്രയോ തവണ കേട്ടതാണ്. എന്നു സൂചിപ്പിക്കുവാനാണ് ചിരിച്ചത്. പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം ഇതാണ്: കൃഷിക്കാരിൽ ഒരുവൻ വളരെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു. രാപ്പകൽ വിശ്രമമില്ലാതെ പണിയെടുക്കും. പക്ഷേ ഫലമില്ല. പട്ടിണിയാണ്. എപ്പോഴും പരാതിയും. മററവൻ മടിയനാണ് കണ്ടമാനക്കാരനും. എന്നിട്ടെന്താ മൂന്നിനു നാലുനേരവും തിന്നു തിമയ്ക്കുന്നു. പാടത്തു തിരിഞ്ഞു നോക്കാറില്ല. കൃഷിയെല്ലാം കരിഞ്ഞു. അവൻ ഒരു പരാതിയുമില്ല. കാരണം, അവന്റെ അറയിൽ കഴിഞ്ഞ വിളവെടുപ്പിൽ കിട്ടിയ ധാന്യം നിറഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ടു എന്നതുതന്നെ. അവൻ അതുണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടി അന്ന് എല്ലാമുറിയെ പണിയെടുത്തതാണ്. ആദ്യം പറഞ്ഞവൻ അന്ന് മടിപിടിച്ചു നടന്നു. ഇക്കൊല്ലം അതിന്റെ ദോഷം അനുഭവിക്കുന്നു. ഇതാണ് ജീവിതം... കർമ്മഗതിയുടെ രഹസ്യം. നാം പൂർ്വാപരബന്ധമില്ലാതെ ശുദ്ധശൂന്യതയിൽ നിന്നു മുളച്ചുവന്ന് പൊഴിഞ്ഞുപോകുന്ന ഉണ്മകളാണെന്ന് ധരിക്കരുത്.”

ഇതാണ് എന്നിക്കു കിട്ടിയ ഉത്തരം. അതിന്റെ യുക്തി എന്നിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഇത്തവണത്തേക്ക് അതു മതി. ബസ്സു വരുന്നു. നമസ്കേ!”

പാട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞത്

“ഞാൻ നിങ്ങളുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ സാരസർവസ്വം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഈ രാജ്യത്തു വന്നത്. ഈ ആവേശം എന്നിൽ ജനിപ്പിച്ചത് നിങ്ങളുടെ മനോഹരമായ സംഗീതമാണ്. കട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ ഞാൻ പാശ്ചാത്യസംഗീതം പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ അമ്മയും അച്ഛനും സംഗീതത്തിൽ വാസനയുള്ളവരും, പിയറനോ, വയലിൻ എന്നീ വാദ്യങ്ങളിൽ ശിക്ഷണം ലഭിച്ചവരും ആയിരുന്നു. പക്ഷേ എനിക്ക് വായ്പാട്ടിലാണ് താൽപര്യം. അതിൽ വളരെ നാളത്തെ അഭ്യാസംകൊണ്ട് ഒരു വിധമൊക്കെ ഉപസ്ഥിതി നേടിയ ശേഷമാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി ക്ഷണിണെന്ത്യൻ സംഗീതം കേട്ടത്. അതെന്നെ എന്തെന്നില്ലാതെ വശീകരിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ അതു പഠിപ്പിക്കുവാൻ മദ്രാസ്സുകാരനായ ഒരു ആചാര്യനും, പഠിക്കുവാൻ സൗകര്യവും പ്രോത്സാഹനവും നൽകുന്ന ഒരു കലാശാലയും അമേരിക്കയിലുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ രണ്ടുവർഷം പഠിച്ചതിനുശേഷം, അതുകൊണ്ട് ആയില്ല എന്നു തോന്നുകയാൽ ഞാൻ ഇന്ത്യയിൽവന്നു. ഇവിടെ വന്നപ്പോഴാണ് നിങ്ങളുടെ സംഗീതം വെറുമൊരു കലാരൂപമല്ലെന്നും സവിശേഷമായ

ഒരു ജീവിതരീതിയാണെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായത്. ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടുവർഷത്തിനിടയ്ക്ക് ഗുരുകലക്രിഷ്ണനായി ഭക്ഷണാന്ത്യൻ സംഗീതത്തിന്റെ ഉപരിപാടങ്ങൾ പരിശീലിച്ചതിനു പുറമേ ശ്രേഷ്ഠമായ ഈ കലാപാരമ്പര്യത്തെ പുലർത്തുന്ന ജീവിതരീതിയുമായി ഇണങ്ങിച്ചേരുവാനും ഞാൻ അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തു. ത്യാഗരാജകൃതികളാണ് ഞാൻ മുഖ്യമായും അഭ്യസിച്ചത്. അവയെല്ലാം തെലുങ്കിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു കണ്ട് ഞാൻ ആദ്യമെന്തെന്ന ആ ഭാഷ പഠിച്ചു. അതെന്നിക്ക് വായിക്കുവാനും എഴുതുവാനും കഴിയും. ഞാൻ ഇപ്പോൾ തനി സന്യഭുക്കാണ്. ബ്രാഹ്മണ ഹോട്ടലുകളിലെ താമസിക്കാറുള്ള. വെളുപ്പിനേ കളിക്കും. തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ വസ്രധാരണരീതിയും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുകയാണെന്ന് കാണാമല്ലോ.

“ഞാൻ ഇന്നലെ നടത്തിയ കച്ചേരിയെപ്പറ്റി ഇന്നത്തെ യോഗത്തിൽ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ നല്ലവാക്കുകൾക്കു നന്ദി. ഒരു സംഗീതകലാശാലയിൽ വച്ചു നടത്തിയ സ്വീകരണയോഗത്തിൽ, അധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തു നിന്നുകൊണ്ട് നൽകിയ അസൂലഭമായ ആ പ്രശംസ എന്നെ അങ്ങേയറ്റം ധന്യനാക്കിയിരിക്കുന്നു. സദസ്യരിൽ പലരും എന്റെ കച്ചേരിക്ക് വന്നിരുന്നവരാണെന്നു എനിക്ക് അറിയുവാൻ സാധിച്ചു. നിങ്ങളുടെ അഭിനന്ദനം കേട്ടപ്പോൾ അവർ ദീർഘനേരം കൈയൂട്ടിച്ചതും ഞാനോർക്കുന്നു. നിങ്ങൾ പുനർജന്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നും, ഞാൻ പൂർവജന്മത്തിൽ ഒരു ഭാരതീയനായിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു സംശയമേയില്ലെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കും അങ്ങനെ വിശ്വസിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായി. പക്ഷേ അതൊന്നും അത്ര പെട്ടെന്ന് കൈവരുന്ന കാര്യങ്ങളല്ലല്ലോ, എന്നു വരുകിലും ഒരു കാര്യം പറയട്ടെ.

ഞാൻ ജനവരിമാസത്തിൽ തഞ്ചാവൂരിലെ തിരുവൈയ്യാ
ററിൽ ത്യാഗരാജ ആരാധനയ്ക്കു പോയിരുന്നു. അവിടെ
വന്നിരുന്ന അസംഖ്യം സംഗീത വിദ്വാന്മാരുടെ കൂട്ട
ത്തിൽ ചേർന്ന് ത്യാഗരാജസ്വാമിയുടെ സമാധിസ്ഥല
ത്തു പോയി ഞാൻ പഞ്ചരത്നകൃതികൾ പാടി. പക്ഷേ
എനിക്കതു് ആലാപനമായിരുന്നു. അവർക്കു് ആരാധന
യും! രണ്ടിന്റേയും വ്യത്യാസം അറിയണമെങ്കിൽ— അനുഭ
വിക്കണമെങ്കിൽ—അവിടെ പോകണം. സംഗീതജ്ഞ
നല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ പോയിരിക്കുവാൻ ഇടയി
ല്ല. എന്നാലും ഞാൻ വിവക്ഷിക്കുന്നതെന്തെന്നു് നിങ്ങൾ
ക്കു മനസ്സിലാകും. നിങ്ങൾ ഈ മണ്ണിൽ ജനിച്ചവനാണു്.
അമ്മയുടെ മുലപ്പാലു കടിച്ചതു മുതൽക്കു് ഇവിടുത്തെ
സംസ്കാരം നുകരുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചവനാണു്. നിങ്ങ
ളോടു് എനിക്കു് അസൂയ തോന്നുന്നു.

“ഭാരതീയനായ സുബിൻ മേത്ത അമേരിക്കയിൽ
വന്നു് പാശ്ചാത്യസംഗീതത്തിൽ അങ്ങേയറ്റത്തെ പ്രാ
വീണ്യവും പ്രശസ്തിയും നേടിയതിനെപ്പറ്റി മറുപടിപ്ര
സംഗത്തിൽ അനുസ്മരിക്കണമെന്നു് ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചി
രുന്നതാണു്. പക്ഷേ നിങ്ങൾ അതു് നേരത്തെ പറഞ്ഞു
കളഞ്ഞു. സത്യത്തിൽ കലയിലൂടെ കിട്ടുന്നതുപോലെ
ആഴത്തിൽ പതിയുന്ന സൗഹൃദം രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ
മറൊരാൾവഴിക്കും കൈവരുകയില്ല എന്നു് എനിക്കു ബോ
ദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ മേത്തയോടു് കിടനിൽക്കുന്നവ
നാണെന്നു് അഹങ്കരിക്കുകയോ, ആത്മപ്രശംസ ചെയ്യുക
യോ അല്ല. എനിക്കു് ഇനിയും വളരെയധികം പഠിക്കു
വാൻ കിടക്കുന്നു. ഒരു പുരുഷാന്തരം കൊണ്ടുപോലും ഈ
വിശിഷ്ടകലയിൽ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള പ്രാ
വീണ്യം നേടുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു് ചിലപ്പോൾ

ണിക്കാതെ വന്നു കയറി. പാട്ടിനു കൊഴുപ്പു പിടിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ സിനിമാ ഗാനങ്ങൾ പാടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്ന കടലാസ്സുതുണ്ടുകൾ കൊടുത്തയക്കുകയും, പാടിയില്ലെങ്കിൽ ബഹളം കൂട്ടി കച്ചേരി അലങ്കോലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന 'സംഗീതരസിക' നാരുടെ മര്യാദകേടും അവിടെ ഉണ്ടായില്ല. സ്വന്തരാജ്യത്ത് സുഖസമൃദ്ധിയിൽ ജീവിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ആ അമേരിക്കക്കാരൻ ഇന്ത്യയിൽവന്ന് ത്യാഗരാജസംഗീതം പഠിക്കുവാൻ വേണ്ടി അനുഷ്ഠിച്ച ത്യാഗങ്ങളും സഹിച്ച ക്ലേശങ്ങളും വിവരിച്ചതുകേട്ടാൽ ആർക്കും സങ്കടം തോന്നും.

അയാളെപ്പോലെ ഇരുപതിനും മുപ്പതിനും ഇടയ്ക്കു പ്രായമുള്ള എത്രയോ ചെറുപ്പക്കാരെ ഈ രാജ്യത്ത് നാം കാണുന്നുണ്ട്. സ്കൂൾ കുട്ടികൾ കഴിഞ്ഞാൽ അവരല്ലെ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷമെന്നും സംശയം തോന്നുന്നു. ഇവർ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം ജനിച്ചവരാണ്. ജനനം മുതൽക്കു തന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സ്വാദറിഞ്ഞവരാണ്. പക്ഷേ ഇവരിൽ എത്ര ശതമാനത്തിന് ഈ രാജ്യത്തെ പൗരന്മാരായിരിക്കുന്നതിൽ അഭിമാനവും, ഇവിടുത്തെ സംസ്കാരത്തിൽ അഭിനിവേശവും ഉണ്ടെന്ന് ഞാൻ പലപ്പോഴും വിസ്മയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന യോഗങ്ങളിൽ നിന്ന് തുടരെയുള്ള കരഘോഷം ജനിപ്പിക്കുവാൻ ഏറ്റവും എളുപ്പമായ മാർഗ്ഗം ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തെയും പാരമ്പര്യങ്ങളെയും അവ ഹേളിച്ച് സംസാരിക്കുകയാണ്. ഇത് ജാതി വ്യവസ്ഥയുണ്ടാക്കിയ നാടാണെന്നും, ഇവിടുത്തെ സംസ്കാരം സാധുക്കളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി സമുദായത്തിന്റെ മേൽത്തട്ടിലുള്ളവർ കെട്ടിച്ചമച്ച് എഴുന്നള്ളിച്ച കൊണ്ടുനടക്കുന്ന വഞ്ചനയും കള്ളത്തരവും ആണെന്നും ഉള്ള

വിചാരം ഇവരിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തിന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ വേരുറച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെയുള്ള ഒരേയൊരു സംസ്കാരം ശവസംസ്കാരമാണെന്നുവരെയുള്ള പ്രസ്താവനകൾ ഇന്നത്തെ പുത്തൻ സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ പുതിയ തലമുറ ബഹുമാനാർഹമായി കരുതുന്നത് മാനുഷിക മൂല്യങ്ങൾക്ക് വിളനിലമാണെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്ന ആധുനിക ശാസ്ത്രീയ സാങ്കേതിക പരിഷ്കാരമാണ്. പക്ഷേ അതിന്റെ പേരിൽ നാലുനൂറ്റാണ്ടുകളായി, ആഗോള വ്യാപകമായ തോതിൽ നടന്നുവരുന്ന പരഭ്രോഹ വ്യവസായം അവർ കാണുന്നില്ല. അതേക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുപോലും ഉണ്ടെന്ന് തോന്നാറില്ല. നൂറുകൊല്ലം മുമ്പ് യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങൾ വൻതോതിൽ നടത്തിയിരുന്ന അടിമവ്യാപാരത്തിന്റെ കരളലിയിക്കുന്ന കഥകൾ അവർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതു വേണ്ട, മുപ്പതുവർഷം മുമ്പുപോലും അഡോൾഫ് ഹിറ്റ്ലർ അറുപതുലക്ഷം യഹൂദന്മാരെ ഇരുട്ടുകളിലിട്ട് പുകച്ചുകൊന്ന ചരിത്രവസ്തുതതന്നെ അവർക്ക് അജ്ഞാതമാണ്. ഇന്നും ആഫ്രിക്കയിൽ അപദശശിക്കുന്ന ചില യൂറോപ്യൻ കോളനികളിൽ, മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളെപ്പറ്റി ലോകത്തിന് ഉപദേശം നൽകുന്ന വെളുത്തവർക്കാർ കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാതെ നടത്തുന്ന നരമേയങ്ങളെപ്പറ്റി അവർക്ക് ആക്ഷേപമില്ല.

ഇങ്ങനെയുള്ള മനോഭാവങ്ങളും ചിന്താഗതികളും വളർത്തിയതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളാണ് ഈ രാജ്യം ഇന്നനുഭവിക്കുന്നത്. സുഖമോ, സമൃദ്ധിയോ, ഉൽക്കർഷമോ ഇല്ലാത്തതു പോകട്ടെ. ശാന്തിയും സമാധാനവും ഇല്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെ സഹിക്കും? കള്ളകടിച്ചും സിനിമാകണ്ടും ലഭിക്കുന്ന സുഖമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ജീവിത

ത്തിൽ കാമ്യമായില്ല എന്നു വന്നാൽ ജീവിക്കുന്നതെങ്ങനെ? നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിലെ കളങ്കങ്ങൾ മൂടിവെച്ചിട്ടു കാരുമില്ല. അവയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരും ലജ്ജിക്കാത്തവരും ആരുമില്ല. പക്ഷേ നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ കളങ്കമല്ലാതെ മററാന്നുമില്ലെന്നും, നമുക്കുമാത്രമേ ഇങ്ങനെയുള്ള പാപഭാരം ചുമക്കേണ്ട ഗതികേടുവന്നിട്ടുള്ളൂ എന്നും നമ്മുടെ യുവജനങ്ങളെത്തന്നെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് രാജ്യദ്രോഹം മാത്രമല്ല സത്യഹത്യയുമാകുന്നു.

നഗരങ്ങളുടെ ഭാവീ

നമ്മുടെ പട്ടണങ്ങളിൽ പലതും ജൂബിലി ആഘോഷിക്കുകയാണ്. അവയുടെ സംഘടിത ജീവിതം തുടങ്ങിയിട്ട് ഒരു രണ്ടു തലമുറകളെങ്കിലും പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു എന്നാണ് ഈ വസ്തുത സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ആഘോഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് അവയുടെ ആദ്യകാലചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയും ഇതുവരെയുള്ള വളർച്ചയെപ്പറ്റിയും ഇന്നത്തെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റിയും ചിന്തിക്കുന്നതോടൊപ്പം, അവയുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റിയും ആലോചിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജനപ്പെരുപ്പം പോലെതന്നെ ലോകത്തെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണ് നഗരങ്ങളുടെ അനാശാസ്യമായ വളർച്ച. പല പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുടെയും ഭരണകൂടങ്ങളിൽ നഗരകാര്യങ്ങൾ നോക്കുന്നതിന് പ്രത്യേകം വകുപ്പുകളും മന്ത്രിമാരുമുണ്ട്, (Ministry of Urban Affairs) നഗരസഭകൾ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവയെ നയിക്കുന്നതും, രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുഗുണത്തെ മുൻനിർത്തി അവയുടെ ആഭ്യന്തര കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതും, പ്രയാസമേറിയ നടപടിയാണെങ്കിലും, അവയെ വെറും പ്രാദേശിക സംഘടനകളായി വിടുന്നത് ആപത്താണെന്ന ബോധം ബലപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്.

വ്യാപാരത്തിന്റെയും വ്യവസായത്തിന്റെയും സൗകര്യത്തെ കരുതി കോക്കിയോ, ന്യൂയോർക്ക്, ലണ്ടൻ എന്നിവയുടെ വലുപ്പത്തിൽ മറ്റു നഗരങ്ങളെ വളരാൻ അനുവദിക്കുന്നത് അഭിലഷണീയമല്ല. ഏകദേശം 100 ലക്ഷം ജനങ്ങളാണ് ഇപ്പറഞ്ഞ ഓരോ നഗരത്തിലും തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്നത്. ഇത്ര വളരെ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുതന്നെ എന്തെന്നില്ലാത്ത പ്രയാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതിന്റെയുടെ വ്യവസായശാലകളും ലക്ഷക്കണക്കിൽ തന്നെയുള്ള കാറുകളും വമിക്കുന്ന വിഷമയമായ ധൂമം മൂലം അവരുടെ ആരോഗ്യത്തിനും ഹാനി തട്ടുന്നു. കടിക്കുവാനുള്ള വെള്ളം കിട്ടുവാൻപോലും പ്രയാസം നേരിടുന്നു. കുറ്റകൃത്യങ്ങളും ഭർമ്മാഗ്നികൾ നടപടികളും പടർന്നു പിടിക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ ആപത്തു്. പോലീസും കുറ്റവാളികളും തമ്മിലുള്ള നിരന്തരയുദ്ധമാണ് പല വൻനഗരങ്ങളിലും നടക്കുന്നത്. ന്യൂയോർക്ക്, ചിക്കാഗോ എന്നിവ ഇക്കാര്യത്തിൽ കപ്രസിദ്ധി നേടിയിട്ടുണ്ട്. അവിടത്തെ 'അഡോലോക്' രാജാക്കന്മാരായ വലുതാണികളെ ഗവൺമെന്റുകൾക്കുപോലും ഭയമാണ്.

ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയുടെ കണക്കനുസരിച്ച് ലോകത്തിൽ വച്ച് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ജനസംഖ്യയുള്ള നഗരം മേപ്പറഞ്ഞവയൊന്നുമല്ല -ചൈനയിലെ ഷാങ്ഹായ് ആണ്. പക്ഷേ അവിടെ ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. സ്വകാര്യഉടമയിലുള്ള ഒരൊറ്റ കാറുപോലും ഇല്ലത്രെ. അത്യാവശ്യമുള്ളവർക്കു പൊതുവാഹനങ്ങൾ കിട്ടും. ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം നടക്കണം. ഒരു പക്ഷേ സൈക്കിളും ഉണ്ടായിരിക്കാം, ഇതൊരു വലിയ പ്രയാസമായിതോന്നുമെങ്കിലും ആ മഹാനഗരത്തിലെ ജീവിതത്തിന്റെ സുഖവും സ്വച്ഛതയുംകാർത്തു് മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ നഗരവാസികൾ അസൂയപ്പെടുകയാണെന്നു പറയുന്നു. പലയിടത്തും വൻ നഗരങ്ങളുടെ മ

ധൃലോഗത്തു നിന്നു അവർ തമസം മാറുകയാണ്. ആദ്യ മാദ്യം അല്പം അകലെയുള്ള നഗരഭാഗങ്ങളിലേക്കും, അവിടെയും രക്ഷയില്ലെന്നു കാണുമ്പോൾ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലേക്കും മാറുന്നു. ഇങ്ങനെ ജനങ്ങൾ വിട്ടൊഴിയുന്നതുമൂലം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ പല നഗരങ്ങളും 'മരിക്കുക'യാണത്രെ. ഇന്ത്യയിലും മറ്റു പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലും വ്യവസായവത്കരണം പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ 'നാഗരികത്വ'യുടെ ഈ പ്രയാസങ്ങൾ അനുഭവപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ചെറുപട്ടണങ്ങൾ വലിയ പട്ടണങ്ങളായും വൻനഗരങ്ങളായും അതിശീഘ്രം വളരുകയാണ്. തെക്കെ അമേരിക്കയിൽ നഗരവാസികളുടെ എണ്ണം ഇരട്ടിയാകുന്നതിനു് പത്തുവർഷത്തെ സമയം മതിയെന്നു കാണുന്നു. ഇതു മുഴുവനും പുരവാസികൾ പെറ്റുപെരുകുന്നതുകൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിൽനിന്നു് കൂട്ടത്തോടെ നടക്കുന്ന കടിയേറ്റമാണു് ഭയാനകമായ ഈ വളച്ചുയരുടെ മുഖ്യകാരണം. വന്നുകയറുന്ന വരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും വൃത്തികെട്ട ചാളകളിലും ചേരികളിലും താമസിച്ച് ഭരിത പൂണ്ണമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നു.

പട്ടണങ്ങളിൽ വലിയ ഏടപ്പുകളും മഹാസൗധങ്ങളും രാത്രിയെ പകലാക്കുന്ന ദീപപ്രഭയും എല്ലാം ആദ്യം വരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ആഹ്ലാദിക്കുന്നു. 'നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട നഗരം വളരുകയാണ്'. നല്ലകാലം വരുന്നു. എല്ലാം ഭംഗിയാക്കിവെക്കണം' എന്നൊക്കെ പറയും. പക്ഷേ ഈ പുതുമോടികൾ മങ്ങുവാൻ അല്പകാലമേ വേണ്ടൂ. നിറപ്പകിട്ടുകളും തിളക്കങ്ങളും വളരെവേഗം മാഞ്ഞുപോകും. വഴിനടക്കുവാൻ പോലും നിവൃത്തിയില്ലെന്നാകും. ജനവർദ്ധനവിന്റെ വേലിയേറ്റത്തിൽനിന്നു് മുതലെടുക്കുവാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നവർ എല്ലാ പരിഷ്കാരങ്ങളെയും ശുചീകരണ യത്നങ്ങളെയും അവതാളത്തിലാക്കും. നടപ്പാതകളിലെല്ലാം കച്ച

വടം തുടങ്ങും. റോഡുകൾ വീതികൂട്ടിയതുകൊണ്ടോ
 നും ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. കൂടുതൽ വീതിയുള്ളിടത്താകും
 അധികം കച്ചവടം. നിയമത്തെയും അധികാരികളെയും
 ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇതൊക്കെ നടക്കുന്നതെന്ന് ജനസാ
 മാന്യം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇത് സർവാബദ്ധമാണ്. അധി
 കാരികൾക്ക് കണക്കിൽ കൊള്ളാത്ത ആദായം ഉണ്ടാക്കു
 ന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടും നല്ല ഏർപ്പാടാണിത്. പലപ്പോഴും
 അവർതന്നെയാണ് നിയമത്തിലെ പഴതുക്കൾ കാണിച്ചു
 കൊടുക്കുന്നതും. ഈ നിയമലംഘനങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് നഗര
 ത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ ചൊല്ലി വിലപിക്കുന്നവൻ പരി
 ഹാസപാത്രമാകും, 'ജനങ്ങൾ തൊഴിലില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടു
 മ്പോൾ അഴകും സൗന്ദര്യവും പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്നു!' എ
 ന്നായിരിക്കും വിമർശനം. നഗരങ്ങളെ വിട്ട് കാടുകളുടെ
 കാര്യം നോക്കിയാലും ഇതേ സ്ഥിതിവിശേഷം കാണാവു
 ന്നതാണ്. നമ്മുടെ വനഭൂമികളെല്ലാം വെട്ടിത്തെളിച്ച്
 തടിവിറ്റും കൃഷിചെയ്തും ആദായമുണ്ടാക്കുന്നതിന്റെ പി
 ന്നിലുള്ള ന്യായവാദവും ഇതു തന്നെയാകുന്നു.

നഗരങ്ങളുടെ അനിയന്ത്രിതമായ വളച്ചയെപ്പറ്റി പറ
 യുമ്പോൾ അല്പകാലം മുമ്പ് ബോംബേ നഗരത്തിലുണ്ടായ
 ഒരു തീപിടിത്തം ഓർമ്മ വരുന്നു. ആ സമയത്തു് അഗ്നി
 ശമനയന്ത്രങ്ങൾ ഓടിയെത്തിയെങ്കിലും അവയുടെ ഏണി
 ക്ക് നീളം പോരാതെ വന്നതുകൊണ്ട് ഒരു ഉയർന്ന കെട്ടി
 ടത്തിന്റെ മേൽ നിലകൾ മുഴുവനും കത്തിപ്പോവുകയും
 അനേകം ആളുകൾക്ക് ജീവഹാനി നേരിടുകയും ചെയ്തു.
 ഇരുപതും മുപ്പതും നിലകളുള്ള തുംഗസമൃദ്ധങ്ങൾ നിമ്നിക്കു
 വാൻ അനുവാദം കൊടുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അഗ്നിശമന വകു
 പ്തുകാരുടെ അഭിപ്രായം ആരും ചോദിച്ചില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാ
 ണല്ലോ. അതൊക്കെ നഗരത്തിന് മേന്മയുണ്ടാക്കുന്ന ഗംഭീര

പദ്ധതികൾക്ക് കാലതാമസവും മുടക്കവും വരുത്തുവാൻ ഇടയാക്കും എന്നേ അന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുകയുള്ളൂ. ലോകത്തിലെ മഹാനഗരങ്ങളിൽ വച്ച് ഏറ്റവും മനോഹരമായ പാരിസ്സിനു പോലും ജനങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദം മൂലം പല പാരമ്പര്യങ്ങളും ബലികഴിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. നഗരത്തെ നവീകരിക്കണമെന്നും പഴയ സങ്കല്പങ്ങൾ വച്ചുപുലർത്തിയാൽ മേൽഗതിയില്ലെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായം ബലപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി അവിടെയും നാട്ടിനിർത്തിയ തീപ്പെട്ടിപോലെയുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ ധാരാളമായി നിർമ്മിച്ചുവരുന്നു. ആ നഗരത്തിന്റെ പ്രാണങ്ങളെ നിലനിർത്തിയിരുന്ന വൃക്ഷങ്ങളെല്ലാം നശിക്കുകയാണ്. ആരത്തിരക്കും കാറുകളുടെ ഇരപ്പും ബഹളവും മൂലം പൊതു മുട്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നഗരങ്ങളിലും ഇതൊക്കെ സംഭവിക്കുകയാണ്. അതിന്റെ കൂടെ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ മുടങ്ങാത്ത പ്രകടനങ്ങളുമുണ്ട്.

1971 ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു നടന്ന ഒരു യോഗത്തിൽ ഡോക്ടർ ഡോണാഡ് ഹാരിങ്ടൺ എന്ന അമേരിക്കക്കാരൻ നഗരജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ന്യൂയോർക്ക് നഗരത്തിൽ സാമൂഹികസേവനം നടത്തുന്ന ഒരു ക്രിസ്തുമത പുരോഹിതനാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിൽ വരണമെന്നു വളരെക്കാലം ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും അപ്പോൾ മാത്രമേ സൗകര്യം കിട്ടിയുള്ളൂ എന്നും, പ്രസ്തുത സന്ദർശനം തനിക്ക് ഒരു തീർത്ഥാടനമാണെന്നും മുഖവുരയായി പറഞ്ഞശേഷം, അമേരിക്കയിലെ നഗരജീവിതത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ദീർഘമായി പ്രതിപാദിച്ചു. ഹാരിങ്ടൻ ഒരു ഗാന്ധിഭക്തനാണ്. അദ്ദേഹം ആ പ്രസംഗത്തിൽ ഗാന്ധിജിയെപ്പറ്റിചെയ്ത ആരാധന നിറഞ്ഞ പരാമർശങ്ങൾ

ഏതൊരു ഭാരതീയനെയും കോരമയിർക്കൊള്ളിക്കുന്നവയായിരുന്നു. ഈ പുരാതന രാജ്യം ആധുനികലോകത്തിനു നല്കിയ ഏറ്റവും മഹാനായ ആചാര്യനാണ് ആ മഹാപുരുഷനെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അഹിംസാബ്രതത്തിന്റെയും ലോകസംഗ്രഹവ്യഗ്രതയുടെയും കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല ഗാന്ധിജി ശ്രദ്ധേയനായിരിക്കുന്നതു്. തന്റെ രാജ്യക്കാക്ട് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിക്കൊടുത്ത മഹോദ്യമത്തിലും മാത്രമല്ല. മനുഷ്യരാശിയുടെ ഭാവിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം നേടിയ ഉറക്കായ്ക്ക എത്രമേൽ ശരിയായിരുന്നു എന്നു് ഓരോ ദിവസം കഴിയും തോറും ലോകത്തിനു് ബോദ്ധ്യമായി വരുകയാണ്. ഇത്രത്തോളം സൂക്ഷ്മമായ ഒരു ദർശനം ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനും തത്ത്വജ്ഞാനിക്കും ലഭിച്ചില്ല. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്നു എന്നഭിമാനിക്കുന്ന തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെയും നഗരത്തിന്റെയും അനുഭവത്തിൽ അതിന്റെ തെളിവുകൾ കണ്ണുളവെക്കല്ലാം കാണാവുന്നതാണ്. മത്സരത്തിലൂടെയും ഹിംസയിലൂടെയും ഉത്കണ്ഠ നേടുവാൻ ശ്രമിച്ചു്, ഭീമാകാരങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളുടെ അടിമകളായി, മനശ്ശാന്തിയും മനുഷ്യസ്നേഹവുമില്ലാതെ, ദൈനംദിന ജീവിതം നയിക്കുന്ന പുരുഷാരത്തെയാണ് അവിടെ കാണുന്നതു്. ലോകജീവിതം അവർക്കു് അവസാനമില്ലാത്ത പരക്കം പാച്ചിലും പേക്കിനാവുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. നഗര ജീവിതത്തിലും വ്യവസായസ്ഥത്തിലും അവർ അങ്ങേയറ്റം സംശയാലുക്കളും വിരക്തരും ആയിരിക്കുന്നു. ഏതു കഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നു് കൂലിവേല ചെയ്താലും വേണ്ടുകില്ല ഈ കോൺക്രീറ്റ് നരകത്തിൽ നിന്നു രക്ഷനേടണം എന്നാണ് ജനങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം. ഈ അഭിലാഷങ്ങൾ മനസ്സിൽ മുടി വയ്ക്കുകയല്ല; അവയുടെ പേരിൽ മുറവിളി കൂട്ടാനും സംഘടിക്കുവാനും അവർ സന്നദ്ധരായിരിക്കുന്നു.

യന്ത്രങ്ങളെയും വൻകിട വ്യവസായത്തെയും ആരാധിച്ചു, പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കി എന്നു വ്യാമോഹിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനെതിരായി ഗാന്ധിജി നൽകിയ ഉപദേശം പ്രത്യക്ഷരും സാധൂകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് ഹാരിങ്ടൺ പറഞ്ഞു. തന്റെ നാട്ടിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ വിരക്തിവന്ന ഒരു തലമുറ വളർന്നു വരുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കുവാൻ നോക്കാതെ അതുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു ജീവിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. അനന്തമായ പുരോഗതിയും അളവില്ലാത്ത ഐശ്വര്യവും നേടാമെന്നുള്ള വ്യാമോഹം ഉപേക്ഷിക്കണം. മനുഷ്യരാശിയിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിനും ലളിതജീവിതവും സാമാന്യ സുഖങ്ങളും കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടുകയല്ലാതെ മറ്റു പോംവഴിയില്ല. ശരിയായി അപഗ്രഥിച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ പ്രശ്നം രാഷ്ട്രീയമോ സാമ്പത്തികമോ അല്ലെന്നും തികച്ചും ആദ്ധ്യാത്മികമാണെന്നും കാണുവാൻ വിഷമമില്ല. ജനപ്പെരുപ്പവും ഭക്ഷ്യക്ഷാമവും പരിസരദുഷണവും ആധുനിക സംസ്കാരത്തെ ഭയനകമായ ഒരു പ്രതിസന്ധിയിൽ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാരതീയരായ നമുക്ക് ദീർഘവീക്ഷണവും ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയും ഉണ്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ നഗരങ്ങളെ ഈ ആപത്തുകളിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കേണ്ട സമയമാണിത്. ഏതുനിയമം ഉണ്ടാക്കിയെങ്കിലും ഒരുവിനപ്പും അവ വിസ്മൃതിയിലും ഉയരത്തിലും വളരുന്നത് നിരോധിക്കണം. ഭൂമി ഭാരം കുറയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മനുഷ്യന്റെ സ്വകാര്യജീവിതത്തിൽ ഇടപെട്ട് സന്തതിമുടക്കുവരെ ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ സമുദായത്തിന് അവകാശമുണ്ട് എന്നു സമ്മതിക്കാമെങ്കിൽ (ഇതാണല്ലോ കടംബാസൂത്രണമെന്നും ജനനനിയന്ത്രണമെന്നും പറയുന്ന പദ്ധതി) ഇതും സാധ്യമാണ്, സംശയമില്ല.

പ്രയത്നിച്ചു പഠിക്കുക

“സാർ, എന്നോട് കിളിയ്ക്കാനും വെള്ളം കോരാനും ഒന്നും പറയരുത്. ഞാൻ ഏഴാംക്ലാസ്സ് പാസ്സായിട്ടുള്ളവനാണ്. അങ്ങനെയുള്ള വേലയ്ക്ക് വേറെ ആളെ അന്വേഷിക്കണം.” എന്ന് കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ചെറിയ ജോലി കിട്ടിയ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ തന്റെ മേലധികാരിയോട് പ്രതിഷേധിച്ചതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കാലത്തു മുതൽ വൈകുന്നതുവരെ കസേരയിലിരുന്ന് കടലാസ്സിൽ മഷി പുരട്ടുന്ന “മെച്ചപ്പെട്ട” ജോലിയൊന്നും കിട്ടുകയില്ലെന്ന് തീർച്ചയായപ്പോൾ അയാൾ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു പോയതായും പറയുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അക്ഷരവിദ്യമാത്രമാണെന്ന ധാരണ നിർഭാഗ്യവശാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് വേരുറച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. ഈ തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ നിന്ന് ഭാരതീയരെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ മഹാത്മാഗാന്ധി ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും ശ്രമിച്ചുനോക്കി. ആ മഹാപുരുഷൻ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയേയും അതിനുവേണ്ടിച്ചെയ്ത യത്നത്തേയും ചോദ്യം ചെയ്യുവാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവർ നൂൽ നൂൽക്കുവാനും, മണ്ണു ചുമക്കുവാനും

സന്നദ്ധരാവുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം പോയപ്പോൾ എല്ലാവരുടേയും അഭിപ്രായം മാറി; ആക്ഷേപവും തുടങ്ങി. അധികം താമസിയാതെ ആ പദ്ധതിയും അതിന്റെ തത്പരജ്ഞാനവും ആദർശങ്ങളും ഒന്നോടെ പരിത്യജിക്കപ്പെട്ടു. അക്ഷരവിദ്യയും കടലാസ്സുവേലയും പഴയ മേന്മ വീണ്ടും ലഭിച്ചു. എന്നു വരികിലും അതോടൊപ്പം തന്നെ അഭ്യസ്തവിദ്യർക്ക് തൊഴിലു കിട്ടുന്നില്ല എന്ന മുറവിളിയും കേട്ടുതുടങ്ങി. ഈ മുറവിളി ഇന്ന് ഇടിമുഴക്കമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അത് ഈ രാജ്യത്തെ സ്പർശമാക്കം എന്ന ഭീതിയും ജനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്തു കാരണത്താലോ, ആഹാരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അദ്ധ്വാനം പോലും മനുഷ്യന് ഇഷ്ടമല്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു മാത്രമേ ഇങ്ങനെയൊരു മനോഭാവം കാണുന്നുള്ളൂ എന്നു പറയുന്നത് തെറ്റാണെന്ന് പരിഷ്കാരത്തിന്റെയും പുരോഗതിയുടെയും മുൻപന്തിയിലായി നിൽക്കുന്ന പശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലും അത് കാണാവുന്നതാണ്. അവിടെയുള്ളവർ മുററത്തെ പല്ലു ചെത്തുവാനും, കടയിലെ കണക്കെഴുതുവാനും യന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതല്ലാതെ മറെറൊന്നാണ്? “അദ്ധ്വാനം ലാഭിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ” എന്ന് ഇവയ്ക്ക് പേരു നൽകിയിരിക്കുന്നത് തന്നെ ഇതാണല്ലോ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ഉപായത്തിന്റെ ബൃഹത്കരിച്ച രൂപമാണ് യന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു നടത്തുന്ന വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾ. കായക്ലേശത്തിൽ നിന്നു മോചനം നേടുവാനുള്ള ഈ യത്നം പ്രസ്തുത രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലുമധികം വിജയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യന്റെ മാംസപേശികളുടെ ആയാസം മാത്രമല്ല തലച്ചോറിന്റെ യത്നവും യന്ത്രങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. പല വ്യവസായങ്ങളിലും വിദഗ്ദ്ധന്മാരല്ല കമ്പ്യൂട്ടറുക

ളാബ് മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നത്. തന്മൂലം ജോലിക്കാരുടെ പ്രവൃത്തിസമയം കുറച്ചുകുറച്ച് ആഴ്ചയിൽ നാലു ദിവസം മാത്രം പണിയെടുത്താൽമതി എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം സംജാതമായിട്ടുണ്ട്. വെള്ളി, ശനി, ഞായർ എന്നിവ ഒഴിവു ദിവസങ്ങളാണ്. പക്ഷേ അതുകൊണ്ട് ഉൽപാദനത്തിന് കുറവൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. വ്യവസായങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമത വർദ്ധിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. 1985 ആകുമ്പോഴേക്ക് പ്രവൃത്തിസമയം ആഴ്ചയിൽ മൂന്നു ദിവസമായി വീണ്ടും കുറയുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

അദ്ധ്വാനത്തെയും ആഹാര സമ്പാദനത്തെയും വേർപെടുത്തിയതുമൂലമുണ്ടായ ഈ സൗകര്യം ഒരു അനുഗ്രഹമല്ലെന്നും, അടുത്ത ഭാവിയ്ക്കൽ അത് ചലിയൊരു വിനായയിത്തീരുമെന്നും ചിന്താശീലമുള്ളവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അദ്ധ്വാനഭാരത്തിന് പകരം വിശ്രമവേളകളുടെ ഭാരം മനുഷ്യനെ വിഷമിപ്പിക്കുമെന്നാണ് അവർ ഭയപ്പെടുന്നത്. അടുത്ത അൻപതു വർഷത്തിനിടയ്ക്ക് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് ഏറ്റവുമധികം ആപത്തു വരുത്തുവാൻ പോകുന്നത് മൂന്നു സംഗതികളാണെന്ന് ഒരു ജെമ്മൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈയിടെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. വിശ്രമം, അണയലും, ജനപ്പെരുപ്പം എന്നിവയാണ് ആ മൂന്നു സംഗതികൾ. സമയത്തിന്റെ പെരും ചുമട്ട് നാം സങ്കല്പിക്കുന്നതിനെക്കാളൊക്കെ ഭയാനകമാണ്. ഒരു ജോലിയും ചെയ്യാതെ സമയം തള്ളിനിൽക്കുന്നതെങ്ങനെ? എത്ര നേരമാണ് ഉറങ്ങുക.

ശരീരം അനങ്ങാതെ ആഹാരം സമ്പാദിക്കാം എന്നു വന്നപ്പോഴാണ് മനുഷ്യൻ തന്റെ സുഖജീവിതത്തിന് വ്യായാമം ആവശ്യമാണെന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചത്. ഇരിക്കുന്നിടത്തുനിന്ന് ഇളകാതെ ദീർഘനേരം ബുദ്ധിപരമായി

ജോലി ചെയ്യുന്നവരും കടലാസ്സിൽ മഷിപുരട്ടി ജീവിതം നയിക്കുന്നവരുമാണ് ആദ്യം ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കിയതെങ്കിലും, ക്രമേണ, മറുത്തവർക്കും അതു ആവശ്യമാണെന്ന് ബോദ്ധ്യമായി. വിശ്രമസമയം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ വ്യായാമത്തിനും വിനോദത്തിനുമുള്ള തിരക്കു തുടങ്ങും എന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ഇതു ഏതാനും വ്യക്തികളെ മാത്രമല്ല സമൂഹത്തെ മുഴുവനും ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ആഹാരത്തിനും സുഖോപഭോഗങ്ങൾക്കും മുട്ടില്ലെങ്കിലും, അദ്ധ്വാനിക്കേണ്ട ആവശ്യവും വ്യായാമത്തിനുള്ള സൗകര്യവും ഇല്ലാതെ കഴിയേണ്ടിവരുന്ന ജനസമൂഹം ഭൂഷ്ടവാസനകൾക്ക് വിധേയമായിത്തീരുക വാൻ ഇടയുണ്ട്.

ഈ വഴിക്കാണ് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുടെ പോക്ക്. ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള പിൻകിടരാജ്യങ്ങളിൽ ഈ സ്ഥിതി വിശേഷം ഇനിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പക്ഷേ അക്ഷരവിദ്യയെ മാത്രം വിലമതിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തെയും പ്രയത്നം ആവശ്യമില്ലാത്ത വ്യവസായങ്ങളെയും പോഷിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇവിടെയും അതു നിലവിൽ വരും. ഈ മഹാരാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾക്കു മുഴുവനും ആഹ്ലീസുജോലിയും ഇഷ്ടംപോലെ വിനോദിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യങ്ങളും നൽകുവാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് പ്രയത്നത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വിമുഖതയുണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ തന്നെ 58 കോടി ആത്മാക്കളുണ്ട്. ജനസംഖ്യ അനന്തനിമിഷം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ്, ഓരോ വർഷവും 130 ലക്ഷം ആളുകളെയാണ് ഈ രാജ്യം അധികമായി പോരേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഈ ആപത്തുകളെ മുന്നിൽ കണ്ടു കൊണ്ടാണ് പ്രവൃത്തിയിലൂടെ പഠിക്കുക എന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ

ഗാന്ധിജി ശ്രമിച്ചത്. കാൽ നൂറാണ്ടു കാലത്തെ വിമർശനങ്ങൾക്കും ആക്ഷേപങ്ങൾക്കും പുതിയ പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും ശേഷം നമ്മുടെ രാഷ്ട്രം വീണ്ടും ആ വിക്ഷണഗതിയെ മാനിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസം സാർവത്രികമാക്കുക എന്നതാണ് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. അത് വെറും പുസ്തകജ്ഞാനം മാത്രമായാൽ ഇവിടെ പണിയെടുക്കുവാൻ ആളുണ്ടാവുകയില്ല. ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. കേരളത്തോടു് അടുത്തു കിടക്കുന്ന ലക്ഷദ്വീപുകളിൽ അടുത്ത കാലത്തു മാത്രമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റു ഉദാരമായി പണം ചെലവിട്ടു് അവിടെ സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഉടനെ തന്നെ ഒരു കോളേജും തുടങ്ങുവാൻ പോകുന്നതായി കേൾക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം നല്ല പരിപാടികളാണ്; സംശയമില്ല. എങ്കിലും ഈ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ ഇതിനകം തന്നെ അവിടുത്തെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ തകർത്തിരിക്കുന്നതായി പറയുന്നു. മീൻപിടിത്തവും തെങ്ങുകൃഷിയും മാത്രമാണ് അവിടുത്തെ ജനങ്ങളുടെ തൊഴിൽ. രണ്ടു വളരെ അദ്ധ്വാനം ആവശ്യമുള്ള തൊഴിലുകളാണ്. പഠിത്തം ലഭിച്ചവരെല്ലാം അവയിൽ അങ്ങേയറ്റം വിമുഖരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവത്രെ. അവർക്കു് അഹ്മീസുജോലി വേണം. അതിനൊന്നും അവിടെ സൗകര്യമില്ല. വൻകരയിൽ പോകാമെന്നുവെച്ചാൽ അവിടെ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ കൊടുംപിരിയ്ക്കാണ്ടിരിക്കുകയാണ്. നഴ്സിങ്ങിനെയച്ചു പെൺകുട്ടികൾപോലും ആ ജോലി ശ്രമകരമാണെന്നു പറഞ്ഞു് മടങ്ങിപ്പോകുന്നതായി കേൾക്കുന്നു. തെങ്ങു കയറാനും മീൻ പിടിക്കാനും ആളില്ലാതായിരിക്കുന്നു. ഭംഗിയായില്ലേ?

ഈ വസ്തുതകളെ മുൻനിർത്തി നോക്കുമ്പോൾ, വിദ്യാ

ത്തികൾക്ക് പുസ്തകജ്ഞാനത്തോടൊപ്പം പ്രവൃത്തിപരിച
 യവും നൽകുന്നതിന് വേണ്ടിയുള്ള പുതിയപരീക്ഷണം
 ഏറ്റെടുത്തു. അഭിനന്ദനീയമാണെന്ന് പറയാതെ തരമില്ല.
 വിദ്യാഭ്യാസം മനുഷ്യനെ നന്നാക്കുവാനുള്ള യത്നമാണ്.
 അത് അവനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ ഇടയാക്കരുത്. കട്ടിക്കാ
 ലം മുതൽക്ക് പുസ്തകക്കെട്ടും പൊതിച്ചോറും ചുമന്ന് പഠി
 ക്കുവാൻ പോയതുമൂലം കൈകൊണ്ട് ജോലി ചെയ്ത ജീ
 വിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവരായി തീർന്നുപോയല്ലോ
 എന്ന് ഭാവി തലമുറകൾക്ക് ഖേദിക്കേണ്ടി വരികയില്ലെ
 ന്ന്ന് പ്രത്യാശിക്കാം.

